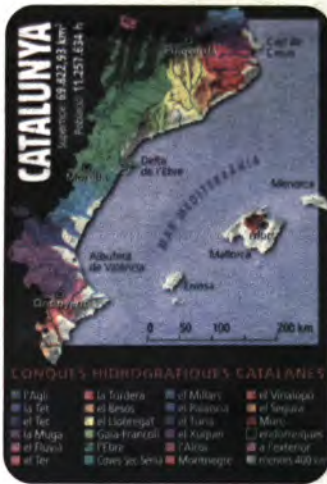

HO VA DIR EN GÖRING

Naturalment, la gent normal no vol la guerra, però al cap i a la fi, són els líders d'un país els que determinen la política i sempre resulta fàcil arrossegar (enganyar?) a la gent, tant en una democràcia, com en una dictadura feixista, com en un parlament com en una dictadura comunista. Amb veu o sense, sempre es pot ensarronar a la gent amb les propostes dels líders. És fàcil. Tot el que cal fer és dir que som atacats i denunciar als pacifistes per manca de patriotisme i de posar el país en perill. Fa el mateix efecte en tots els països.

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C.
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL: esteldemallorca@racocatala.com

ANY XXIII. NÚMERO 511

15 DE JULIOL DEL 2003

PREU: 2 €

P O L L E N Ç A

Fa 29 anys que en Ferran Gustran va obrir la Ferreria Gustran al carrer de l'Hort Nou de Pollença. És una ferreria molt elegant. Tel. 971 534 072

Fa 5 anys que en Joan Ribot i na Maria Ferriol regenten el Bar can Joan al carrer del Bisbe Desbac de Pollença. Sa madona fa uns pepitos de llom molt bons. Tel. 971 533 637

Fa 8 anys que en Joan Torrandell i na Caietana Torres regenten La Fonda al carrer d'Antoni Maura, 32 de Pollença. Abans varen tenir durant 23 anys el Restaurant sa Goleta al Moll. Despatxen menús a 11€. Els vespres i els caps de setmana se menja a la carta. Tel. 971 534 751

Són n'Encarna Quadrado i la seva dependenta Sandra. Son pare va obrir l'Electrònica Quadrado al carrer Roser Vell, 8 de Pollença fa 40 anys. Tel. 971 530 843

Fa 2 mesos que na Maria del Pilar Gómez és l'administradora de Construccions Granado que dirigeix son pare, en Manuel Gómez. Son una dotzena de picapedrers, mestres de paret seca que fan meravelles. La trobareu al carrer de Menendez Pelayo, 13 de Pollença. Tel. 971 531 397

Fa 12 anys que en Miquel Bota regenta la Fusteria Bota al carrer de Cecili Metel, 76 de Pollença. Son pare va obrir aquesta fusteria fa 40 anys. Tel. 971 530 668

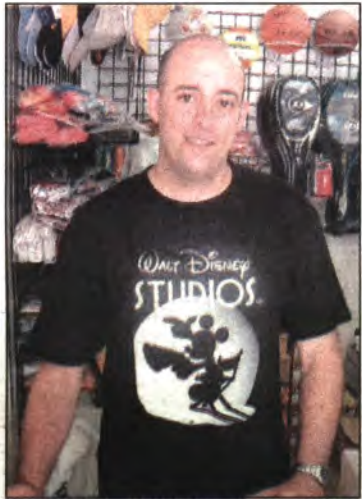
Fa un any que na Valle Aguilar i en Francesc Solís regenten el Bar Roser Vell al carrer del mateix nom de Pollença. Tapes i entrepans. Tel. 971 534 073

Fa 22 anys que en Pere Garcia regenta la Fusteria Pollença al carrer Mare Alberta, 16 de Pollença. Ara fa un any que són socis seus en Cristòfol Rabassa i en Francesc Vicenç. Tel. 971 530 735

Fa 4 anys que en Jaume i na Caterina regenten el Bar Emilton al carrer de Sant Domingo, 27 de Pollença. Tel. 971 531 604

Fa 4 anys que en Felip Cabezas i la seva dona Marta Luís obren la Botiga Esports Pollença al carrer del Roser Vell del poble. Tel. 971 532 102

Fa 5 anys que en Francesc Torres i el seu fill David regenten el Bar Nou Restaurant al carrer d'Antoni Maura, 13 de Pollença. Despatxen menús a 9 €. Tel. 971 530 005

Fa 9 anys que en Matèu Cerdà regenta la botiga de bicicletes i accessoris Meam si Torn al carrer de Cecili Metel, 46 de Pollença. Tel. 971 532 560

No n'aprendrem mai

Cada dia que passa estic més conveçuda de que l'ésser humà no canviarà mai la seva naturalesa, sempre serem animals bel·lics, això sí, tenim l'avantatge del suport gràfic i escrit ja que la memòria històrica es perd en un parell de dècades.

No per això hem de deixar de lluitar, la nostra obligació és la de fer avançar al ser humà cap a la racionalitat i la justícia, cap a la PAU, les persones que sortim a manifestar la nostra repulsa contra les injustícies som les que ens podem dir persones, BUSCH and company, no son més que ANIMALS BEL·LICS

Encara som humans

Sempre, sempre, sempre ha VOTAT vostè als partits PPPSOE?, partits que alguns diuen Vampirs per la seva fam de sang! partits TIRANS-INVASORS de pobles com el País basc, o els Països catalans, o Iraq, OPRESSORS i AGRESSORS de pobles com el País basc, o els Països catalans, o l'Iraq, VOTA vostè a favor de partits GENOCIDES... (que coño eso de catalán...) partits amics d'ATRACADORS (per el petroli val TOT?) també SEGRESTADORS... els NOU NERONS... furtant els fills als pares... QUAN ha VOTAT vostè a favor d'aquesta terra? a favor dels seus fills?, (qué bien ya son medio madrileños ellos), a favor dels pares, dels familiars, dels amics, dels veïns MAI !!!, SEMPRE A FAVOR DE CASTELLA... si no fos tant dramàtic....

Via gallega o via republicana

El vertader nacionalisme mallorquí, haurà d'escollir entre aquestes dues vies o, potser un poc de cada una per tal d'articular el sentiment de poble, de país i de nació que existeix entre molts de mallorquins que, en les passades eleccions han resistit la pressió mediàtica estatal, la de la incultura i la barbàrie, la dels poders fàctics del capital (hotellers i constructors), i que malgrat tot, han votat en clau nacionalista.

En aquestes eleccions, UM se presentava com a partit nacionalista i sobrepassà els 30.000 vots. El PSM al voltant de 30.000 més. Se suposa que, en aquestes eleccions, el PSOE, captà al voltant de 20.000 vots de l'electorat tradicionalment nacionalista, gràcies a l'operació Antich, d'alt compromís amb el país, la llengua i la cultura. Potser s'hi podrien sumar uns 20.000 vots dels indecisos, el que ens donaria una suma de 80.000 vots compromesos amb el país, els vots ecologistes que dins de la realitat social d'aquesta terra se'ls pot considerar com a nacionalistes, al manco del territori.

En les passades eleccions, el nacionalisme mallorquí no perdé. El que passà, és que al presentar-se tan fragmentat propicià una falsa sensació de derrota al no aconseguir les parcel·les de poder que en realitat li corresponien. D'haver-se presentat en bloc, el nacio-

nalisme mallorquí hagués evitat (com a indiscutible tercera força política), que ni la dreta ni l'esquerra (ambdues estatals) haguessin aconseguit majoria a cap institució.

La evidència és tan clara, com clara és que l'opció ecologista verda, a Mallorca, s'ha d'unir a les opcions de defensa de la llengua, la cultura i la nació mallorquina.

D'aquesta manera, la responsabilitat de l'estancament del nacionalisme mallorquí cau sobre l'esquena dels "capdillats" (consells polítics d'UM i del PSM) i dels verds i ecologistes per la seva obcecació en dividir i debilitar el nacionalisme pels interessos capriciosos i egoistes d'una i uns dirigents, bònria una (la bònria és la reina en el país dels cecs), cecs els altres, incapaces de veure absolutament res.

La via gallega ens sembla ara, la més necessària el les actuals circumstàncies que obliguen a formar d'una vegada, el Bloc Nacionalista Mallorquí, un bloc en el que s'hauria de donar importància a la feina que desenvolupen les persones i no els partits, pel bé del nostre poble. Un bloc en que l'economia, la llengua, el territori, l'ecologia, el desenvolupament sostenible i l'autodeterminació, haurien d'estar per damunt dels escons i dels protagonismes. Un bloc en el que haurien de participar tots els que estan en el món de la reivindicació i la lluita per aconseguir una terra

lliure i digna.

Per suposat que hauria de ser el PSM el que ara hauria de liderar aquesta projecte, i ho hauria de fer amb generositat i projecció de futur. O potser el PSM podria liderar la via republicana del nacionalisme mallorquí, que consisteix en desmarcar-se del PSOE que sempre el fagocitarà a totes les eleccions en les que se presenti coaligat o en una futura coaligació postelectoral.

Només se tractaria de fer uns pocs actes de fe en que si el règim polític espanyol fora republicà, segurament el nacionalisme perifèric serien tractats amb més justícia i sensibilitat del que ho són en un règim monàrquic. L'opció republicana i nacionalista, te un futur electoral si se realitza amb fermesa i convicció. Aquí hem de referir-nos a l'espectacular alça electoral d'ERC al Principat i la força que evidencien els nacionalismes com el PNV o EA a Euskadi i la coalició Convergència i Unió a Catalunya.

El moment és propici ara, a Mallorca, amb un PP que amenaça des del poder en eradicar la nostra llengua i cultura, en posar ciment per tot arreu, en la construcció d'autopistes, dessaladores, amb la massificació del turisme, etc. I amb una UM captiva que, sembla renunciar al nacionalisme i a tornar a ser un partit regionalista, al manco així el defineix, dia rera dia, l'òrgan oficial del PP i dels constructors i hotelers (El diari

"El Mundo/El Dia de Baleares")

Amb un bloc nacionalista fort, se podria donar el cas que d'aquí a quatre anys se pogués evitar la victòria de l'esquerra i la dreta estatals, propiciant d'aquesta manera que el nacionalisme tengués la clau de la governabilitat en el Govern, el Consell i de molts d'ajuntaments.

Durant els propers quatre anys, amb el Govern PP-UM, es previsible que la nostra llengua, la nostra cultura i el nostre territori patesquin atacs i vexacions, la qual cosa propiciarà el protagonisme d'un nacionalisme reivindicatiu i lluitador (el que ocasionà l'apogeu del PSM). Una força defensora del valors de la nostra terra seria molt valorada pels mallorquins. La unió fa la força, i al unió de tots els nacionalistes, és avui més necessària que mai. Enfrontats, cada quatre anys, en una brega electoral en que els partits espanyols (PP i PSOE) utilitzen de manera aclaparadora tots els seus recursos i que fins i tot, colonitzen el cens, enviant a les illes milers d'immigrants que, sens dubte llavors voten al PP i al PSOE..

Els mallorquins hem de lluitar per la unitat. Avui més que mai. La unió fa la força. Ω

PERE FELIP I
BUADES

AMB LES MANS BRUTES, TACADES DE SANG

Els mitjans se'n fan ressò. Una al·lota jove, europea, de 22 anys d'edat, identificada com a Ana Isabel Sánchez Torralba, natural d'Ocaña (Toledo), ha estat assassinada, a la regió continental de Río Muni.

Es tracta d'una d'aquelles al·lotes cooperants, persones que acostumen a desplaçar-se a Guinea Equatorial, amb la finalitat de col·laborar voluntàriament, durant un breu període de temps, amb missioneres i/o missioners que hi treballen durant tot l'any.

Amb dues companyes més, havien arribat a Guinea diumenge passat, en un vol de la companyia Spanair. Tenien la intenció d'ajudar les Missioneres Escolàpies que mantenen dues cases obertes a la regió continental de Río Muni.

Ana Isabel i una de les dues companyes viatgen de nit en un dels autobusos de la línia Iberia Bus. En arribar a un dels controls militars, tot el pas-

satge és obligat a baixar del bus. No passa res. Els viatgers tornen a pujar i el bus arranca. Un cotxe militar els segueix i, en un moment donat, comencen a disparar contra la part de darrera del bus, on seuen Ana Isabel i la seva companya.

Feren de mort Ana Isabel i dues persones més (un infant menut). Sagnant abundantment, és conduïda a un centre mèdic on deixa d'alè.

Més que un lamentable incident, s'apunta cap a una acció ben premeditada: resultat de la manera d'actuar que habitualment mantenen les forces d'ordre públic guineanes, massa avesades a maltractar i agredir la ciutadania de la manera més impune.

El responsable militar de la regió on s'han produït els incidents és un conegut assassí i torturador, que l'any 1999 ja va ser jutjat i condemnat a 30 anys de presó per un tribunal guineà; al cap de dos mesos va sortir-ne, alliberat pel

president Teodoro Obiang Nguema.

La preocupació ha quedat reflectida a les preguntes que ja han estat presentades davant del Parlament Europeu:

"¿Considera la Comissió que es poden aplicar sancions a Guinea Equatorial, mitjançant la suspensió de tota casta d'ajuda al règim dictatorial d'Obiang? ¿Pot la Comissió aportar dades sobre la situació dels drets humans a Guinea Equatorial? ¿S'ha produït alguna millora en el sistema de garanties, a partir de l'acord assolit en aquesta matèria entre la Comissió i el Govern de Guinea Equatorial?"

Una eurodiputada com Sauquillo, ho té molt clar: "La cooperant espanyola Ana Isabel Sánchez Torralba ha mort a Guinea Equatorial, com a conseqüència dels trets efectuats per membres de les Forces Armades contra l'autobús de línia en què viatjava, mentre s'adreçava a col·laborar amb les Missioneres Escolàpies.

És un altre exemple tràgic, un més, de la brutalitat amb què el règim de Guinea Equatorial fa palès el seu menyspreu envers la vida de les persones, els drets humans i les garanties ciutadanes més elementals".

A més de veure amb preocupació la situació en què viu la població guineana - en mans d'un dictador militar com Obiang -, s'ha d'exigir més transparència en les relacions bilaterals entre els governs espanyol i guineà.

Alhora que s'ha de reclamar amb molta més contundència que es facin efectives aquelles mesures que serveixen per implantar a la República de Guinea Equatorial un major respecte cap als drets humans més elementals. Ω

Cecili Buele i Ramis
Militant d'Esquerra Republicana a
Mallorca

Ciutat, 2 de juliol de 2003

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears,
és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix
escoles catalanes al teu poble o barriada

Els estudiants estrangers, els nostres tornaveus al món

No és estrany que l'interès dels estudiants per viatjar a les universitats del Països Catalans vagi en augment. I és que cada cop en són més els que estan fascinats per totes les possibilitats que ofereixen les nostres terres, el nostre clima, la nostra gent, la sovint elogiada i reconeguda qualitat d'alguns dels estudis que s'hi poden cursar.

La qüestió, és que, tal i com ja deveu haver apreciat la majoria de vosaltres, no només augmenta l'interès dels estudiants, sinó que també augmenta el nombre de concessions de beques per venir a les nostres universitats. Aquest fet és extraordinari, ja que ens podem donar a conèixer a l'exterior i augmentar el nombre d'altaveus que parlin sobre nosaltres arreu del món (principalment d'Europa). Ara bé, la decepció ve quan ens adonem que la majoria d'aquests estu-

dients arriben a casa nostra sense saber realment ni on van, ni que hi trobaran, ni quina és la realitat del país.

Molts d'ells es preparen encara a casa seva per l'arribada a la desitjada terra d'acollida. Entre aquestes preparacions, òbviament hi ha la preparació lingüística. Per bé que una bona part d'ells té la possibilitat d'assistir als lectors de català, la immensa majoria no hi té accés per més que ho vulgui. I és aquí on se'ns planteja el problema. Posem-nos en el seu lloc: Arriben il·lusionats, a un país com el nostre, de platges, goig i bon ambient, per estudiar (o no), duen al darrera un seguit de preparacions per les quals han invertit temps, diners i il·lusió, i quan finalment arriben, s'adonen que la realitat supera les expectatives que s'havien creat en tots els àmbits. En tots? Malauradament hi ha un aspecte que els fa una mica la guitza. La llengua.

Què és això de parlar en un idioma "minoritari", que al cap i a la fi fa més nosa que servei i que el parlen quatre gats? Ara s'hauran de decan-

tar per un idioma o un altre i com aquell qui diu defensar la seva tria a capa i espasa al llarg de tota la seva estada a casa nostra o encara més, quan arribin a casa seva o es moguin per altres llocs i expliquin la seva experiència o quan topin amb un català o catalana sigui on sigui i els vulguin explicar la seva experiència de quan va passar "un año en España, más concretamente en Gerona" (per exemple).

I és que realment això sovint va així. Ja m'he trobat més d'un d'aquests estudiants, que "de sobte" es van veure forçats a triar i que es van decantar pel castellà. Però ATENCIÓ!!!! No tots els casos són així. Hi ha força estrangers que s'han decantat per la nostra llengua i la nostra cultura, que ens han estimat, ens estimen, que els hem estimat i estimem i que en última instància ens fan conèixer arreu. Aquests estudiants, majoritàriament, també havien invertit grans esforços per aprendre la llengua castellana i en arribar a la seva universitat de destí, de bon principi es comuni-

caven en aquesta llengua.

Ara bé, per un motiu o altre, finalment s'han apropiat a la nostra cultura i l'han apreciada molt més que la dels veïns, ja que han vist que l'apropament a nosaltres i la nostra civilització només és realitzable del tot en el nostre idioma. I és que és cert. **NOMÉS EN EL NOSTRE IDIOMA PODEM ESTABLIR VINCLES DURADORS I VERTADERS.** La qüestió és: què els ha fet decidir-se per la nostra llengua? Deixant a banda els casos que ja d'abans ens coneixien i s'havien interessat per nosaltres (que no en són gaires, mal que cada dia aquest nombre va en augment -p.ex. a la Universitat de Praga el català ha estat l'idioma romànic amb més èxit d'interessats enguany-), aquells que finalment s'han interessat per nosaltres ho han fet quan han conegut un grup de gent catalanoparlant (companys de carrera), al qual s'hi han volgut integrar i ho han fet de la millor manera, en el seu idioma.

Així doncs, us convido a totes i tots a acollir aquests

estudiants sempre que us sigui possible, a fer-hi amistat a aprendre d'ells i a ensenyar-los casa nostra des de la nostra perspectiva. Penseu que el paper que pot fer cadascun de nosaltres és de molta més influència de la que no ens pensem. Acollim-los perquè acullin la nostra terra del tot, és a dir, que l'acullin i l'estimin també amb la nostra cultura, la catalana.

Estic d'acord amb tu en tot, només faré una puntualització. De les poques coses que m'ha agradat de la Generalitat de Catalunya és la iniciativa de fer una delegació a Casablanca, el delegat és l'Àngel Colom, i està preparant els estudiants marroquins per arribar a les nostres terres formant-los en la llengua del país. Crec que una iniciativa important, doncs la presència de gent a les classes és important. Crec que aquesta iniciativa és tindrà de fer en altres llocs del món. El que no m'agrada gens és la no participació de l'ambaixador i altres personalitats del govern espanyol en la inauguració de dita delegació. Ω

PLANTEJAMENT INICIAL: RODA INFORMATIVA PRIMERA

CAP AL FUTUR, SEMPRE

Enlloc de girar la ullada cap enrera, m'estim més girar-la **cap al futur**. Un futur a les nostres mans, com diu un Carod Rovira - que s'ho mira sempre tot en positiu -, al llibre recentment publicat, que aprofit per recomanar encardiment. (Josep-Lluís Carod Rovira - "El futur a les mans" - Angle Editorial, Barcelona, abril 2003).

A FAVOR DEL NOSTRE PAÍS

M'estim molt el partit que he deixat: no de bades li he dedicat molt intensament els darrers quinze anys de la meua vida pública.

Ara bé, per damunt de **qüestions personals** - que tenen molt a veure amb els sentiments més íntims -, m'estim més apuntar cap a la defensa ferma dels interessos col·lectius del nostre poble,

del conjunt de la gent que hi viu, sobretot de la realment més malmenada.

GANES D'IMPLANTAR ALTRES FORMES DE FER POLÍTICA

Durant aquests darrers vuit anys que he exercit algun càrrec públic a Mallorca, m'he adonat que hi ha **molta de gent que desitja donar un suport explícit a altres maneres de fer política**: més clarament d'esquerres, més decididament republicanes i molt més obertes a fer de Mallorca un dels elements rellevants en la construcció dels Països Catalans.

I són qualche cosa més que quatre gats!

Quan deim "**polítiques més clarament d'esquerres**" volem dir molt: més honestes, més feineres, més abocades a la igualtat entre dones i homes, més obertes a les

necessitats de la gent que més ho necessita, més decidides a aportar solucions concretes als problemes reals. Manco cregudes, manco tancades, manco mercantilitzades, manco americanitzades, manco donades a la difusió d'imatges buides, manco enlluernades per les poltrones del poder, manco dedicades a mercadejar amb els vots els càrrecs públics a repartir per obtenir sous més suculents...

Quan deim "**polítiques més decididament republicanes**", volem dir "polítiques manco munàrquiques". Amb tot el que aquest terme comporta a l'illa de Mallorca: a favor de polítiques més intensament democràtiques; més obertes a una participació cívica cada cop més intensa; més respectuoses amb les institucions i els recursos públics. Manco amants de privilegis individuals; manco

aferrades a l'enriquiment personal; manco afavoridores de les famílies pròpies en detriment del conjunt...

Quan deim "**polítiques més obertes i favorables als Països Catalans**", volem dir allò que esdevé normal i corrent arreu del món: *que ens duquem molt bé, el millor possible, amb els dos veïnats que tenim més a prop: Catalunya i el País Valencià.*

Si, a més a més, compartim una mateixa història, una mateixa cultura, una mateixa llengua, una mateixa Mar Mediterrània; i si, a més a més, constituïm les tres branques d'un mateix arbre, volem contribuir a veure'l cada cop més esponent.

SOM A L'ERA D'E.R.C.

Si mirem en clau electoral allò que està passant als Països Catalans, és clar que som a l'era d'ERC. Ha arri-

bat l'hora d'Esquerra Republicana a Catalunya, al País Valencià, a Mallorca i al conjunt de les Illes Balears i Pitiüses.

En aquest context, m'ha passat pel cap intentar aportar el meu personal granet d'arena a la tasca gegantina que té encomanada aquesta formació política d'esquerres i republicana.

Una formació política que, també a les nostres illes, té i ha tengut des de temps enrera molta i molt bona gent que li ha donat suport.

Desig fermament que, a partir de l'any que ve i en anys venidors se'n pugui veure considerablement incrementat el nombre de ciutadanes i ciutadans d'aquestes illes que li'n donin cordialment el vot de confiança. Ω

Cecili Buele i Ramis,
militant d'Esquerra
Republicana a Mallorca

Programa Alcohol, agafa el teu punt!

Algunes preguntes freqüents sobre l'alcohol

Informació elaborada per:

Amb la col·laboració de:

C S B Consorci Sanitari de Barcelona

Aquestes són algunes de les preguntes que sovint es fa la gent a propòsit de l'alcohol:

- Què és el consum de risc?
- Quin és el contingut d'alcohol d'una beguda?
- L'alcohol et causa problemes?
- Com reduir el risc en consumir begudes alcohòliques?
- Com afecta l'alcohol la sexualitat?
- Com afecta l'alcohol la conducció?
- Quins efectes té l'alcohol?
- Quins factors modifiquen els efectes de l'alcohol?

També hem preparat altres temes interessants en relació a l'alcohol:

- Què és la ressaca, i com pot prevenir-se
- Una calculadora per conèixer l'índex d'alcoholèmia
- L'alcohol i les dones
- Alcohol i la sida
- Alcohol i protecció de l'infart

CONSUM DE RISC

Per a la majoria de les persones adultes, prendre begudes alcohòliques amb moderació no sol significar un risc important per a la salut. Un consum prudent d'alcohol no hauria de ser superior a una o dues consumicions diàries en el cas de les dones (llevat de les embarassades), i dues o tres consumicions en el cas dels homes, intercalant dies de no consum. Superar aquestes quantitats implica entrar en el nivell de consum de risc, la qual cosa no vol dir que consums inferiors siguin segurs per a tothom i en qualsevol circumstància.

A mesura que t'endinses en el consum de risc, l'alcohol pot ocasionar-te problemes de salut, familiars, amb els teus amics, els teus estudis... Si creus que aquest és el teu cas o simplement penses que beus massa, pots provar de seguir alguns d'aquests consells per beure menys, o bé consultar el teu metge.

També haurien d'abstenir-se de prendre begudes alcohòliques:

- les dones embarassades
- els nens i els adolescents menors d'edat
- els qui han de conduir vehicles o fer activitats perilloses
- els qui prenen alguns medicaments (en cas de dubte, consulta el metge o el farmacèutic)
- les persones que pateixen determinades malalties (el metge te'n podrà informar)
- i qualsevol persona que pateixi problemes derivats del consum d'alcohol.

CONTINGUT D'ALCOHOL D'UNA BEGUDA

Normalment, una consumició d'una beguda alcohòlica (com ara un got petit de vi o una canya de cervesa) conté 8 o 10 grams d'alcohol pur.

La quantitat d'alcohol pur que conté una beguda alcohòlica depèn de la seva graduació. Un litre (1.000 ml) de vi de taula de 12 graus (12 % d'alcohol pur) conté 120 ml d'alcohol. Com que la densitat de l'alcohol és aproximadament de 0,8 g/l, el litre de vi de l'exemple contindria $0,8 \times 120 = 96$ g d'alcohol pur.

A la taula següent pots veure el contingut aproximat de diferents begudes alcohòliques:

BEGUDA	DOSI	CONTINGUT D'ALCOHOL (grams)
Cervesa	quinto o canya	10
	Mitjana	15
vi de taula	got petit (100 ml)	10°
	got gran (200 ml)	20°
cigaló (carajillo)	got petit	°8
vins dolços	got petit	14°
Cava	copa	10
Vermut	got petit	10
Licors/combinats	copa/got	22
Licor de fruita	gotet (chupito)	° 6

L'ALCOHOL ET CAUSA PROBLEMES?

Si l'alcohol et causa problemes, pots millorar la teva vida i la teva salut reduint el consum de begudes alcohòliques. Com pots saber si l'alcohol et causa problemes? Llegeix aquestes preguntes i respon SÍ o NO:

	SI	NO
Beus sol quan et sents irritat o trist?	☐	☐
Arribes tard o tens dificultats per seguir les classes per culpa de la beguda?	☐	☐
La teva família o els teus amics estan preocupats per la teva manera de beure?	☐	☐
Beus alguna vegada després d'haver decidit que ja no volies beure més?	☐	☐
Has oblidat de vegades allò que has fet mentre bevies?	☐	☐

Si has contestat SÍ a alguna d'aquestes preguntes, és possible que l'alcohol t'estigui ocasionant problemes. El teu metge podrà ajudar-te a decidir si és així i t' aconsellarà què fer. Si el metge et recomana beure menys, alguns consells t'ajudaran. També pots trucar a la Línia Verda d'Informació i Orientació sobre l'Alcoholisme i les altres Drogodependències:

93 412 04 12

Un equip especialitzat te n'informarà amb la màxima confidencialitat i, si cal, et posarà en contacte amb un centre de tractament.

CONSELLS PER REDUIR EL RISC EN CONSUMIR BEGUES ALCOHÒLIQUES

Aquests són alguns consells que t'ajudaran si vols beure menys:

- Escribeu en un paper les teves raons per beure menys: pot ser que vulguis posar-te en forma, dormir millor o entendre't millor amb els amics o la família.
- Tria el teu límit: pots escollir no beure o triar un altre límit. El consum no hauria de ser mai superior a una o dues consumicions diàries en el cas de les dones i dues o tres consumicions en el cas dels homes.
- No prenguis mai més de cinc consumicions concentrades en una sola ocasió, tant si prens alcohol de manera habitual com si només ho fas de tant en tant (com ara en festes i celebracions o quan surts amb els amics).
- No guardis moltes begudes alcohòliques a casa.

- Beu a poc a poc, fent petits glops. Deixa passar almenys una hora entre dues consumicions. Després d'una beguda amb alcohol, tria'n una altra que no en tingui. No beguis amb l'estómac buit.
- Pren-te un respir! Tria almenys un o dos dies a la setmana en els quals no beguis alcohol.
- Aprèn a defensar les teves opcions. No cal que prenguis begudes alcohòliques cada cop que els altres ho fan o cada cop que te n'ofereixen. Prova formes de dir «no» diplomàticament.

... i, sobre tot, tingues en compte algunes circumstàncies en què beure alcohol pot comportar greus conseqüències. En efecte...

Haurien d'abstenir-se de prendre begudes alcohòliques:

- les dones embarassades
- els nens i els adolescents menors d'edat
- els qui han de conduir vehicles o fer activitats perilloses
- els qui prenen alguns medicaments (en cas de dubte, consulta el metge o el farmacèutic)
- les persones que pateixen determinades malalties (el metge te'n podrà informar)
- i qualsevol persona que pateixi problemes derivats del consum d'alcohol.

ALCOHOL I SEXUALITAT

De vegades l'alcohol pot reduir les nostres inhibicions. Algunes persones senten menys vergonya per iniciar o mantenir una conversa després de fer alguns glops d'una beguda alcohòlica.

Si l'ansietat inhibeix el desig sexual, és possible que uns glops ajudin a augmentar l'interès pel sexe...

Però, si se'n beu més, l'alcohol pot fer difícil completar les relacions sexuals, inhibint l'excitació sexual i, en els homes, l'erecció. Una persona beguda pot trobar difícil satisfer les seves necessitats sexuals i les de la seva parella...

Algunes persones deixen de prendre precaucions -com ara utilitzar preservatius- quan tenen relacions sexuals després d'haver begut. El sexe sense precaucions pot comportar un risc d'embaràs o de contagi del virus de la sida o altres malalties de transmissió sexual.

ALCOHOL I CONDUCCIÓ

Tot i que conduir un cotxe o una moto sembla una tasca molt automàtica, la conducció de vehicles representa un esforç de coordinació molt important, especialment quan es presenten situacions imprevistes. L'alcohol afecta la capacitat de conduir, ja que té efectes negatius sobre la percepció visual, el temps de reacció o la coordinació. Aquests efectes negatius apareixen de vegades **abans que el conductor tingui la sensació d'anar begut**, i contribueixen que el conductor s'exposi a situacions perilloses.

L'afectació de la capacitat de conduir com a conseqüència del consum de begudes alcohòliques està relacionada amb la concentració d'alcohol a la sang, o índex d'alcoholèmia. Recorda que, per als conductors de turismes i motocicletes, és prohibit conduir amb un índex d'alcoholèmia superior a 0,5 g/l (0,3 g/l si fa menys de dos anys que tens el permís de conduir).

ELS EFECTES DE L'ALCOHOL

Quan es prenen begudes alcohòliques, l'alcohol ingerit passa de l'estómac a l'intestí prim, on és absorbit ràpidament i passa a la sang, mitjançant la qual es distribueix per tot l'organisme. La taxa d'alcoholèmia indica la quantitat d'alcohol pur, expressada en grams, per cada litre de sang. A mesura que la concentració d'alcohol a la sang augmenta, els efectes d'aquesta substància sobre el comportament es van fent més evidents: disminueix la resposta als estímuls externs, es dificulta la parla, la coordinació i l'equilibri empitjoren...

A causa dels seus efectes sobre el sistema nerviós, l'alcohol pot reduir les inhibicions que fan que algunes persones trobin difícil relacionar-se amb altra gent. Efectivament hi ha persones que, després de fer alguns glops, semblen (o se senten) més simpàtiques i obertes. En dosis més elevades, però, l'alcohol comença a influir negativament sobre el comportament social: es deixa de ser simpàtic i es comença a ser pesat. A més, s'ha demostrat que l'alcohol incrementa notablement les conductes agressives i propicia, en els casos més greus, baralles i maltractaments.

Conduir amb una taxa d'alcoholèmia superior a 0,5 g/l multiplica per 3 el risc de patir un accident. Tot i que alguns factors poden modificar la intensitat i la durada dels efectes de l'alcohol, les manifestacions sobre el comportament del consum de begudes alcohòliques augmenten amb la taxa d'alcoholèmia, i incrementen també el risc d'accident.

Alcohol mia (g/L)	Efectes	El risc d'accident es multiplica per
0,15	Disminució dels reflexos	1,2
0,20	Dificultat per mantenir la conducció rectilínia Falsa apreciació de les distàncies	1,5
0,30	Subestimació de la velocitat Pertorbació dels moviments	2,0
0,50	Eufòria Disminució de la percepció del risc Increment del temps de reacció	3,0
0,80	Pertorbació general del comportament	4,5
1,20	Fatiga intensa Pèrdua de visió	9,0
1,50	Embriaguesa notòria	16,0
3,5	Coma	-
4,5	Mort	-

QUINS FACTORS MODIFIQUEN ELS EFECTES DE L'ALCOHOL?

Al l'organisme, l'absorció de l'alcohol ingerit pot quedar modificada per la presència d'aliments a l'estómac, que fa més lent el pas de l'alcohol a l'intestí prim. Així, si es consumeixen begudes alcohòliques, **els efectes de l'alcohol apareixeran més lentament** i no arribaran a nivells tan elevats com si es beu alcohol en dejú, però també **poden trigar més a desaparèixer**.

Com que l'alcohol es distribueix per l'aigua de l'organisme de manera relativament homogènia, com més elevat sigui el contingut d'aigua de l'organisme, més baixa resultarà la taxa d'alcoholèmia, per això, amb la mateixa ingesta d'alcohol les persones que pesen més presenten una taxa d'alcoholèmia menor. A més, els homes acostumen a tenir una major proporció d'aigua en relació amb el pes total de l'organisme que les dones, de manera que amb la mateixa ingesta d'alcohol, una dona acostuma a tenir una taxa d'alcoholèmia lleugerament superior a la que tindria un home del mateix pes corporal.

La major part de l'alcohol ingerit (el 95 %) és eliminat de l'organisme després de ser processat al fetge. Les persones sanes metabolitzen l'alcohol a una velocitat relativament constant i, quan els efectes de l'alcohol han aparegut, no hi ha pràcticament res que pugui accelerar la seva desaparició. Ni el cafè, ni dutxar-se, ni vomitar ajuden a fer desaparèixer més ràpidament els efectes de l'alcohol ni a reduir la taxa d'alcoholèmia.

El consum continuat de begudes alcohòliques en quantitats elevades (el que s'anomena consum de risc) pot afavorir una certa adaptació de l'organisme als efectes tòxics de l'alcohol. La capacitat d'aguantar grans dosis d'alcohol no indica, doncs, més força física o més maduresa, sinó que sovint és el reflex d'una manera de beure perjudicial.

POSA'T A PROVA!

Visita el programa Tardis, un joc de rol en que podràs viure la nit virtual urbana de Barcelona, carregada de perills i emocions...

Si No

tardis
Barcelona

Tens preguntes o comentaris?

☐ ☐

¿Tens algun dubte sobre el teu consum d'alcohol?: pdsconsulta@jazzfree.com
Estàs buscant formació professional en matèria de drogodependències? Visita la pàgina del Màster en Drogodependències de la Universitat de Barcelona.

Servei d'Informació i Atenció a l'Estudiant

Comentaris: sid@siae.ub.es

EasyJet diu NO al català

Finalment ja hi ha hagut resposta 'oficial' per a tota aquella gent que demanava, de forma raonada, que l'empresa de vols barats EasyJet, traduís el seu web al català, tal i com ja han fet altres companyies del sector com RyanAir. L'argument era simple... Tota la publicitat que fa EasyJet, ja sigui en diaris escrits en català com El Periódico, o bé escrits en castellà, com La Vanguardia... Tota aquesta publicitat, és sempre en català, senyal de que són conscients del poder comercial de la nostra llengua.

Doncs bé, la resposta, molt raonada i amb molt bones paraules ha estat curta, però contundent: NO!

Els arguments són, que la llengua oficial d'Espanya és el castellà, i que traduir un web tan gran com el seu resulta molt car. Resposta creïble, oi? Doncs llegiu-ne la resposta sencera (en anglès) a continuació:

From: "Rachel Dawson" on 17/06/2003 16:48

To:

cc: "Cristina Bernabe"

Fax to:

Subject: reply from easyJet regarding Catalan

Dear Toni

Further to my recent email, my colleague, Cristina Bernabe, and I would like to follow up with a more detailed response to your comments.

We read your comments regarding the provision of a site in Catalan with great interest. There are a number of reasons why the development of such a site is not an immediate priority for easyJet, however.

In Spain there are four official languages and, as Spanish is understood by the whole population, we made the decision to use this to create a web site for the whole community. We fly to some countries where we do not yet offer any language site (e.g. the Czech Republic and Portugal), and therefore these take priority in terms of language site development.

As a low-fares airline, we have to be very conscious about keeping costs to a minimum, as this is the only way that we can continue to offer our passengers great-value air fares. While translating the website could be done relatively cost-effectively (and we thank you for your offer of assistance) we know from our management of the existing language sites that the ongoing maintenance is expensive. Therefore we need to limit the number of language options that we offer.

The development of a new language site is also a very labour-intensive exercise. As we have a small in-house team (again to keep costs down), the priority of our web development is to develop and implement an ongoing programme of online performance and functionality enhancements - initiatives that will benefit all easyJet customers across Europe.

However, we are sensitive to this matter, and always aim to respect the languages spoken by our passengers. To illustrate this, our adverts are in Catalan in the region. We are constantly reviewing our objectives in light of our business needs, and will certainly continue to re-

sit the feasibility of producing a Catalan site at some point in the future. Regards

Rachel Dawson

easyJet Marketing Communications

Manager

and

Cristina Bernabe

easyJet Market Manager - Spain

Queda clar que potser hauríem de continuar insistint, no?

Notícies relacionades:

- [Primeres respostes de la campanya EasyJet en català](#)
- [Easyjet i el català](#)

Ja em semblava a mi...

la mateixa història de sempre.

I el no oblidar que, per la major part del món, som una regió d'Spain.

[Respondre]

L'amo d'aquesta Easy Money (massa fàcil pel que veig) no hauria nascut quan a Barcelona és desenvolupava l'aeronàutica. Molts catalans s'han trencat cames i costelles i d'altres s'han cremat les ceies ajustant motors, perquè ara surti un executiu ben pentinat parlant de costos.

Però li podem donar les gràcies per recordar-nos que som a Spain, fins i tot manifestar goig per mostrar el coneixement de la diversitat lingüística de l'estat spaniard (això deu ser cosa de la Bernabé).

Digueu-los això: que ho comprenem; sols que ens agradaria que ens comprenessin a nosaltres també.

[Respondre]

Doncs jo penso que el que hem de fer es demana'ls-hi quan estan disposats a pagar traduïm nosaltres la web i els diners pos pel pròxim conferència/entrega de premis i tal del racó. O bé ens el repartim entre aquells que hi col·laborem etc, etc, solucions mil!

Que més?, podríem fer la campanya destinada a la generalitat per tal que pagués un 25% dels costos de traducció.

joder si per fer... pos moltes coses, però continuar enviant mails quan ja t'han contestat ho trovo ridícul i de maleducats, i així només fem quedar malament el nostre país.

El que s'hauria de fer es que els que feien la campanya es curressin una mica d'història de Catalunya, perquè aquest tios no tornin a dir qu'és espanya, sinó que sàpiguen que som una colònia espanyola, que sempre ha intentat independenditzar-se i que durant 25 anys ha sortit elegit un presi nacionalista català i que per tant els catalans som majoria front els colons.

Bono crec que si hagués fet/iniciat jo la campanya no em quedaria tant panxo dient... pos han dit no, vengia col·lapsem el seu mail!

No se, jo penso que s'han de buscar mesures alternatives, si han contestat amb educació i tal idò ja és qualque cosa, ja saben, bono ja ho sabien abans però ara

saben que també ens interessa una mica la web en català i que és una cosa que valorem.

A veure collons el traductor aquest de la uni d'Alacant esta prou bé, no cal fer-hi gaires modificacions i si la pagina ja esta en xarnego doncs no costa res traduir-la minimament, després un corrector i vengia ens trellem uns caleçons fàcils. Jo demà faig l'últim examen així que si teniu ganes de fer qualque cosa m'ho dieu que jo estic disponible.

[Respondre]

Si les protestes són cosa de maleducats, la democràcia de la bona és un insult.

Estem en llibertat d'expressió, que no hauria d'incloure el trepitjar els idiomes minoritaris o mitjans (el català tira als segons).

La generalitat ha de pagar el 25% i, si calgués, jo donaria un cop de ma.

Salut i catalanisme!

[Respondre]

Això és una excusa, en el seu moment, si haguessin demanat fer la web en tots els idiomes surt gairebé el mateix, hi ha un petit cost de traductors, però el muntatge és el mateix. La quantitat és molt petita per una companyia com EASYJET, a més a més els de marketing disposen d'un pressupost que han d'exhaurir cada any, i cada departament ho ha de fer, i no em crec llavors que una vegada acceptat el pressupost no vulguin gastar una miqueta més de diners per un idioma més, perquè moltes vegades gasten diners en coses que no surten mai al carrer, i d'altres per cagades del departament de marketing. Us tinc de dir que els de marketing el 90% són de dretes i l'altre 10% no saben no contesten, això ja és més creïble. Penseu que desgraciadament em tinc de moure per aquest món de fantasmes sortits d'un descapotable, i encara no he trobat en aquest departaments cap que sigui catalanista i menys independentista, tots vesteixen com el PP, us ho podeu imaginar??, no estranya que molts dissenyadors gràfics ho deixen tot per anar a la muntanya a pasturar ovelles. A vegades és més sensat el Director General que aquests de marketing, us ho dic per experiència. Us posaré un exemple: l'altre dia un directiu de marketing estava a Madrid, i em va trucar per telèfon mòbil, la noia de marketing de l'empresa x, li va preguntar si parlàvem en francès, sabeu el què li va contestar el "gilipollas" que parlava amb mi??: "No mira es que hablo el catalán i sólo lo hago en contadas ocasiones como con mi diseñador gráfico porque en Cataluña se habla muy poco catalán"... Es fort!!! bé a dir que només ho parla amb la "plebe" com jo i amb la burgesia el castellà ... Un altre dia em va dir: és que no estimes la teva pàtria?", jo li vaig contestar que no parlàvem de les mateixes patries i per tant era millor deixar-ho córrer. No et fot el botifler aquest????!!!!. Ω

SALUT!!!

FLAMA DEL CANIGÓ

MISSATGE DE SANT JOAN 2003

Benvolguts compatriotes,

Enguany de nou, tenim nosaltres catalans del nord, l'honor, el goig i la missió de portar-vos aquesta Flama del Canigó, per tal d'encendre els Focs de St. Joan.

La flama, que s'ha regenerat aquesta nit a la venerable pica no es consumeix mai: conservada tot l'any al Castellet de Perpinyà, antiga presó on foren torturats al segle XVII els herois resistents a l'annexió francesa, ha estat rejuvenida i enfortida per la cremada de feixos d'arreu dels Països Catalans.

No és una flama qualsevol: és la flama de la memòria recuperada després de tres segles de colonització, és el símbol d'una història pròpia encapçalada per la gran tasca de l'abat Oliba, promotor fa 1000 anys d'una convivència participativa ben diferent de l'absolutisme i del centralisme dels nostres vencedors. Afirmary-ho no és entretenir cap mite.

La celebració de la festa de St. Joan és atestada des de fa 1000 anys a Perpinyà quan fou consagrada la primera església parroquial dedicada a St. Joan Baptista, esdevingut patró de la vila així com de Ciutadella i Alacant. Fa 900 anys també que el comte-rei Pere el Catòlic concedí a la vila de Perpinyà, la primera en tots els Països Catalans, el dret d'autoadministrar-se i l'elecció dels 5 consells tenia lloc precisament el 24 de juny.

No és una flama qualsevol: és també la flama de la unió retrobada, immortalitzada per J. Verdager en el poema "Canigó" que ens dedicà a nosaltres catalans del nord. És la flama de l'amor entre germans separats a partir del 1659 per una frontera imposada, artificial, que provocà la partició de la nació, la desaparició de les nostres institucions, la subjecció a dos estats encara aliats en contra nostre.

No és una flama qualsevol: és la flama de la resistència, l'expressió pacífica de la voluntat de tots els qui no acceptem d'oblidar 1000 anys d'història, de perdre la identitat, de tallar-nos la llengua, perquè sabem que "la marca de l'esclau és parlar la llengua del seu amo", com ho deia ja l'autor romà Tàcit. No acceptem de renunciar als drets de nació lliure i sobirana que ens pertoca defensar.

Era la flama d'ahir, ha de ser la de demà, compartida amb tots els qui, vivint en les nostres terres, se'n fan partícips. El bisbe de Perpinyà Juli de Carsalade escriví el 1902 al patriota mallorquí, mossèn Alcover: "Amunt companys! Amunt! Pujem a Canigó a coronar la pàtria catalana ab lo signe sagrat de la victòria [...] i ficarem una estrella brillantíssima al front ennuvolat de Catalunya".

La Flama del Canigó és, doncs la flama de l'autoestima, de la dignitat d'un poble que no es vol donar per vençut.

Visca la Flama del Canigó! Visquin els Països Catalans! Ω

Gran victòria de "Heliana" al Gran Premi Nacional "2003"

El Gran Premi Nacional del any 2003 serà recordat perquè es disputà un mes després de la data prevista a la seva celebració. Com mana la tradició, la prova més important del calendari hípic de carreres al trot enganxat s'ha disputat la segona setmana de maig.

Enguany, una malaltia que afectà alguns cavalls que havien de córrer aquesta prova tant important, anomenada rinoneumonitis, impedí i retardà les competicions hípiques un mes.

Maria Antònia Munar, presidenta del Consell de Mallorca manifestà en roda de premsa a Son Pardo el 14 de maig, que el Gran Premi es celebraria quinze dies després de que s'aixecàs la suspensió dictada per la Conselleria d'Agricultura del Govern Balear.

Les corregudes tornaren als nostres hipòdroms el 14 de juny a Manacor i al dia següent a Son Pardo. En aquest recinte hípic disputaren eliminatòries perquè es poguessin arribar als setze participants que havien de prendre part en aquesta cursa tant important del trot de Balears.

El 18 de juny es celebrà al Palau del Consell de Mallorca l'acte de presentació del Gran Premi Nacional 2003. Maria Antònia Munar i Nicolau Tous presentaren l'acte. Enguany hi havia la novetat que es lliuraven dos trofeus. Un pel propietari del cavall guanyador i l'altre pel menador del cavall que arribés primer a la meta. Aquests trofeus eren escultures fetes pel escultor d'Artà, nascut a Saragossa l'any 1952: Miquel Ginard, de malnom "Sarasate", gran aficionat a les corregudes de cavalls al trot enganxat. L'any passat ja es va encarregar de esculpir el trofeu del Gran Premi Nacional 2002. Aquesta obra va tenir tanta acceptació, que el Consell de Mallorca li ha tornat a encarregar enguany la mateixa feina per partida doble.

"Sarasate" ha esculpit moltes obres en que el cavall és el principal protagonista. A l'entrada de l'hipòdrom de Manacor, podem admirar l'escultura "Cavall al vent", feta en acer (130*70*40*) l'any 1992. Els aficionats al trot pogueren veure els seus treballs exposats en una exposició a Son Pardo el mes de setembre de l'any 2002.

"Sarasate" és també conegut per ser l'au-

tor del monument a la Mare de Déu de la Pau, a Na Burgues, inaugurada l'any 1984.

Pilar Estelrich i Tugores, filla de Bartomeu "Pancuit", gran campió de trot, fou la protagonista de l'acte del Gran Premi Nacional. La presidenta del Consell de Mallorca es retratà amb ella i fou el focus d'atenció perquè va ser la primera femina en prendre part en aquesta competició tant important del trot de Balears. El lliurament de dos trofeus i la participació d'una dona al Gran Premi Nacional 2003 foren les novetats d'enguany, amés de celebrar-se un mes en retard per problemes de salut veterinària.

El 22 de juny es celebrà la Gran Diada Hípica. Com és habitual, el matí no hi hagué molt de públic. La calor fou el principal enemic a que s'havien d'enfrontar la gent present al recinte hípic de la carretera de Sóller. Tant menadors, apostants com a públic varen haver d'aguantar fortes temperatures. La direcció de Son Pardo decidí repartir barrets entre el públic per evitar insolacions.

Les temperatures oscil·laven entre els 37°C i el 40°C. Malgrat la calor, la gent pogué gaudir de la diada.

Hi havia gent que preferia que es celebrés la diada quan més prest millor. Hi havia molt de temps per damunt per celebrar la Gran Diada. El millor hagués estat passat l'estiu. Hem d'adonar-nos que hi havia cavalls que prengueren part al Gran Premi que no patiren la malaltia i altres que si.

Si s'hagués donat un marge de temps per equilibrar forces, hagués anat molt millor. No era pas necessari celebrar-la tot d'una. El procés de recuperació necessita el seu temps. A vegades es necessita més del que es demana. Amb la prova del Gran Premi, hagués estat millor l'ajornament fins passat l'estiu.

Convé recordar que hiva haver anys que el Gran Premi es celebrà als mesos de final dany, sobretot els anys de la Guerra Civil.

A part del problema climatològic, hi va haver espectacle garantit. A les 19 h, tingué lloc una prova desitjada per tothom, anomenada "Premi Sencers i Egües".

Aquesta és una prova clàssica del calendari hípic de Balears. Sempre ha estat a l'ombra del Gran Premi Nacional, malgrat al

prestigi que té. Enguany ha estat guanyada per "Quebec Broline", cavall de 12 anys, menat per Guillem Andreu "Es Moret", cosa que no es comptava en els pronòstics dels aficionats.

A les 19h20m, es disputà la correguda més esperada per tots: El Gran Premi Nacional.

Després de les desfilades que marcava el programa, es donà la sortida en autostart. Els setze participants lluitaren per la victòria que al final fou per l'egua d'Artà: "Heliana". El Gran Premi Nacional 2003 passarà a la història també per la gran victòria d'aquesta poltra artanenca i la desqualificació de "Hemberg Vog"; el màxim favorit per aconseguir la victòria final.

"Heliana" és una poltra que pertany a la paissa de "Es Pou des Rafal", propietat de Damià Ginard. Aquesta egua era gran favorita del públic, sobretot a les darreres proves i que demostrà ser una gran candidata al triomf final per mor de que havia aconseguit bon resultats als hipòdroms mallorquins.

"Hemberg Vog" fou la decepció perquè s'esperava la seva victòria. Havia fet mèrits per aconseguir el triomf, però una inesperada desmuntada motivà el seu distanciament i la desil·lusió dels apostants que confiaven en la seva victòria i sobretot dels propietaris. Aquesta desqualificació motivà que no hi hagués cap encertant al quartet, prova evident que els aficionats confiaven en aquest equí.

"Heliana" va batre el rècord de la prova clàssica. Aturà el cronòmetre en un temps de 1'17"5.

Dos anys abans, Gabriel Pou, menant el poltre "Falaguer" havia establert el rècord en un temps de 1'17"7. Malgrat la calor i altres problemes que motivaren l'ajornament, es pogué superar el rècord. Això es admirable.

Christophe Audebert (més conegut per Tòfol) fou l'heroi del dia. Només fa sis anys que disputa corregudes de cavalls de trot als hipòdroms mallorquins i ha esdevingut un dels millors menadors dels nostres hipòdroms. Aterrà l'any 1997 a Mallorca per fer feina a les quadres de la família Garau Fullana. Aviat, els propietaris li confiaren els seus cavalls ja que era un mena-

dor que va caure bé a l'afició i mai ha decebut ni els propietaris ni molt manco als aficionats que son els qui mantenen viu aquest esport.

En Tòfol guanyà tant a les corregudes del matí com la dels capvespre. És un jockey amb molt de futur en el món del trot. En pocs anys, ha passat de ser un desconegut a ser un menador que dona sorpreses positives a més de un propietari, tal com li donà a Damià Ginard, propietari de "Heliana". Altres menadors estrangers que aterren a Mallorca, eren prou coneguts als seus països. Recordem a Jens Ipsen de Dinamarca, guanyador de tres edicions del Gran Premi i Romeo Sala d'Itàlia. Tant Ipsen com Sala eren figures als seus països. No podem parlar del mateix de Tòfol Audebert. A Mallorca li han sortit les coses bé i ha esdevingut un jockey en alça.

L'edició del Gran Premi Nacional d'enguany no comptà amb la participació de Joan Antoni Riera "Es Boveret" i Gabriel Pou.

Pili Estelrich no pogué demostrar les seves bones qualitats que aprengué de la seva família. fou distanciada al començament de la prova. Una vegada donada la sortida, la seva egua "Havana Volo" botà i els comissaris la desqualificaren. Na Pili haurà agafat bona nota d'aquesta experiència.

La propera edició en que meni algun equí haurà de recordar aquesta eliminació per no tornar a serrar una altra vegada.

El triomf de "Heliana", fou celebrat pels seus propietaris, que reberen la felicitació de la batlesa d'Artà: Margalida Tous i Ferrer, que va fer acte de presència a Son Pardo per donar suport als tres cavalls que disputaren el Gran Premi Nacional d'enguany.

Poc dies després celebraren a Artà una gran festa per aquesta gran victòria de "Heliana". Moltes felicitats als propietaris i al menador perquè fou una gran victòria aconseguida sense que capequí li fes nosa. Feia temps que no es veia una arribada així. Ω

MIQUEL ALEMANY
I BATLLE

Ho hauriem de saber: de l'angoixa i de l'alegria per l'amor a la vida, a la terra, a les persones estimades i a les que no es coneixen, del patir i de l'alegria, en neixen a vegades tanyades esponeroses de desenvolupament creatiu que creen els boscos socials sans que ens harmonitzen amb el món.

Molt d'agraïment sent envers de les persones que viuen entre nosaltres i que empenen el neguit i el fruit d'estimar la terra que trepitgen per fer de poetes, escriptors, savis o artistes creant la llum necessària que ens permet, al poble, trobar "les fites netes".

Agraïment en aquest cas a Damià Huguet, a Pep Tosar,

Conxa Buika, Pep Ramis, Jordi Riera... per la nit amara d'esperitualitat, d'amor a la cultura, al poble, a la terra; per la categoria de senzillesa i bon gust que fan assolir a les nostres essències. Quin encert "Esque-na de ganivet", la veu, el color, la dansa, la música, la lletra... vestien les paraules de Damià Huguet, li donaven presència gairebé física, dissipaven la boira espessa de la mort.

I és per demés, la terra és fidel amb qui l'estima.

Hi ha un article de Damià Huguet, publicat el març de 1991 a la revista Ressonà de Cam-

pos que es titula "Fra Joan Ballester, català de Mallorca" on, després de transcriure la traducció del llatí: "Joannes Ballistarius, vulgarment pronunciat Ballester, català de nació i nascut a un poble que es diu Campos, és adscrit a l'institut cenobític carmelita de Mallorca i segurament per això és anomenat per alguns "el mallorquí" ens diu "És evident, per tant, que podem dir ben clarament i obertament que Joan Ballester era un català de Mallorca (català de nació). (...) Seria necessari meditar sobre aquests fets, i sobretot ara, quan molts comen-

cen a obrir els ulls després de tants anys de rutina vana, assentant els fonaments del futur que vivim. Simplificant la transcendència -i referint-me a aquests apunts històrics- crec que és ben hora que els campaners ens sentim més responsables i més identificats amb el nostre passat, defensant, com tants d'altres ho feren segles enrera, la nostra identitat nacional, el nostre nom, la nostra llengua, les nostres tradicions. Pens que és un insult -directe i provocatiu- voler donar el nom de Juan al primer Fill Il·lustre de Campos. Pens que ocultar la

saviesa, l'esperit humà i la rigorositat d'aquest català de Mallorca que va ésser fra Joan Ballester és voler renegar de la nostra identitat. I, ja parlant d'una manera més esquemàtica, i a la vegada enaltidora, diria que, a fra Joan Ballester, l'hem de considerar el primer campaner universal; un campaner que va il·luminar els savis de la Sorbona de París i que avui se'ns presenta com una fita elemental sòlida, amb una obra del tot testimonial i significativa, d'un humanisme profund que hauriem de reivindicar obertament" Ω

Gràcies.

Joan Vicenç Lillo i Colomar.
Alaró 11 de maig de 2003

Sobre Damià Huguet de Campos

Cristòfol Colom era català?

“Colom, Amèrica i les intrigues d'estat” és un documental que podeu veure als cinemes Verdi Park de Barcelona i que furga en els interrogants sobre els orígens de Colom i les ocultacions que envolten el personatge i la seva gesta.

Basat en la recerca que els últims anys ha emprès l'historiador i filòleg Jordi Bilbeny, el documental argumenta que la confusió entorn de la nacionalitat de Cristòfol Colom i, per tant, de l'autoria de la descoberta d'Amèrica, es deu a l'esforç sistemàtic de la monarquia de Castella per manipular la història. Des de temps de Ferran el Catòlic, s'hauria instat els censors a manipular i ocultar els documents sobre el descobriment per tal que la corona castellana s'apropriés de tota la riquesa i beneficis que van generar les noves terres.

El documental explica els fets com si es tractés d'una novel·la, té com a narradora l'actriu Carme Sansa i està dirigit pel jove realitzador David Grau. Va ser rodat a Pals, Palos de Moguer i Barcelona (Catedral, Biblioteca Arús, Museu Marítim i carrer Banys Vells, on hauria nascut Colom).

La cinta parteix del convenciment que Cristòfol Colom era català i refusa la teoria del Colombo llaner i d'origen genovès que han defensat historiadors com Raymond Carr, Jordi Bilbeny i l'heraldista Armand de Fluvià afirmen que és inversemblant que en una època en què era molt difícil millorar l'estatus social, un teixidor i taverner analfabet de Gènova esdevingués almirall i governador general, a més de virrei, càrrecs, aquests dos últims, exclusius de la Corona d'Aragó i que no existien a Castella al Segle XV.

Com diu Bilbeny, si Colom hagués estat llaner “li haurien fotut un cop de peu al cul”. Una hipòtesi per explicar per què se li va atribuir l'origen genovès és que en aquella època a Castella els estrangers de la zona mediterrània (pels castellans, Colom era estranger de la Corona catalano-aragonesa) se'ls anomenaven “genovesos”, indistintament de la seva nacionalitat.

Cristòfol Colom va participar activament en la guerra civil catalana del 1462 al 1472 del costat de la Generalitat, revoltada contra Joan II, pare de Ferran el Catòlic, de la dinastia dels Trastàmara. Els insurrectes van perdre la guerra i van haver de reconèixer Joan II. Aquests fets expliquen la profunda enenistat i antipatia de Ferran el Catòlic envers el descobridor, antipatia que, segons el documental, hauria contribuït en part a la posterior manipulació de la història.

Es fàcil preguntar-se, però, per què Ferran va encomanar una missió tan important a Colom si hi havia aquesta enemistat. I també és fàcil qüestionar per què es van signar les Capitulacions de Santa Fe, tan beneficioses per a Colom i els seus hereus; eren un contracte en virtut del qual Colom assumia aquesta empresa polític-militar de descoberta i colonització a canvi de privilegis hereditaris, tant econòmics com de càrrecs.

Segons el documental, Colom ja coneixia l'existència d'aquestes terres i per tant era el més indicat per dur a terme la missió. D'altra banda, en cap moment Ferran era conscient de la riquesa que hi

havia en joc. Posteriorment, quan el monarca es va adonar de la magnitud de la descoberta, va impulsar un llarguíssim plet contra els descendents de Colom per desposseir-los dels drets que els havia atorgat amb les Capitulacions. Segons Bilbeny, la Corona castellana va guanyar el procés tergiversant els fets i fent ús de la censura i de testimonis pagats per la Monarquia. En efecte, el documental defensa que Colom era plenament conscient que anava cap a unes terres que no eren les Índies. Es fa referència a la figura d'un pilot anònim i que hauria explicat a Colom l'avistament fortuït de les costes d'Amèrica del Nord. Se'l qualifica d'anònim perquè la censura en va amagar la identitat, però Jordi Bilbeny l'ha identificat com Pedro Vázquez de Saavedra, cosí germà de Pere IV, que també va lluitar contra Joan II.

Precisament Colom i Pedro Vázquez es van trobar a Pals per preparar el viatge. La història oficial ha volgut identificar el pilot anònim amb Pedro Vázquez de la Frontera per donar consistència a la tesi que l'expedició va sortir de Palos de Moguer i no pas de Pals, com defensa Bilbeny. Igualment a Vicenç Anez Pinson, corsari a favor de la causa contra Joan II juntament amb Pedro Vázquez, i que posteriorment també va participar en l'expedició de Colom, se l'ha volgut identificar amb la mateixa intenció que abans amb Vicente Yañez Pinzón, originari de Palos de la Frontera. En el documental s'intenta demostrar que Pinson, des de la guerra contra Joan II, es va establir a Catalunya, concretament a la vila de Pals. Addicionalment es contraposa la prosperitat del Pals de l'època, vila emmurallada amb castell, palau comtal, residència de comtesses i princeses i port de gran activitat comercial, amb Palos de Moguer, totalment rural i subdesenvolupat al segle XV.

Els llibres sobre el descobriment de Fra Bartolomé de las Casas són un element clau per veure la mà de la censura. Els historiadors han detectat moltes falsedats i mentides que s'han atribuït al que es va erigir com a defensor dels indígenes. En canvi, Bilbeny afirma que els llibres del pare de Las Casas estan manipulats.

Segons explica en el documental, de Las Casas va manifestar en el seu testament de 1564 el desig que tots els seus escrits i les obres que va recopilar sobre Cristòfol Colom es guardessin al Col·legi de Sant Gregori, i va demanar que es publicuessin en “temps més propicis”. La intenció del clergue era evitar que els llibres passessin a mans del censor del Consejo de Indias, ja que estava prohibit imprimir llibres que tractessin de la descoberta sense la llicència especial del Consejo del Reino. Malgrat el que ben clarament va expressar el frare en escriure el testament, els seus escrits van ser requisats i conduïts a Madrid en virtut de la Reial Ordre que Felip II va promulgar el 1571.

Notícies relacionades:

- [Els ossos de Cristòfol Colom tornen a vore la llum](#)
- [Es presenta el documental-llargmetratge 'L'apropiació de la Descoberta d'Amèrica: una conspiració d'Estat?'](#)

Us recomanem també la lectura dels web:

- [La gran mentida del Mil·lenni: Cristòfor Colom, Cristobal Colon o Christopher Columbus?](#)
- [La història de la creació d'una falsetat històrica. De com la Inquisició va canviar la història](#)

del descobriment

I us recomanem també la lectura del llibre 'Brevíssima relació de la destrucció de la Història. La falsificació de la descoberta catalana d'Amèrica' de l'arenenc Jordi Bilbeny.

El títol exacte de la pel·lícula es : “L'apropiació del descobriment d'Amèrica: Una conspiració d'Estat? i l'emeten al cine Verdi Park del carrer Torrijos de Gracia a Barcelona, en sessions de 4,30 tarda i 8,30 nit.

Quan jo hi vaig anar a veure-la només hi erem unes 50 persones, potser no se l'hi ha donat la suficient publicitat. És molt interessant, la recomano a tothom, sigui quina sigui la seva ideologia. No us la perdeu. Aneu-hi!

[[Respondre](#)]

Diguem indiferent, però quina importància té que Cristòfol Colom fos català?

Ara serem més americanistes perquè va ser un “invent” nostre?

[[Respondre](#)]

Ho trobo interessantíssim. No pas per “fardar” de la catalanitat d'en Colom (al cap i a la fi, en els contractes que tenien amb el Reis Catòlics, l'home anava a la seva per tot.

Primer per servir la veritat, si us hi fixeu, no he vist que els genovesos (de Gènova, Itàlia) se n'hagin preocupat gaire de reivindicar res. Es com si en el fons, tinguessin (els italians, i no oblidem el Fascio d'en Mussolini que a una cosa així n'hagués fet raó d'Estat), tinguessin els italians, dic, la convicció o intuïció de que allò no era real.

I la pregunta més important: Si aital fet ha pogut ésser manipulat fins aquest extrem, quins altres capítols de la història, catalana, espanyola o europea han estat manipulats???

[[Respondre](#)]

Ets un mal pensat del quinze... Homeeee, mira que pensar que a Castella deuen haver manipulat més temes de la història??!! És que Déu n'hi do, eeh? Som malpensats de naturalesa, eeh? Collona...

[[Respondre](#)]

He afegit una sèrie de vincles al final de l'article per poder entendre una mica més l'assumpte aquest de Colom.

No es tracta de convertir a Cristòfol Colom en una espècie de super-heroi català, sinó admetre les evidències i admetre, senzillament, que era català.

I sí que es van fer salvatjades a les amèriques... però voleu dir que van ser culpa seva?

A més, no fa gaire, ells llibres d'història han hagut de claudicar a les evidències, i admetre que l'inventor de la ràdio no va ser Marconi, sinó un italià... (tinc el pressentiment de que m'equivoco d'invent i d'inventor ara mateix), però vull dir que després de més de 100 anys, quan ha convingut, els llibres d'història s'han modificat... No estaria pas gens malament que s'expliqués que Colom era català, a veure si la gent del món comença a saber quelcom de nosaltres! :) Ω

Joan Camp

ÒMNIUM, EL BARÇA I EL CANVI

El passat 15 de juny d'enguany es varen celebrar unes importantíssimes eleccions al F.C. Barcelona, que varen significar una gran sorpresa. Una sorpresa positiva, en el sentit que la candidatura més renovadora i més catalanista (menys influenciada pels poders fàctics de sempre) encapçalada pel jove advocat barceloní Joan Laporta, va tenir una victòria aclaparadora. Va aconseguir el 52,6 % dels socis que varen anar a votar; cosa que va significar un veritable resultat històric, ja que en els més de cent anys d'existència de l'entitat blaugrana, mai un candidat a la presidència havia obtingut tants vots.

Aquests resultats van molt més enllà del futbol, són un símptoma evident que quelcom està canviant de debò en aquests moments a casa nostra. Aquest canvi tranquil, aquesta mena de revolució lenta i moderada, però que va provocant els seus efectes

dintre de la societat civil, té un altra exemple molt recent, en una altra entitat paradigmàtica dintre de l'univers català: Òmnium Cultural. Fa uns pocs mesos, també hi va haver eleccions en aquesta entitat tan representativa del resistencialisme cultural i lingüístic català durant les èpoques dures de la dictadura - sembla que ara hi tornem amb molts aspectes -. Doncs bé, a Òmnium també va guanyar la candidatura més renovadora i més compromesa amb el país i amb la seva modernització.

Aquest impuls de les diferents sensibilitats de la societat civil catalana per fer país, per recuperar la nostra nació catalana i posar-la a l'alçada que es mereix en aquest segle XXI tan tecnològic i alhora tan difícil, també té una plasmació en el món polític i/o institucional. Així, els resultats de les eleccions municipals a nivell de tot Catalunya, amb un augment molt important d'ERC i una pujada significativa d'ICV-

EUA, són la traducció a la política d'aquests moviments de renovació i de revitalització de la democràcia catalana que s'estan succeïnt en les associacions i entitats d'arreu del país.

En síntesi, que des del poble més perdut de la muntanya fins el Cap i Casal, des de l'entitat més modesta fins a Can Barça, el poble, la societat catalana, comença a tenir una gran inquietud, una gran necessitat de canvi. Un canvi, ni que sigui a voltes molt a poc a poc, que comença a impregnar, com una gran taca d'oli, els diferents àmbits (culturals, esportius, cívics) i lògicament també polítics, perquè els ciutadans de Catalunya s'han donat compte que cal una societat molt més justa i moderna i alhora un país més cohesionat, lliure i sobirà. **Ω**

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

DES D'UNA ALTRA PERSPECTIVA

Certa gent se sent cansada.

No vol romandre sotmesa a les formes clàssiques, caciquils, d'exercir el poder a Mallorca.

Expressa aquesta voluntat de renovació, d'una manera clara i llapant: vot de càstig al Pacte de Progrés que ha governat durant quatre anys, excessivament tancat, massa poc obert a la ciutadania!

Amb les ganes i la necessitat d'implantar noves formes d'exercir el poder, fixa l'atenció en una que no ha entrat encara a cap institució pública mallorquina: Esquerra Republicana a Mallorca.

Creu que té molt a aportar al nostre país.

En procés de creixement a les Pitiüses, al País Valencià i al Principat de Catalunya, fa pensar que no té per què hagi de passar de llis aquí, a Mallorca.

Vol evitar que el nacionalisme mallorquí acabi naufragant.

Després de navegar massa temps a la deriva: tant amb la ziga-zaga marejant d'anar de dreta a esquerra, a cop d'onada electoral quadriennal; com amb la baixada vertiginosa fins a l'abisme estormiant d'una pèrdua de vots irreparable.

Aposta per la renovació i el canvi en la pràctica política de construir el nostre país.

Des de la perspectiva nacional, empeny a actuar en clau de govern, més que en clau de poder.

Vol distingir clarament el que són partits de poder,

del que són partits de govern.

Qui es deixa enlluernar pel poder, s'arrisca a oblidar-se del bon govern: aquella pràctica política que condueix el país cap a quotes més intenses d'autogovern, independència i solidaritat.

Velles formes d'exercir el poder, com les emprades durant quatre anys seguits pel Pacte de Progrés, ja no serveixen. Representen el passat més que el futur.

S'ha vist clar.

De poc serveix canviar l'estructura del poder polític, si no s'aconsegueix comptar amb l'embalum de recursos econòmics, ni amb la pràctica política capaç de neutralitzar la dreta i el centralisme.

Enfront d'un finançament estatal injust, cal assegurar la construcció dels Països Catalans com a comunitat nacional, i com a espai de benestar col·lectiu que aixoplugui la gent que hi vol viure.

Resulta si més no alligador allò que diu Josep Lluís Carod-Rovira: ens fan falta nous sectors dirigents, amb idees molt clares respecte del que ha de ser l'autoritat democràtica al nostre país; com a valor fonamental no determinat per cap decret, sinó reconegut per la ciutadania com a conquesta moral.

Calen nous sectors dirigents amb la voluntat ferma de construir uns Països Catalans cada cop més enfortits dins l'Estat, dins Europa i dins el món.

Calen nous sectors dirigents que abandonin concep-

cions i exercicis del poder tan poc institucionals com excessivament casolanes: conscients que representen el conjunt de la ciutadania, i no solament algunes famílies de més a prop.

ERC impulsa aquestes noves formes d'exercir el poder a les institucions on arriba: enguany ho ha doblat tot al Principat de Catalunya: vots, regidories, consells comarcals, diputacions... tret de batlies, que les ha triplicades! Esquerra Republicana al País Valencià, per primera vegada, pren la responsabilitat de dues regidories a l'Ajuntament de Sueca, i de quatre més en altres municipis.

Esquerra Republicana a Eivissa veu recompensada la tasca desplegada per persones lluitadores com Bernat Joan: amb la regidoria d'Hisenda a l'Ajuntament d'Eivissa, a càrrec de Cristina Ferrer; i amb una regidoria d'oposició a l'Ajuntament de Sant Josep de la Talaia, en mans de Josep Prats.

Convençut que aquest procés de creixement d'Esquerra Republicana pot implantar-se també a Mallorca, he optat recentment per donar suport explícit a la gent que hi treballa des de fa molts anys: al servei de Mallorca, les illes Balears i Pitiüses, el conjunt dels Països Catalans. **Ω**

Cecili Buele i Ramis,

Militant d'Esquerra Republicana a Mallorca
Ciutat, 26 de juny de 2003.

Els límits de la democràcia

Passat dissabte, com tothom sap, es jugà a Elx la Copa del Rei de futbol. Aprofitant aquest fet, una quinzena de persones, membres i simpatitzants del Moviment per la Unitat del Poble, es dirigí cap a l'estadi Martínez Valero, primer en caravana de cotxes i, a continuació, a peu, tot exhibint senyeres republicanes. Quin era el seu objectiu? Compartir aquesta jornada festiva amb els milers d'aficionats vinguts de Huelva i Mallorca, treballadors com ells i elles, al costat de les paradetes instal·lades a l'efecte; i alhora fer-hi constar, de forma pacífica i des del respecte més profund cap ambdues aficions, la seua oposició a la presència del Rei a la nostra ciutat, per ésser el símbol màxim d'aquesta democràcia de les grans empreses i de la manca de llibertats, en la qual el Cap de l'Estat no pot ésser triat ni jutjat.

Quàn havien recorregut només uns metres a peu, i després d'haver constatat el recolzament de moltíssims aficionats a allò que representava aquest grup, la Policia Nacional feu la seua aparició ja molt abans

d'arribar a l'estadi, bloquejant el pas dels republicans/anes i exigint-ne la identificació, tot al·legant que havien infringit la Llei de Seguretat Ciutadana per pretendre dur a terme una manifestació il·legal. Els agents no pogueren, tanmateix, davant l'estupor de les persones retingudes, explicar en quina llei es recolzaven per a impedir-los apropar-se al camp amb les senyeres republicanes, tot i que no pretengueren ni tan sols manifestar-s'hi.

De tota manera, retindueren els seus carnets i els impediren marxar fins que tothom entrà a l'estadi, amb la finalitat d'assegurar-se de què no duiem a terme cap "activitat subversiva". Entretant, altres policies trencaven les senyeres desplegades per una altra mitja dotzena de persones que s'havien atrevit a mostrar els símbols republicans a les rodalies de l'estadi.

Volem, doncs, expressar la nostra indignació per aquests fets, els quals venen a confirmar que la nostra democràcia i el tan esmentat Estat de dret només existeixen segons què es diga i qui ho diga, i que hi

ha coses (la Corona, per exemple) que romanen intocables; potser perquè són la garantia de l'existència de l'ordre establert: un ordre recolzat en la repressió dels treballadors/es, en les jornades laborals interminables, en el menyspreu als drets dels pobles, en el fet que els joves només puguin adquirir un habitatge mitjançant sacrificis gegantins mentre els constructors es fan multimilionaris, en el fet que la llibertat només puga ésser exercida cada quatre anys i amb restriccions... Un ordre, en fi, antidemocràtic, oposat als interessos del poble i dels treballadors/es. Sembla obvi, doncs, que aconseguir una República democràtica i popular és el primer pas per tal d'avançar en la resolució dels problemes que afecten la majoria i en la construcció d'una societat justa i solidària. Per això, per molt que s'hi oposen continuarem reivindicant-la. **Ω**

Moviment per la Unitat del Poble.
Elx

P O L L E N Ç A

Fa 4 anys que en Bartomeu Sánchez i en Robert Stacey regenten el Bar can Pere al carrer de Cecili Metel de Pollença. Tapes i entrepans. També serveixen banquets. Tel. 971 531 565

Fa 18 anys que en Rafel Tries amb n'Alfons Benavides i en Joan Cortés obren l'Assessoria Fiscal, laboral i d'Assurances al carrer del Junquet, cantonada Philip Neuman de Pollença. Tel. 971 530 719

Fa 17 anys que en Gabriel Sastre va obrir la Immobiliària Sol al carrer Joan XIII, 94 del Moll i ara en fa 4 que va obrir sucursal a la Vila Pollentia, 17 de Pollença. Tel. 971 535 045

Fa un any que n'Iris Grunewald amb n'Antoni fuster regenten la Immobiliària Balearic Properties al carrer de Cecili Metel, 36 de Pollença. Tel. 971 532 221

Fa un any que en Rafel Bota regenta el Cafè 1550 a la Plaça de les Muneres de Pollença. L'any 1550 els corsaris turcs atacaren Pollença i foren rebutjats. Tel. 971 531 330

Fa 7 mesos que les germanes Llompарт obren l'Estètica Mar al carrer de la Mar de Pollença. Tel. 971 530 148

Fa 16 anys que na Conxa Flores amb en Martí Ramis regenta la botiga d'electrodomèstics Ramis al carrer del Junquet, 64 de Pollença. Tel. 971 531 952

Fa 8 anys que na Marilen Valls regenta la Botiga Aixà a la Via Pollentia, 9 de Pollença. Tel. 971 531 744

N'Aina Seguí és la madona de can Durai, tota plena d'escuts, construïda l'any 1885 a Pollença. Tel. 971 531 164

28 de juny: Dia de l'Orgull homosexual

El 28 de juny se celebra arreu del món el Dia de l'Orgull homosexual, en què les persones homosexuals, bisexuals i transsexuals surten al carrer

per reclamar la igualtat de condicions que els heterossexuals. Un intent de desestigmatitzar la seva orientació sexual que, encara, avui en dia, es tractada per sectors retrògrads com a malaltia; en una societat, clarament, homòfoba. Aquesta festa començà l'any 1969 a Nova York (Estats Units d'Amèrica).

Com a novetat d'enguany hi ha l'aparició de l'associació SomComSom, a Andorra.

El passat 26 de juny es feren públics els guanyadors d'enguany del premi triangle, que recaigué a Terenci Moix en reconeixement pòstum, i el premi totxo, a Ana Botella i a Jimenez de Parga. Premis que atorga el Col·lectiu Gai

El divendres passat, l'associació Ben Amics lliurà els seus premis: el Siurell Rosa (per la defensa dels drets dels homosexuals) a Joan Miquel Perpinyà, a Amnistia Internacional i a Ramon Rotger; i el Dimoni Rosa (per qui ha discriminat els homosexuals) al programa d'Antena 3 "El diario de Patricia", a l'organització política secessionista ASI i al Tinent Coronel Antonio Ocaña.

Els principals portals especialitzats són: Xarxa per l'Orgull, 28-J i Gay Andorra

No ens fem responsables del contingut dels articles enviats per usuaris aliens a El Racó Català.

Sí! Visca el col·lectiu gay!

Em sembla molt bé, i ho defenso.

Per cert, a qui li interessi, he escrit un conte sobre la homosexualitat: http://www.cromelnordic.org/Total/cromelnordic_classics/amor_robot.htm

Salut a tothom! Ω

Bar - Restaurant
LA FONDA
Cuina Mallorquina
Dilluns Tancat
Carrer Antoni Maura, 32 • Tel. 971 53 47 51 • 07460 Pollença • Illes Balears

EMPRESA GRANADO
Especialidad en piedra
C/ Menéndez y Pelayo, 13 - 07460 POLLENÇA
Tels. 971 53 13 97 - 625 08 70 70/71

Bar
ROSER VELL
Especialidad en:
Tapas variadas
y Bocadillos
C/ Roser Vell, 26 - 07460 POLLENÇA
Tel. 971 53 40 73

Peixateria
Salas C. B.
N.I.F. E. - 07357531
C/ Adán Dielh, 4 - Tel.: 971 53 11 48
07460 POLLENÇA

SOL INMOBILIARIA
GABRIEL SASTRE VIVES
Tel. 971 86 57 67 - Fax 971 86 70 87
Carrer Joan XXIII, 94
07470 PORT DE POLLENÇA
e-mail: puerto.pollensa@inmobiliaria-sol.com
<http://www.inmobiliaria-sol.com>
<http://www.pollencaholidays.co.uk>
Tel. 971 53 50 45 - Fax: 971 53 50 81
Via Pollentia, 17
07460 POLLENÇA - Mallorca
e-mail: pollensa@inmobiliaria-sol.com
<http://www.inmobiliaria-sol.com>
<http://www.pollencaproperties-sol.co.uk>

Tot a punt pel nou canal televisiu de la CCRTV

Ja està tot a punt perquè el nou 'Canal 24 hores' comenci les seves emissions coincidint amb la Diada de l'11 de setembre d'aquest mateix any. El canal, que formarà part de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), tindrà un format similar al de la CNN amb butlletins informatius i programes especials a més de serveis habituals com ara el temps, el trànsit, etc. De fet, es podria dir que serà el germà televisiu de l'emissora Catalunya Informació, també de la CCRTV.

L'emissora emetrà des de la Diada fins a l'1 de gener, moment en que deixarà d'emetre per tal de fer balanç del seu funcionament i fer millores i les correccions que convinguin.

'Canal 24 hores' té un pressupost de 10 milions d'euros i contarà amb 100 treballadors, la majoria dels quals ja treballen actualment a la CCRTV.

Ja per acabar, afegirem que la CCRTV va comprar el domini 24hores.info el 2.001, que actualment enllaça cap al web de TV Catalunya. Falta veure si la CCRTV ens sorprèn doncs amb un nou 'portal' informatiu...

Així doncs, poder tenir ben aviat una emissora catalana més a la gràcia, i que aquesta aposta tingui l'èxit que es mereix! Ω

P O L L E N Ç A

Fa 22 anys que les germanes Martorell obren la botiga Brodats al carrer Adam Diehl de Pollença. Tel. 971 532 068

N'Antònia Fornés és la madona jove de la botiga de moda i complementos ca na Felanitxera al carrer d'Adam Diehl, 8 de Pollença. Tel. 971 531 986

Fa 20 anys que en Jaume Sales i na Joana Serra regenten la Peixateria Sales al carrer d'Adam Diehl, 4 de Pollença. Tel. 971 531 148

Fa 3 anys que na Joana Plomer regenta la botiga de moda Capritxos al carrer Montission, 8 de Pollença. Tel. 971 531 441

Són na Magdalena Colom i la seva dependent Margalida Reinès que regenten la Botiga Martí al carrer de Montission de Pollença. Aquesta botiga té uns 80 anys. Tel. 971 530 147

Fa 2 anys que en Martí Serra amb en Francesc Canyelles obren l'empresa de venda i aplicació de pintura Arc-Color al carrer de Formentor, 18 de Pollença. Tel. 971 532 072

En Ramon Vives, amb els seus socis Pep Marquès i Joan Paieres regenta el taller Autos Pollença al carrer Cecil Metel, 27 i un altre al carrer del Pont Romà, 1 de Pollença. Tel. 971 534 438

Fa 36 anys que en Jaume Vives va obrir la fusteria Can Bieló al carrer de Formentor, 24 de Pollença. Tel. 971 530 996

El PP no vol segons quins nouvinguts

El 'Gobierno español' ha aprovat la tercera reforma de la Llei d'Estrangeria en l'última legislatura, això demostra el seu fracàs en la política migratòria, basada pel control policial i pel racisme institucional per part del PP, o això és el què es denuncia des de SOS Racisme.

quals se'ls endurirà els sistemes d'arrelament i de reagrupament. Per això es demana a la societat que es mobilitzi contra aquesta nova reforma "discriminatòria i vulneradora de drets".

Aquesta 'reforma' s'emmarca en l'intent de tancar les fronteres europees a tots aquells que vinguin amb les butxaques ben buides buscant

un futur que no poden trobar al seu país perquè hi han els estats occidentals que s'enriqueixen a la seva costa, amb les seves matèries primes. Ω

ELECTRONICA
CUADRADO, S.L.
Roser Vell, 8 - Telf. 971 53 08 43
POLLENÇA

Tien 21
Especialistes en Electrodomèstics

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

La Limbomba
Desde 1941

Pambolieria
Plats Calents
Postres Casolans

Camí dels Reis, 50
Génova
07015 Palma
Tel.: 639 985 094

[tret de <http://www.rebellion.org> i traduït al català per ANNA]

El govern espanyol estreny i els sindicats callen

Piqué anuncia una nova reforma laboral IndyACP

El Govern està disposat a atendre les demandes de flexibilitat laboral que reclama el sector de l'automoció a través d'una nova reforma laboral, segons va explicar ahir el ministre de Ciència i Tecnologia, Josep Piqué. Per raons de calendari, les modificacions no s'aplicaran aquesta legislatura, sinó en la pròxima, en el cas que el PP es mantinga en el Govern. [com així ha sigut]

Piqué va admetre que les multinacionals que fabriquen automòbils a Espanya fa temps que exigeixen reformes laborals que permeten ajustar la producció a les oscil·lacions de la demanda. Entre altres reformes, les empreses reclamen la supressió del calendari laboral, l'eliminació del límit de 80 hores extraordinàries a l'any i que es pugui mantenir un treballador amb contracte temporal fins a tres anys, i no fins 18 mesos, com ara.

CANVIS GENERALS

"Podríem estudiar una reforma especial per als sectors on hi ha grans variacions de demanda, com és el cas del tèxtil o de l'automoció, però al final açò no seria possible portar-lo a cap", va dir el ministre. "El lògic és realitzar una reforma que afecte a tot el mercat laboral".

Els sindicats exigeixen que es constituïska un fòrum de negociació, a manera de observatori, en el que estiguen representats el Ministeri de Ciència i Tecnologia i els 11 fabricants d'automòbils. Les federacions metal·lúrgiques de CCOO i UGT no es neguen a discutir noves mesures de flexibilitat laboral sempre que les empreses, en contrapartida, els deixen participar en la gestió dels processos productius.

Però Piqué no es va mostrar molt optimista sobre la possibilitat de crear aquest observatori o fòrum de discussió perquè els fabricants de cotxes manquen d'una vertadera patronal. Anfac és una associació sense capacitat de negociació.

A més les cases matrius de cada marca es troben fora d'Espanya. Segons el ministre, els fabricants "prefereixen seguir pactant individualment amb els sindicats en cada conveni d'empresa i exigir al Govern reformes laborals".

EMPRESSES AUXILIARS

El responsable de Ciència i Tecnologia està convençut que els fabricants d'automòbils no es plantejaran més trasllats de producció a països de l'Europa de l'Est abans del 2007 perquè tenen compromeses les seues inversions a Espanya, almenys fins aqueixa data. Al seu parer, la clau estarà a

potenciar el sector auxiliar de l'automòbil per a fidelitzar a les multinacionals amb el país, ja que els serà més rendible la proximitat amb els fabricants de components. La indústria auxiliar ja fabrica el 25% d'un automòbil i arribarà a aportar el 50% d'ací a vuit anys. El 35% d'un vehicle serà material elèctric i electrònic en el 2010. El sector auxiliar ja controla el 61% del valor afegit d'un vehicle. El problema que pronostiquen els sindicats és l'excessiva pressió que realitzen els fabricants sobre els seus subministradors perquè abaixen els preus. Els objectius d'estalvi dels fabricants se situen entre el 3% i el 5% anuals.

Espanya suspèn el test europeu de qualitat laboral

Rojo i negro.info

Espanya se situa a la cua d'Europa en quatre dels 10 indicadors de la qualitat del mercat laboral que analitza l'Institut d'Estudis Laborals d'Esade. Els suspensos d'Espanya es localitzen en la satisfacció dels empleats, la formació, els accidents laborals i l'equilibri entre el treball i la vida privada.

A Espanya, 7.000 de cada 100.000 treballadors sofreix un accident laboral amb el resultat de més de tres dies de baixa o fins i tot la mort, mentre que la mitjana dels Quinze és d'una miqueta més de 4.000. L'Institut d'Estudis Laborals d'Esade, que dirigeix el professor Carlos Obeso, destaca el "sensibile empitjorament" de l'índex d'incidència de la sinistralitat laboral a Espanya en els últims anys en què hi ha dades per a tota Europa (1998 i 1999), mentre que l'indicador de la mitjana europea es va aturar

En canvi, Espanya és el país amb menys malalties professionals reconegudes (13 per cada milió d'empleats). En els últims mesos, els sindicats han instat al Ministeri de Treball a actualitzar el llistat de malalties per a reflectir les noves patologies laborals.

Espanya també té el rècord d'insatisfacció dels assalariats respecte a la jornada laboral, que els autors de l'estudi realitzat per a l'empresa de treball temporal Randstad relacionen amb l'elevada temporalitat dels contractes de treball. Darrere de l'alta taxa d'ocupació per compte propi (Espanya és el quart país amb més autònoms), Esade adverteix que pot ocultar "ocupació encoberta" amb un únic client.

RECOMANACIONS

L'informe fa ressò en els problemes més apressants del mercat laboral.

Recorda la necessitat de reduir especialment la desocupació de les dones i dels joves, de crear estructures per a l'atenció de persones que no se puguin valer per si soles, la importància de moderar les contractacions temporals i d'aplicar el principi de formació permanent. Ω

No fermam els cans amb llonganisses

La vertadera situació econòmica de les Illes Balears i Pitiüses no és, ni molt manco, la que s'ha anat dient, fins ara, pels més variats mitjans de comunicació que segons sembla, de manera estúpida o intencionada, han anat amollant la falsa informació que aquí a les illes, fermam els cans amb llonganisses, o la de que tots els qui vivim aquí som quelcom com els descendents dels Rostchild, Rockefeller, etc. O, potser, que aquí tots som parents d'en March, d'en Joan March.

Idò no, Evidentment, no tots ho som. Al contrari, la majoria de la població en general te un poder adquisitiu baix, encara que faci molta de feina. A més, la nostra Comunitat ocupa llocs a la cua en quant a riquesa cultural, social, cívica i econòmica real. Fins i tot, ja diria que en aspectes de respecte humà, també ocupam un dels darrers llocs.

Si les Illes Balears, com diuen alguns, està al cap davant en renta per càpita, és perquè uns pocs tenen molt i uns molts tenen poc. La imatge de riquesa que donen les nostres illes és deguda a que hi ha molt de famós a l'estiu i la gent veu a les revistes del cor viles meravelloses que només uns pocs poden comprar. I tot això dona una imatge de superabundància que és la que se projecta a Espanya i a l'estranger. D'aquesta manera no és estrany que des de la Unió Europea, pensin que les nostres illes no necessiten ajuda econòmica, ajuda econòmica que tampoc arriben des de Madrid. Des de Madrid, només recapten. Recapten aquí de la mateixa manera que ho feien el segle divuit a les colònies d'ultramar.

Lo pitjor serà que el Govern balear, prest haurà d'afrontar despeses descomunals per tal d'assistir a la socialització dels nouvinguts, a les despeses per garantir el subministrament d'aigua, per a procedir a eliminar la muntanya de residus que originen mensualment, els milions de turistes que no paguen impostos, ni tasses, ni cap altra aportació a la nostra Comunitat. El mateix haurà de fer l'Ajuntament de Ciutat i tots els altres ajuntaments. I això, que ho pagarà? Idò qui haurà de ser? Nosaltres, els treballadors, els ciutadans empadronats i, especialment els comerciants. Els comerciants de Ciutat i de totes les illes i les petites i mitjanes empreses. I ho haurem de pagar tot a fi que la nostra Comunitat segueixi ocupant el primer lloc de renta per càpita. Malgrat que sapiguem que qui realment paga amb el seus diners, amb el seu treball o amb les seves hipoteques el dubtós honor d'ocupar tan elevat ranking som nosaltres. La realitat de que aquí pagam els aliments més essencials i els que no ho són tant, així com els serveis a preus inflacionats amb respecte a altres comunitats espanyoles.

És obvi que l'Estat espanyol ens fa fer sa massa i es cuerot, ens treu el suc com als llimons, ens vol llevar la nostra identitat. Per això, hauram de començar a pensar seriosament en la independència dels Països Catalans. Ω

Pere Felip i Buades

Antonio Calzado Aldaria/Ricard Camil Torres Fabra: *Valencians sota el franquisme,*

La Xara edicions, Simat de Valldigna, 2002, 156 pp.

Aquesta recerca suposa un esforç reeixit pel fet de sintetitzar les investigacions més notables que la historiografia valenciana ha dedicat a l'estudi de l'evolució del franquisme i dels franquistes envers la voluntat de repressió social i política del País. El lector, per tant, pot abastar una completa panoràmica dels aspectes que han rebut més atenció dels historiadors, i en general de les ciències socials, a l'hora de tractar les greus contradiccions estructurals de l'economia autàrquica i la seva continuïtat especulativa als anys seixanta i setanta. [cal esmentar ací la tesi doctoral de Miquel Àngel Fabra per als efectes del programa econòmic sobre la substitució d'importacions i l'estancament econòmic valencià]. Però aquest estudi aprofundeix no tan sols en els efectes economicistes de la dictadura, sinó que n'amplia la lectura a fets que en l'actualitat han cobrat incidència. Em refereixo a l'estratègia repressiva de les presons, afusellaments i camps de concentració arreu dels Països Catalans. En aquest sentit, la conclusió del text sembla prou clara quan emfatitza una línia de continuïtat opressiva al llarg de tot el franquisme.

D'altra banda, però, sembla que un dels àmbits que actualment està cobrant l'atenció dels investigadors és la repressió lingüística, cultural i política nacional sobre la societat del conjunt del País Valencià. Per aquesta raó, els darrers capítols del text evidencien encara aquest procés de maduració i evolució d'aquestes recerques que ara com ara han incidit en el període 1939 i 1951 [vegeu la recerca i model analític de Santiago Cortés] i que sistemàticament es desplacen envers els anys seixanta i setanta. Així, com diuen els autors, es

pot obtenir un aprofundiment de la lluita estudiantil, obrera i veïnal com a pilars bàsics de la lluita antifranquista. Però sembla, encara, que un factor a debatre -enllaçant amb el programa nacionalitari de Joan Fuster- és fins a quin punt el moviment nacionalista del País, que s'origina amb anterioritat al Nosal-tres, els valencians- supera l'estricta feixisme franquista. És a dir, si bé els moviments suara anotats poden inscriure's en el rebuig a l'estat dictatorial, caldria, potser demanar-se si el nou projecte de construcció nacional (superant l'estratègia nacionalista) valencià, supera el cicle de quaranta anys i abasta fins a l'actualitat. Vistes les coses com evolucionen des de l'"atorgament" dels estatuts d'autonomia (que cada cop més recuperen la seva dimensió real de descentralització) fins ara, sembla que aquests moviments de construcció nacional arreu de l'estat espanyol són una mostra de la manca de ruptura entre el tardofranquisme i l'emergència de la reforma política.

Per altre costat, el moviment obrer, ara reinterpretat a partir de noves aportacions de moviments socials contra el neoliberalisme, també pot incidir en el qüestionament de quants 'franquismes' existiren entre 1939 i 1975. Vull dir, que una recerca a continuar a partir de l'elaborada per Calzado Aldaria i Camil Fabra, és reflexionar sobre els elements estructurals de continuïtat que ara com ara resten simbolitzats per la monarquia borbònica. I si no és així, com és que s'ha tornat a obrir la caixa de Pandora sobre la recuperació d'una memòria història que es va voler anihilar, per facticisme, arran de 1978? La mateixa recerca que ara comentem, doncs, té a veure amb la necessitat de sistematitzar i interpretar un recompte bibliogrà-

fic i metodològic del per què s'ha centrat la interpretació en la repressió social, i no tant en el procés de la repressió espanyolitzadora del règim. I de la mateixa manera, si hom analitza aquesta estratègia d'imposició del nacionalisme espanyol (abans de planta neocatòlica i tradicionalista; ara a través del malinterpretat patriotismo constitucional), es pot arribar a avaluar l'abast polític de l'aportació dels nuclis valencianistes dels anys cinquanta-seixanta. Aquest darrer aspecte és el que demanaria un esforç afegit, sobretot, per a tractar d'identificar l'associació entre àrea d'influència social (interclassista) i creació d'uns referents simbòlics, històriogràfics, territorials propis: no dependents de l'oficialisme (d'abans i d'ara) espanyol. Si hom continua aquesta línia de treball (i ho dic com a hipòtesi de treball) aquells orígens fusterians dels anys quaranta i cinquanta, que trobaren ressò, a la dècada dels anys seixanta, a la universitat i a certes comarques amb tradició industrialitzadora, es poden avaluar si tenen qualitativament una continuïtat -amb diferents ritmes i estratègies- fins a l'actualitat. Si no, no es pot entendre el fet que intel·lectuals (nacional-populars) com Vicent Ventura establissin a les pàgines de Valencia Fruits -posteriorment a La Vanguardia- la relació entre industrialització i consciència nacional. Potser el context polític en què s'establiren l'emergència de propostes i mobilitzacions clarament nacionalitzadores explicaria el sentit del terrorisme d'estat envers sectors socials impulsors de la ideologia nacional. Com també pot explicar la defeció envers la consciència de pertinença per part de certes élites [i.e.: la trajectòria arran de la primera meitat dels anys setanta de Manuel Broseta].

En conclusió, aquest manual universitari és un bon compendi per a establir fins on s'ha arribat en l'estudi del franquisme al País (vegeu-ne la bibliografia actualitzada); però caldrà aprofundir en les actituds i respostes de diverses institucions oficials (i.e.: Ateneu Mercantil), individualitats significatives (Moròder Molina, Maldonado Almenar, Paula Burguera o Noguera Puchol), i des de la base social i territorial pel que fa al grau real d'implantació d'organitzacions nacionalistes. Potser des de fora de la ciutat de València, com bé mostren estudis de casos citats pels autors, com s'esdevé amb la Ribera del Xúquer, es pot establir no tan sols la magnitud de la tragèdia, sinó quines són les concepcions i plantejaments que, des de la lluita contra el franquisme, tenen una vigència prou contrastada. Ω

Xavier Ferré i Trill

Es torna a prohibir l'entrada a les 'corrides' als menors de 14 anys

El Parlament de Catalunya ha tornat a prohibir l'entrada a menors de 14 anys les 'corrides' de braus tal i com va fer l'any 1999 en un decret que seria anul·lat pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC).

Les reaccions dels diferents partits polítics, com la pròpia prohibició, no consta de cap sorpresa:

- PP: s'han oposat a aquesta prohibició. Entenent que la decisió de si els fills han o no d'acudir a les places de toros està en mans dels seus pares.
- CiU: "val la pena reincorporar la prohibició".
- PSC: ha evitat pronunciar-se.

- ICV: ha demanat la prohibició de les tortures a les places de brous. I han sol·licitat que les 'corrides' es facin "a la portuguesa", sense matar a l'animal.

- ERC: S'ha afegit a les idees de ICV.

Prou !

Cal acabar amb aquest espectacle de crueltat innecessària. Prou !

I als del PP...

Mira, avui me n'aniré amb el meu fill al Bagdad (local de funcions eròtiques de Barcelona) amb el meu fill. a veure què diran. (I que consti, que no veig en el Bagdad res que pugui perjudicar la formació del meu fill), però sé que això cou al pensament PP

(o ja hauriem d'acostumar-nos a dir-ne simplement "el pensament")

El què falta són ous per proposar que es prohibeixin. Falta el de sempre... no fos cas que ningú s'enfadés!

[Respondre]

Quina llei de protecció als drets dels animals que ens han venut...

La llei està molt bé, però permetrà que els braus segueixin éssent brutalment torturats i assassinats en un espectacle pèssim i espanyolista. Ω

Catalunya Antitaurina!

<http://www.webpersonal.net/madafaka/enlluia/braus/>

A tot@s les persones que viuendel seu treball al País Valencià

A partir d'ara, anem a iniciar les vacances, eixe període en el que havem de gastar els diners aconseguits treballant en oficis normalment degradats, en condicions físicament o moralment impròpies d'un animal racional o, el que no dic que siga agradable, fent treballar, vigilant o escorcollant les vides dels nostres company@es. I si no tenim diners probablement haurérem d'endeutar-nos perquè nosaltres mateixos, o els nostres entendridors fills ja han interioritzat la gran consigna del sistema capitalista, com a suposada festa planificada o com a compensació, cal anar de vacances. Cal que us convertau en paròdies d'exploradors, en xafadors d'espais encara visibles, costers, o - el Senyor ens agafe confessats-rurals.

Hem acabat el curs o temporada amb una bona mobilització popular que ens ha recordat que erem més els que estavem en contra del sistema o al menys, en contra de la decisió antidemocràtica d'un conservador de Madrid de fer-nos còmplices de la invasió a Iraq, una operació militar bruta, com totes les operacions militars, una operació violenta, com totes les que tendeix a fer per ajustar posicions de mercat mundial - ho sentim, però no sabia com explicar-ho al sistema capitalista. Alguns que havien vist com un triomf de la pau L'enderrocament del mur de Berlín han descobert que no eren els buròcrates soviètics (ben intencionats o no) els culpables, sinó que el capitalisme duu a la guerra i quan no té enemic "natural" el crea, ni que siga per tirar les armes que té i fer-nos pagar (fabricant i pagants amb impostos).

Després hem tingut un fracàs electoral que ens aboca a quatre anys més de subhasta i destrucció de tot el que té el País Valencià d'estimable i estimat, de precarietat de les condicions de treball i de congelació del procés de recuperació cultural i nacional del nostre poble.

Probablement també d'endeutament per una política de fer coses bocabadants, faroleres o desconectades dels dolors i treballs, dels patiments i creacions de la nostra gent. En el millor dels casos, amb parides com la Biennal ens han convertit en Medicis curants. No es donya Consuel Ciscar qui paga les millors o pitjor obres de renomats creadors internacionals, sinó la dona que tenia una casa expropiada, el botiguer que ha tancat la botiga per un nou hipermercat, l'obrer que encara continua, miracle, a la fàbrica on va entrar de petit, la llicenciada que treballa de baby-sitter i que si té la sort de trobar un treball vagament paregut al que mereix pel seu títol, cedirà l'a-

tenció dels nens a una dona quichua definida pel seu estat com a equatoriana i pel nostre com a "sinpapeles".

No voldria que el necessari repàs de les agressions que el capitalisme transnacional, espanyol i valencià ens fa sobre la ja fotuda vida de treballador@ ens disculpara de la necessitat de revisar els errors que les esquerres valencianes hem tingut en aquesta contesa electoral. En el procés de revisió que iniciem en aquest juny no exclouré de la revisió ni la mateixa acceptació de la confrontació electoral.

Morir-me de marxista científic i no d'anarquista esbojarrat no em consolarà de deixar la meua terra als meus fills i als vostres pitjor i més desgraciada del que me la deixaren a mi.

Vos escric aquesta carta, abans de començar una revisió del País Valencià, trenta i tants anys després de País Perplex a través de l'agència Anna, perquè no tinc ganes de quedar com més roig o més nacionalista, sinó de parlar amb els amics i amigues, no importa si estan al Bloc, a ERPV; a EV (als qui estime tot i que VB fora una mica pesat quan el vaig conèixer), als Verds (perdona David, parlant de pesats), a EU 8 estime i coincideix especialment amb Esquerra Alternativa i, amb el temps he desenrotllat tendresa cap als carrillistes que no s'han fet del sistema) o Iniciativa Socialista, als d'El Militante o a Esquerra Verda (crec que els amics de Bunyol i tota la família Peris coneix la meua simpatia per ells).

Quan comence a escriure un text no molt gruixut però que no pot ser un panflet que es dirà probablement "PAis PERples o Baza Tex-mex" estic de independent des del 79, quan em vaig despedir de la vida militant parlant com a orador unitari dels grups ecologistes a la concentració conjunta amb les associacions de veïns. Voldria, ja soc majoret, apuntar-me a un grup on ser un iaio de la tribu, amb dret a contar-vos coses dels 62 en cursos d'estiu i a fer-vos conyes com a impost revolucionari. Voldria un grup, aa i crec que quan acabe d'escriure:

- que intentara ser un motor -però no un director o suplent- de la lluita dels i de les qui viuen i treballen al País Valencià, contra tota explotació i no sols en les grans festes constitucionals quadrànuals.
- que sapiguera que son les dones i els homes de la classe treballadora qui tenim pàtria: la xarxa d'encerts i errors, de treballs i dolors, de paisatges que hem criat i que

ens han criat, els llocs on hem estimat, fet harka, empinat milotxes, després la nostra llengua, patit vergonya amb o sense raó, visitat els amics, jugat al futbol i al futbolí comentat la collita, les mines del reialmon de teball .. Tot allò que en aquesta fase el capitalisme, tímid i agricolacomercial durant la història principal del nostre poble, ara tau a la venda.

- que per això, amb decisió de tallar amb records d'opressió, d'abandonar concursos de quina regió és més guapa o noble i buscar fórmules modernes de llibertat i cooperació, col·laborarà de cara a Europa amb Catalunya i les Illes i s'oblidarà no dels pobles de Castella però sí dels burgesos, buròcrates i senyorets que somien en elles rutes imperials, amb certa tendència a seguir a altres imperis. Mes igual que proposeu uns Països Mediterranis, Catalans, Valencians o Neolatins. Ara bé, si no demane pràcticament independència, ens donaran Juliosespañas.

No m'omporta dir-me nacionalista ni dir-me internacionalista. El que no té sentit és que l'esquerra aguante a gent que, com que no té ministeri d'exterior ni defensa perquè això ho te en Bush. Ni d'economia ni Banc D'Espanya, perquè això es la UE, sols vol tenir ministeri d'interior per fotre les nacionalitats incorrectes.

- Vull el meu país, no una versió trosdejada per carreteres i pantans i edificada. Si voleu pose allò de sostenible o sustentable o no recorde ara com era, o el que vullgau, però no fotau. No vull més ciment sense justa causa. Hauria de ser perfecte, necessari, barat i insubstituïble un PHE que no existeix ara per fer-se una paella per discutir-ho. Bromes o equilibris no.

- un partit d'esquerra real del País Ni és temps de somiar guerrilles a la Ribera Baixa (com als seixanta ens catxondeavem) ni de planificar una versió convergènciaiunitària del País. Els qui siguen de centre i centreesquerra, benvinguts a una coalició, si son capaços d'enllestir un programa empresarial conjunt amb Catalunya i les Illes, però no té sentit per a ells (els rojos sempre serem un entrebanc) ni per a nosaltres (si per necessitat de ser un partit més centrat es diuen banalitats o no es defineixen criteris, no podem guanyar la ma a l'esquerra sucursalista)

- en dir una esquerra REAL del País,

vull dir, per exemple que un país que sembla tenir molts treballadors independents/ empresaris mínims, no té un programa reivindicatiu dels autònoms. O que, es clar, l'esquerra espanyola i la dreta no anaven a fer un programa reivindicatiu de les dones rurals, però és una vergonya que l'esquerra valenciana no ho haja fet.

- vull una esquerra que assumeixa que una bona part de les feines típiques del proletariat està essent realitzades per persones vingudes de fora.

O fem un nacionalisme internacionalisme que porte als immigrants des de la comprensió de la seua condició d'explotats al seu país a la comprensió de la condició d'explotats en el nostre país que no és nostre o tot això serà bronca de btzar, molesta però útil al capitalisme, en el que la Españaoleitat serà la falsa mercaderia que se'ls podrà vendre a uns i a altres.

- vull una esquerra plural, en la que es sapiga que sols els corrents que no han tingut poder, o siga que no són socialdemòcrates ni stalinistes tenen encara alguna cosa a dir. La fusió d'anarquisme i marxisme en un terreny on els gandhistes, els anticolonialistes de cultura islàmica i els heterodoxes jueus i cristians fasen les seues aportacions. El comú rebuig de la guerra i de les heroïcitats terroristes que manipula el poder del capital imperialista han de ajudar al trencament de la divisió dels oprimits entre creients i no creients. Ara bé, una esquerra és probablement laica sempre. Nopot oferir recompenses en el Paradís. Ni en la Plaça Roja. L'esquerra plural, recuperant les figures d'Andreu Nin, Salvador Puig Antich, Julian Grimau i alguns que tingueren llarga, difícil i ben aprofitada vida comú com Pep el del Poum, d'Ondara.

- vull una esquerra divertida, però no banal ni entretingudeta.

- Treballaré aquests mesos no amb la idea d'un llibre programa, sinó d'un assaig de punyeter-heterodoxe en la heterodòxia, probablement, com va dir un dia Rafa Castelló, que volia tenir un país una mica apanyadet o al menys que no li furtaren aquest.

Si voleu fer-me crítiques i observacions el meu mail és josep.v.marqués@uv.es.

Llarga vida al País i a tots els que hi viuen i treballen. Ω

Informe sobre l'empresa IKEA

Aquesta empresa que darrerement ha inundat d'una propaganda molt poc elegant els mitjans de difusió, tant escrits com radiofònics i televisius, es mereix uns comentaris.

És una empresa multinacional, amb base a Suècia (el país modèlic!) i que s'ha escampat per un gran nombre de països. Els seus articles en venda solen ésser especialment dedicats a l'amo-blement i decoració de la llar. Catifes, teixits, mobles de fusta i de jonc, vidre, gerros de jardí, parassols, i un llarg etcètera.

Fins aquí tot bé, però ara s'ha descobert i gràcies a una acurada investigació precisament feta per periodistes suecs, la realitat dels seus sistemes d'obtenció del gènere. Les imatges que s'han pogut veure a les emissores de televisió via satèl·lit són realment esfereïdores.

Per exemple, els mobles de fusta solen

ésser fets a Rumania; els teixits i catifes a la Índia, mobles de ferro i jonc a Vietnam i a Filipines.

El seu sistema de treball consisteix a passar comandes d'articles manufacturats a empreses que sovint són una pantalla, un senyor de coll i corbata assegut en un gran despatx. D'entrada ja, els escandalls són baixíssims, potser vint vegades per sota el que costaria fet a Suècia. IKEA es cobreix les espatlles, per exemple, fent constar que els obrers han de treballar amb i que no han d'emprar mà d'obra infantil.

Aquí comença la part fosca del negoci. Aquests recipiendaris de les comandes ho donen tot a fer a empreses subcontractades i aquestes a unes altres. Els baixos preus donats van fent que a mida que es va repartint i fragmentant, al final de la línia, els preus siguin de pura misèria i que tot sigui vàlid. Explotació infantil, falta d'higiene total, absència de pro-

tecció a l'acció de disolvents, pintures i temperatures. Les dones, s'han d'endur els nens petits, que dormen devall les màquines; els nens i nenes, fan treballs molt superiors a les seves forces; treballen tota la setmana, 12 i 14 hores; no hi ha sindicats, serveis mèdics, etc.

Els nens són obligats a fer-se fonedís quan ve gent estranya. Era curiós les corredisses davant els periodistes suecs. Poden guanyar 2 o tres dòlars al mes. Allí no es pot protestar ni dir res, significa quedar sense feina. En especial les nenes són les que corren més perill ja que són obligades a treballs extrems.

En tots aquests països diu que hi han lleis que prohibeixen aquests pràctiques; han subscrit tota mena de tractats internacionals però en aquells racons de selva, no arriba res de tot això. Els funcionaris són corruptes i les poques inspeccions que es fan, són donades tots per bones, tot és trobat correcte.

IKEA tot això ho sap de sobres, no obstant, va retallant cada vegada més els preus dels productes, va exigint més, creant un efecte de peix que es mossega la cua i convertint cada vegada més en esclaus a aquella gent. L'empresa diu que no sap res d'això. Evidentment, ni ells mateixos s'ho creuen.

Jo proposo una acció de boicot a l'esmentada empresa. No solament no comprar-hi res, sinó fer-ho saber a tothom, en converses, en cartes als diaris, en pamflets deixats per les botigues i mercats i en especial, qui disposi d'Internet, llança-ho a l'espai. Jo desitjaria que a aquesta campanya s'hi engatjessin entitats, ONGs i botiguers. Desgraciadament, les empreses que actuen amb falta d'ètica i menyspreu als drets humans n'hi ha moltes i cada vegada més. Les nostres accions restaran ofegades pel poder i pel capital però el que no hem de fer és callar. Ω

Demana al professor Carnot

P-Professor Carnot, com és que per una banda es diu que l'espai està corbat (Einstein...) i per una altra darrerament es parla d'un univers pla? Pla o corbat, pla i corbat... M'ho aclareixi.

Gràcies. I.A.

R-En primer lloc, li he de dir que entenc perfectament el seu estat de confusió mental. Ara bé, en relació a la seva pregunta li he de dir que, efectivament, com pot ésser que quelcom sigui pla i corbat alhora? Idò miri vostè, jo quasi que em plantejaria abans una altra qüestió que es correspon a la segona teoria, com pot ésser que alguna cosa que és plana tenguí altura? Perquè dic jo que no serà plana del tot, ja que en aquest cas hauríem d'anar de grapes pel terra, i com tots sabem no és el cas. Per tant, i com a conclusió, li recoman que se n'oblidi d'aquestes bestieses que no el portaran enlloc.

Atentament. Prof Carnot

P-Com és que estimar una dona està ben vist pero estimar-ne moltes, no ho està?

R-Estimat lector:

Des del principi dels temps el fet d'aconseguir més aparellaments que el veí, ha suscitat un cert sentiment d'inutilitat en l'individu poc hàbil en l'art de la copulació intensiva, que una vegada arribat a cert esglau de poder (polític, religiós...) ha considerat que era just i necessari desprestigiar aquesta conducta deplorable i per extensió els practicants d'aquesta noble disciplina.

P-Estimat professor ¿Per què els globus s'omplen d'aire calent i pugen, i aquest dies amb aquesta calor, no hi hagi res que pugui? Em pot explicar el perquè d'aquest

fenomen que no es produeix?

R-Apreciat Lector/a:

Interessant pregunta. Sí senyor !! Després d'anys de esgotadora investigació he arribat a la conclusió que perquè alguna cosa pugui ha d'estar dissenyat per a fer-ho, un exemple: imaginem-nos que un senyor molt gras (de dos-cents o tres-cents quilos) fos capaç de enlairar-se en un dia d'intensa calor, ¿de quina manera podria regular la altura en la que transcorreria el seu gràcil i majestuós vol?, ¿hauria d'esperar a la tarda per poder baixar?, ¿i menjar, quan i què menjaria, tal vegada una gavina en vol lent? En fi, senyors, la naturalesa és sàvia i quan no pot ser, no pot ser.

P-Venerable profesor, ¿cuál es el destino del gas disuelto en las bebidas carbónicas que ingerimos? Sale todo a base de eructos, de pedos, se mezcla con la sangre y gira alegremente por nuestro cuerpo, sale con la orina y por eso hace espuma... Esperando que aclare mis dudas, agradecido y suyo.

Atte. Un bebedor curioso

R-Apreciado lector:

Después de meses de larga investigación y numerosas sesiones de profunda meditación (técnica que he asimilado tras mi último viaje por tierras Tibetanas), he llegado a la conclusión de que el anhídrido carbónico disuelto en refrescos, cervezas y demás bebidas espirituosas, se elimina en las siguientes cantidades:

Via eructos 70%

Via intestinal 20 % (sus paredes vascularizadas absorben parte del co2)

Via anal 10 % (en este caso mezclado entre otros con, metano, de olor característico)

P-Estimat professor: Hem podria

explicar com una mosca (o insecte de tamany similar) es capaç de volar per la nostra illa els dies de forta tramontana? NA PRAXE-DIES D'ES MITJORN

R- Ignorant lectora:

Interessant pregunta, veig que vostè dins la seva falta d'il·lustració, té la curiositat dins la sang, fet que em recorda els meus primes anys com a investigador, quan vaig elaborar el meu primer gran treball basat en l'estudi de la reproducció de les aranyes de deu potes de l'illa de Borneu, doncs bé, el fet és ben senzill: la mosca té dues opcions:

deixar-se endur pel vent o bé volar més de pressa que el vent.

Atentament prof. Carnot

P-Inescrutable Carnot: els macs, són millors que els pc? de ver tenen alguna cosa que justifiqui el seu preu? són els macs de tecnologia innovadora i molt més avançada? o només són andròmines per esnobs elitistes que volen tenir un producte diferent i diferencial? És a dir, com els alaiorencs, són els macs d'aló?

R-Apreciat Lector:

La seva pregunta m'ha omplert de goig, i em dona peu a recrear-me, és impressionant a on pot arribar la capacitat de raciocini de la ment humana, la seva qüestió ha superat en molt les meves expectatives de preguntes estúpides, no creia possible que ningú fos capaç d'elaborar tal qüestió, amb la qual cosa dono per contestada aquesta tendenciosa pregunta. Esperant que en una pròxima ocasió, no sigui capaç de superar-se a vostè mateix.

P-Sr. Carnot, he sentit rumors que certs estudis socio-geològics indiquen que Menorca no és una illa, com es pensava, sinó una penín-

sula. En sabeu res, d'això?

R-Estimat lector:

Sí, jo també estic assabentat de la notícia, per la meua part, i en contestació, jo la relacionaria amb una intoxicació alimentària, deguda a la ingesta massiva de salsa maonesa en mal estat.

P-Mr. Carnots: Hou mani uater is in a drop? or Quina quantitat d'aigua pot contenir una gota?

R-Apreciat lector:

Tenint en compte que el tamany màxim d'una gota d'aigua no pot superar els 5 mm. (les més grans es trenquen en la caiguda) li proposo l'experiment d'agafar una probeta graduada i quan en pugui agafar una, obtindrà el volum (si és que ho aconsegueix).

P-Alopècic Carnot, em pot explicar aquesta equació?: All the projects at the SETI Institute are in one way or another related to the Drake Equation. The Drake Equation (more info about the Drake Equation)

$$N = R * f_p * n_e * f_l * f_i * f_c * L$$

Where:

N = The number of civilizations in The Milky Way Galaxy whose radio emissions are detectable.

R * = The rate of formation of stars suitable for the development of intelligent life.

f_p = The fraction of those stars with planetary systems.

n_e = The number of planets, per solar system, with an environment suitable for life.

f_l = The fraction of suitable planets on which life actually appears

EL NOSTRE TERRITORI GAIA: HI SOM A TEMPS?

Arreu dels Països Catalans hi ha ecolegs i naturalistes prestigiosos als que hauriem de llegir, escoltar i, si podem, parlar. Alguns han publicat llibres i treballs en que, amb raonaments científics, intenten entendre la inserció humana en el funcionament de Gaia, així com la seva difícil coexistència que garanteixi el futur d'ambdós. Les illes es sol dir que són bons laboratoris.

La natura oblidada o la natura en perill constant

Malgrat la sensació que les ciutadanes i els ciutadans puguin tenir de que els animals i plantes silvestres estan protegides o de que la major part de partits polítics de les illes tenen clara consciència de que cal aturar el desgavell urbanístic, especialment el que fa referència al que destrueix territoris verges o poc alterats, això, aquesta percepció, és falsa.

És cert de que existeix una legislació, especialment la que emana d'Europa que en principi empara la biodiversitat contra les agressions humanes, aquestes lleis transposades a les estatals afecten a la fauna i a la flora (Directiva d'aus, d'hàbitats, Llei 4/89, ZEPAS, LICs, ZECs, Espais Naturals Protegits etc.) o a la protecció de la biosfera en general, tractat de Kyoto, gestió dels residus, contaminació atmosfèrica, l'aigua etc. A nivell local i dins l'apartat urbanístic, la LEN o altres mesures restrictives en l'ús del sòl per a edificar o construir aprovades per de les entitats locals.

La realitat, però, és molt caparruda, i a grans trets podem enumerar una sèrie de símptomes que ens indiquen que la nostra terra està maltractada per enemics amb noms i llinatges que també governen ajuntaments o institucions insulars. Exemples del que no s'ha de fer (per poc que hom estimi la seva terra) són els d'Andratx, governat pel PP o Calvià i Marratxí abans governats pel PSOE; però un per un, no hi ha cap Ajuntament a les Illes que de més o menys bon grat no hagi hagut de tancar el braç enfront de l'ansia especulativa i urbanitzadora.

És important retreure als responsables les seves malifetes, per més que passin els anys i la memòria.

Podem posar alguns exemples:

Ampliació de l'aeroport: que significa més massificació, més ciment, més negoci capitalista sense escrúpols, menys pagesia, menys qualitat de vida... Responsable: "el Gobierno de España" (PP) i "qui hi ha al darrera".

Política i negoci urbanístic a Marratxí: Desaparició de nius i dormitoris de milana. Macdonalització. Desaparició d'ecosistemes i de biodiversitat. Massificació. Deshumanització. Pèrdua d'identitat, de qualitat de vida, de cultura popular...

Responsable: Ajuntament de Marratxí (PSOE) i "qui hi ha al darrera".

Hi ha, per desgràcia, molts més exemples. Els responsables són en molts casos els i les representants polítics de les ciutadanes i dels ciutadans de les Illes. Però baix la capa de ciment dels grans edificis i de l'asfalt que tapa el nostre territori hi ha el capitalisme més agressiu representat per la banca i una oligarquia de cos i ànima espanyola, lligada a grans multinacionals o corporacions industrials americanes o europees. Pocs empresaris d'aquí tenen un veritable sentit patriota del nostre país ni tan sols enfront de l'evidència de l'espòli al que estam sotmesos.

Alguns símptomes més que ens demostren a tall d'exemple que en unes illes petites és possible un gran caos són:

La política territorial a les Illes, la pedrera d'establiments, la política de Costes del Ministerio de Medio Ambiente, que hagi d'existir la incineradora de Son Reus, que la Serra de Tramuntana o el Salobrar de Campos no estiguin protegits, que la milana, el milà, estigui en perill d'extinció quasi irreversible, la construcció de camins en espais protegits per la LEN, els vesaments contaminants a la mar, a torrents, als aqüífers, les galetes de xapapote que cada vegada sovintegen més a la costa nord de Menorca, L'augment d'un trànsit que encara pot doblar-se, etc. etc. etc...

El mapa de Mallorca que dibuixaren els de Terra i Llibertat ha quedat curt.

Propostes mediambientals:

La primera i gran proposta mediambiental és la que faci possible (a l'empara de la legislació comunitària i de les Nacions Unides ?) la gestió integral d'aquest bocinet de terra, del nostre territori Gaia anomenat Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera (que seria part d'una entitat històrica, lingüística, econòmica, cultural i política anomenada Catalunya o Països Catalans) per part de les seves ciutadanes i ciutadans; és a dir amb la **Independència** necessària enfront de qui només hi té interessos explotadors de dominació militar i colonial. Aquesta proposta (anticolonialista) val evidentment, segons el context, per a qualsevol territori del món !!

Una altra proposta és la creació d'un decàleg o d'un llistat de principis i normes mínimes de conducta mediambiental. Creat preferentment per un reduït nombre de persones amb currículum demostrat de coneixements pel medi i de consciència i amor per la terra: els nostres "popes".

Decàleg que ens permetria, més que consensuar adhesions, tenir els objectius clars de cap on anam i de què i com ho volem fer. Els caus humans anomenats ciutats i pobles no poden prescindir de la biosfera i aquesta per refer-se dels estralls que li hem provocat, ens necessita a nosaltres.

Haurien de ser els col·lectius més diversos en tots els àmbits: les treballadores i treballadors de l'ensenyament, de la indústria, de la pagesia, de l'administració, de la sanitat, les associacions de veïns, intel·lectuals, artistes, universitaris, esportistes, partits polítics, institucions, les qui fent-se seu el decàleg haurien d'aplicar-ho al seu redol. Imaginem-nos un equip de futbol demanant jugar amb la claror del sol per estalviar energia, per exemple.

Un decàleg que fos assumit pel Govern, Consells de les Illes i Ajuntaments permetria una pràctica de bones costums mediambientals esteses a tots els àmbits.

Ja ho hem dit en començar: existeix legislació per a poder aplicar i són sobretot les Institucions les que ho han de fer. De fer valer les lleis i assumir el repte de la millora de la qualitat de vida amb una bona gestió mediambiental sorgiran unes illes que a més de ser reserva de la biosfera per mor de la seva riquesa natural podrien declarar-se Espai Natural Protegit en tot el que estigues protegit per Llei. El futur de la indústria turística passa per oferir una mar, unes platges o unes muntanyes riques amb biodiversitat i no asèptiques i mortes plenes de publicitat.

No hauria de caldre dir que les terres i els pobles que més beneficis aportin al paisatge o a la biodiversitat han de ser mimats per tota la societat i n'han de ser els primers beneficiats. La societat sol anar per davant de una dinàmica política amb interessos massa diversos i particulars. La nostra societat està preparada per assumir el repte de començar un món

nou basat en l'autodeterminació, la consciència global del problema i el respecte a la vida.

La guerra: Si el que pretenen els que l'han volguda és fer-se amb el petroli per seguir amb el negoci del seu consum durant 60 o 70 anys més, ja podem dir que sabem perquè no firmaren el tractat de Kyoto o que el seu projecte és un suïcidi per la raça humana i un assassinat contra tot el que no ho és. I aquesta mentalitat globalitzadora que ens forcen a descobrir-nos té sens dubte el reflex en les coses petites que ens envolten. Cal, com ho està demostrant bona part de la humanitat, fer confluïr ambdues mentalitats, la més pròxima i la que ho engloba tot.

Algunes propostes concretes.

A Ciutat i arreu de l'illa de Mallorca el transport públic i el parc automobilístic institucional ha de funcionar amb energies netes, d'hidrogen o amb bateries solars. Les institucions de les Illes han de signar convenis per a la fabricació d'aquests automòbils així com també fer els nous edificis amb sistemes nets i integrals de funcionament i de manteniment.

S'ha de potenciar de bon de veres la bicicleta amb combinació amb el tren i l'autobús. Reduir l'ús del vehicle particular dins les ciutats.

Serra de Tramuntana, parc natural, amb el Cap Pinar inclòs. Evitar la massificació i el trànsit abusiu dels vehicles. Creació d'àrees recreatives ben dotades al cinturó de les grans ciutats. Protecció especial per les zones de nidificació de la milana, voltor, falcons, esparvers, aucells marins, etc. Protecció estricta dels hàbitats dels endemismes de flora i fauna (el ferreret).

Protecció de les nostres Illes enfront de les espècies invasores i introduïdes, especialment greu és el cas del Carpobrotus i de l'Ailantus a Menorca. Plans per a la seva erradicació. Protecció especial per a tota la costa no urbanitzada i per els torrents, zones humides, coves (rates pinyades), omedes.

Reclamar més d'una Fiscalia de Medi Ambient, atesa per un personal coneixedor de la llengua i de la problemàtica mediambiental de la terra.

Plans educatius a les escoles d'educació ambiental activa i dinàmica, lligats als ecosistemes més pròxims del poble o barri on es trobi el centre escolar. Els alumnes han de sortir molt més de les aules, al menys una vegada per setmana. Didàctica de la natura.

Política turística de suport als establiments respectuosos amb el medi i la nostra cultura. Treballar directament amb l'exterior una oferta de turisme sa i ecològic.

Potenciar l'autogestió de la salut física i mental com a millor medi per lluitar contra la societat capitalista de consum i assolir consciència humana solidària. Posicionament crític enfront del negoci farmacèutic i el paternalisme sanitari que impera.

Crear punts i activitats de trobada de les persones d'una mateixa barriada. Creació d'hortos ecològics i galliners de grups comunitaris com a sistema d'aprofitament de la matèria orgànica i de reconeixement del valor de l'alimentació sana. Didàctica de la participació en l'organització de la barriada, de les festes, del teatre, de l'atenció a la vellesa i a la infantesa.

Aquestes propostes han de ser inserides en el caos normatiu i legislatiu actual que al llarg dels anys el capitalisme ha posat al seu servei; tampoc no es poden negar els avanços que la societat civil i organitzacions ecologistes han aconseguit en la seva lluita al carrer. **Ω**

Joan Vicenç Lillo i Colomar. Alaró

Grandesa d'esperit

Geronimo és el títol del film que protagonitza l'astut xiricaua. La darrera versió cinematogràfica d'aquest mite de l'Oest, portada a les pantalles a mitjan anys noranta, evoca el moment en què es rendeix definitivament. Una partida de genets i un Geronimo a la ratlla dels cinquanta anys lliuren voluntàriament les armes a l'exèrcit que havien fet anar de bòlit durant anys i panys. La pel·lícula mostra com els guerrers apatxes xiricaues són conduïts fins al fort més proper i fets presoners de guerra. En el pati d'aquest mateix recinte, els exploradors apatxes de l'exèrcit d'Estat Units també són instats a desarmar-se i a retornar la casaca negra. Un oficial nord-americà justifica l'ordre dient que rastrejar ha deixat de tenir sentit una vegada neutralitzades les darreres escaramusses xiricaues. Tant els uns com els altres són immediatament arrestats pel sol fet de ser qui són. I entaforats en un mateix vagó de tren que els durà des de la seva Arizona natal fins a un exili forçós a Florida, amb la qual cosa Washington incompleix amb Geronimo les condicions de la rendició (reagrupament familiar i assignació de terres).

De res va servir als rastrejadors allistar-se a l'exèrcit federal i guiar els soldats ianquis a la caça i captura d'altres apatxes. I és que renegar de la teva condició nacional no només desperta animositat entre

les pròpies files. També provoca el repudi dels teus adversaris, que encara que s'aprofitin de tu, no per això deixen de contemplar la traïdora com un fet indigne.

Tan indigne com el col·laboracionisme amb Hitler del mariscal Pétain, en tant que cap del govern de Vichy l'any 1940. «Il veut intégrer la France dans le Nouvel ordre européen, c'est-à-dire l'Europe nazie», assenyala el llibre de text escolar Histoire Géographie 3. Philippe Pétain serà condemnat a mort acabada la segona guerra mundial, tot i que la pena capital li serà commutada per la cadena perpètua. «No trobaràs enlloc de França un carrer dedicat a aquest militar», em deia temps enrere una parisenc. De res va servir a Pétain haver estat l'any 1918 un heroi a la batalla de Verdun, que va enfrontar francesos contra alemanys en la primera guerra mundial, si posteriorment va sotmetre França als dissenys del Führer.

També ha passat a la història amb més pena que glòria el tarragoní Domènec Batet i Mestres, que amb el rang de General de Catalunya va declarar l'estat de guerra quan el president Lluís Companys va proclamar l'Estat Català l'any 1934. Tres anys més tard, Domènec Batet fou detingut i afusellat per les tropes franquistes per no haver-se volgut sumar a la insurrecció feixista. De res va servir al general

Batet haver esclafat a canonades els fets del Sis d'Octubre, amb un balanç de diversos morts a Barcelona i l'empresonament del govern Companys. I és que Franco, en plena guerra civil espanyola, no va tenir pietat amb ell quan el va condemnar a mort per romandre lleial a la Segona República espanyola.

Dels apatxes servils, dels col·laboracionistes francesos i dels catalans contraris a la llibertat del seu poble, amb el pas dels anys ningú en diu ni ase ni bèstia. O bé se'n parla en negatiu. En canvi, l'èpica de Geronimo ha inspirat escriptors i guionistes de Hollywood, que han immortalitzat les seves gestes. Els maquis i altres membres de la resistència francesa tenen monuments d'homenatge arreu de França. I l'Estadi Olímpic de Montjuïc i moltes places de Catalunya duen el nom del president Companys.

Qui no s'arrisca no pisca, diu el refranyer. I és que la història no l'escriuen els pobres d'esperit, sinó els que tenen grandesa d'esperit i són capaços d'ar-

risca. Soren Kierkegaard, filòsof danès, deia que arriscar-se produeix ansietat, però no arriscar-se és perdre's a si mateix. Ω

QUIM GIBERT, PSICÒLEG

<http://www.vilaweb.com/ep/20030311141210.html>

ERC acusa Mayor de representar el "cadàver polític de Franco" en advertir de l'"ofensiva" socialista i nacionalista

11/03/2003

BARCELONA, 11 (EUROPA PRESS)

El portaveu parlamentari d'ERC, Josep Huguet, ha assegurat avui que "el cadàver polític de Franco està viu i perfectament representat per personatges com Jaime Mayor Oreja", després que aquest advertís ahir que la "mobilització de l'esquerra" i l'"ofensiva nacionalista" s'alimenten mútuament.

Huguet ha assenyalat que "només li faltava parlar del contuberni roig i separatista", després de la qual cosa ha considerat que les paraules del dirigent del PP basc "apel·len a l'Espanya de sempre", dividida entre "els bons, els nacionals, i els altres". El diputat republicà ha afegit que "és habitual en els règims nazis que la víctima sigui considerada botxí".

El PP vota en contra de retirar el nom de Serrano Suñer a Gandesa El nom del principal responsable de la persecució al president Companys és finalment retirat, malgrat l'abstenció de CiU

Gandesa, capital de la Terra Alta, retirarà finalment el nom de Serrano Suñer d'un dels seus carrers. El ple municipal ha aprovat en una votació ajustada, a tres quarts d'una de la matinada, la restitució del nom històric del carrer Miravet. Des de l'any 1979, en què governava l'alcalde Joaquim Jordi de CDC, el carrer s'havia rebatejat com a 'carrer de Ramon Serrano i Suñer'. La proposta de resolució l'ha presentada l'únic regidor d'Unió Gandesana. Han votat a favor els tres regidors de la Federació d'Independents de Catalunya, i l'únic regidor del PSC. El Grup del PP ha votat en contra, i els quatre regidors de CiU s'han abstingut.

Segons un comunicat emès avui per la Comissió de la Dignitat, Ramon Serrano Suñer, cunyat de Franco, ministre de Governació i Afers Estrangers durant la dictadura i nazi declarat, és 'el principal responsable de l'assassi-

nat del president Lluís Companys i de milers de catalans als camps d'extermini dels alemanys, i era amic d'Himmler, Hitler i Mussolini'. També va ser el creador de la División Azul i de la Delegación del Estado para la Recuperación de Documentos, 'sinistra oficina' que és a l'origen de l'espòli documental que ha donat lloc al famós Archivo de la Guerra Civil de Salamanca. L'Associació Amical de Mauthausen, que aplega supervivents catalans de camps d'extermini nazis, té previst de sumar-se a una denúncia contra Serrano Suñer que prepara una associació francesa. Ho explica un dels membres, Joan Escuer, en aquesta entrevista. Serrano Suñer té ara mateix 102 anys i viu a Marbella.

(A Castelló encara tenim un col·legi "Serrano Suñer", sufragat en part amb diners d'aquest nazi).

<http://www.vilaweb.com/locals/eixample/index.html>

Garzon ordena el precinte de les seus de l'Assemblea de Municipis Bascos a Bilbao i Vitòria S'havia declarat en contra de la llei de partits

La policia nacional espanyola ha precintat avui de matí les seus d'Udalbitza (Assemblea de Municipis Bascos) a Vitòria i Bilbao, en una operació que ha ordenat el jutge Baltasar Garzon. També ha registrat i s'ha incautat de força documents a la seu central d'Udalbitza, a la Casa de la Vila d'Asigarraga. En l'operació la policia ha detingut vuit persones, totes amb càrrecs a l'Udalbitza. També ha estat detingut Lander Etxebarria portaveu de Socialistes Abertzales, l'antic grup de Batasuna, a l'Ajuntament de Bilbao. I els caps de llista de les plataformes d'electors abertzales a Urnieta i a Barakaldo.

Segons les primeres informacions, les detencions i els precintes es relacionen amb l'anomenat 'sumari Ekin'. Udalbitza és l'única institució nacional basca, i la formen càrrecs municipals d'Euskal Herriarrok. El dissabte passat va fer l'últim acte públic, en què va criticar 'la injerència exterior en el dret a la representació política', i va criticar la llei de partits que ha permès la il·legalització de Batasuna. Ho recorda avui el diari Gara. Entre més projectes, gestiona la declaració de nacionalitat d'Euskal Herria. Després d'un començament unitari, els càrrecs municipals del PNB i EA van formar una altra Udalbitza, que informa a la web de les activitats de la institució. Ω

ENTREVISTA AL DIRECTOR GENERAL DE POLÍTICA LINGÜÍSTICA, JOAN MELIÀ

Joan Melià i Garí (Porreres, 1954) és, des del mes de juliol de 1999, director general de Política Lingüística del Govern de les Illes Balears. Llicenciat en Filologia Hispànica i Doctor en Filologia Catalana, Joan Melià ha exercit com a professor del Departament de Filologia Catalana i Lingüística General de la Universitat de les Illes Balears durant alguns anys, malgrat que en aquest moment es troba en excedència. És autor de l'estudi "La llengua dels joves" i coautor d' "Alfa. Mètode d'autocorrecció gramatical assistida", "Propostes de model de llengua per a l'escola de les Illes Balears" i "La llengua de Mallorca, propostes per a l'ús públic".

P.- Quin és l'estat actual del català a Mallorca i quina línia de progressió segueix?

R.- La situació de la llengua catalana és molt complexa. D'una banda es pot veure que el català va guanyant posicions en àmbits en què abans, a causa de les prohibicions que va patir, tenia una presència nul·la o molt baixa (escola, administració, mitjans de comunicació, retolació, etc.) i en l'extensió dels coneixements cultes per part de la població. D'altra banda, podem veure que pateix un retrocés molt important en els usos espontanis i col·loquials, sobretot a causa de l'augment de la població bàsicament d'origen immigrant- que no té el català com a primera llengua i, a diversos indrets de la nostra geografia, d'un entorn lingüístic poc favorable a la integració lingüística de la nova població i poc afavoridor de l'ús espontani del català.

P.- Com podeu actuar des de l'administració en favor de l'ús del català?

R.- L'administració pot fer molt a favor de la normalització de la llengua catalana. Ha d'assegurar l'existència d'un sistema escolar que permeti que els estudiants adquireixin totes les habilitats lingüístiques en català i també ha de fer fàcil l'adquisició de coneixements de català a la població adulta que no hi ha tengut accés anteriorment. A la vegada, ha de fomentar (mitjançant mesures de promoció i ajut o legals) la presència del català en l'entorn social (retolació, documentació, mitjans de comunicació, lleure, noves tecnologies, etc.) per fer que créixer la percepció de la normalitat que suposa l'ús de la nostra llengua a les Illes Balears i, en conseqüència, estendre'n l'ús social. Així mateix, ha de garantir l'existència d'un marc legal que assegurï els drets dels ciutadans a poder viure en llengua catalana sense dificultats.

P.- Creis que són efectives aquestes mesures?

R.- En general sí. L'escola comença a donar resultats positius en relació amb els coneixements de la gent més jove, l'oferta de productes dels mitjans de comunicació en català s'incrementa, l'administració fa més ús del català ara que deu anys

enrere... però no són encara suficients per assegurar la continuïtat de la nostra llengua com a llengua central de les Illes Balears; els factors que actuen en sentit contrari de cada vegada són més diversos i importants.

P.- I com podem actuar els altres ciutadans per col·laborar en aquesta línia de normalització del català?

R.- De molt diverses maneres. És necessari que es creï un entorn social i una sensibilitat favorable a la normalització lingüística, que la urgència d'actuacions a favor de la nostra llengua sigui compartida per tots els ciutadans, amb independència del seu origen lingüístic o territorial. Els ciutadans, amb el seu comportament lingüístic quotidià, són determinants per al procés de recuperació de la nostra llengua: usar-la sempre que sigui possible, encoratjar les seves amistats i coneguts a aprendre-la i a utilitzar-la, tenir en compte criteris lingüístics a l'hora d'escollir un servei, una diversió, etc. són actituds essencials per fer avançar l'ús de la llengua catalana. L'aportació de les persones relacionades amb la premsa forana, en aquest sentit, ha estat, i continua essent, una peça fonamental en el camí de fer normal l'ús de la nostra llengua en el camp informatiu.

P.- Hem millorat en qualitat? Parlem millor ara el català que fa alguns anys (quan el català no s'ensenyava a les escoles), amb menys barbarismes, una fonètica més adequada, un lèxic més ric...?

R.- En aquest terreny també tenim moviments contradictoris. Per una banda hi ha un major coneixement del llenguatge tècnic i culte en català, una millora en la detecció i substitució de barbarismes, etc. Però, a la vegada, hi ha, sobretot entre la població més jove, un deteriorament de la riquesa fonètica que, de cada vegada, va perdent més aquells sons que no tenen equivalent en castellà.

P.- Què s'hi pot fer?

R.- És necessari que, des de l'escola i els mitjans de comunicació, i també per part dels pares i mares catalanoparlants, s'adoptin mesures que permetin frenar aquesta pèrdua de sons (em referesc a la

incapacitat d'algunes persones de distingir la "ll" de "lloc" de la "j" de "joc", a la confusió entre el so de la "s" de "casa" i el de la "ç" de "caça", etc.).

P.- No és això una influència d'altres llengües?

R.- Efectivament, el fet positiu de l'enriquiment que per a una comunitat lingüística suposa que la gent de nova incorporació aprengui la llengua del territori on passa a viure, també té una conseqüència negativa i és que aquesta gent usa la nova llengua amb imprecisions fonètiques, sintàctiques i lèxiques; però som del parer que és millor que es produeixi la incorporació de nous parlants amb aquests problemes i no que restin sense parlar-la.

P.- Les peculiaritats lingüístiques de cada àmbit concret del territori lingüístic: estan suficientment estudiades, protegides i potenciades?

R.- Les peculiaritats lingüístiques han aparegut perquè els territoris on s'utilitzen han estat més o menys aïllats de la resta; avui en dia, que són molt més freqüents que abans les comunicacions i és lògic que les particularitats lingüístiques molt locals deixin lloc a les formes més generals. L'adaptació a la nova situació sens dubte durà una pèrdua de determinades formes particulars (també ocasionat per la transformació de la nostra societat de rural a urbana); però la millor manera de mantenir la nostra personalitat lingüística és precisament fent ús de la nostra llengua en totes les situacions, d'usar-la molt.

P.- Com s'acull tota la població novvinguda en els plans de normalització lingüística?

R.- La principal via d'acollida és l'escola. El progressiu increment de la presència de la llengua catalana en el sistema escolar fa possible que tots els infants escolaritzats a les Illes Balears aprenguin a parlar i escriure en castellà i en català. Si això és possible és perquè hem optat encertadament per un sistema escolar únic, des del punt de vista lingüístic, que assegura aquest objectiu. Si es triés un sistema doble, en què els pares poguessin triar una escola en català o en castellà, tindríem una socie-

tat cada vegada més dividida des del punt de vista lingüístic i, per tant, estariem alimentant un motiu d'enfrontament que, en determinades circumstàncies, podria arribar al conflicte social. Convé desconfiar de les propostes que, prometen falses llibertats de tria, no farien més que incrementar els obstacles per aconseguir una societat cohesionada i solidària.

Davant aquest fet s'han posat en funcionament programes com la immersió lingüística, els tallers de llengua, l'oferta diversificada d'activitats d'acollida lingüística que, en general, donen molt bons resultats; en són una prova el fet que, molts d'aquests estudiants, al cap de pocs mesos de viure a les Illes Balears entenen la nostra llengua sense dificultats i són capaços de començar a expressar-s'hi amb una considerable fluïdesa.

P.- I per als adults...

R.- S'ofereixen cursos per a estrangers, per a pares i mares no catalanoparlants, recursos d'autoaprenentatge, materials en CD-ROM o per Internet, etc. Els darrers anys aquestes ofertes s'han incrementat notablement i la demanda també va creixent. Hi ha la percepció que saber català és un avantatge important per viure a les Balears i una bona part de la població procedent de fora de les nostres Illes, si en té oportunitat, mostra interès per aprendre'n i comparteix la voluntat de fer possible la normalització de la nostra societat.

P.- Heu augmentat les línies d'ajuda per al foment del català en diferents àmbits: a la retolació comercial, a les publicacions en català...?

R.- N'han aparegut allà o no n'hi havia i han crescut les poques que hi havia abans. Ara hi ha ajuts per a la retolació comercial i l'etiquetatge de productes, la formació; hi ha ajudes genèriques per a les publicacions en llengua catalana i hi ha accions per a una major difusió d'aquestes publicacions; s'han creat ajudes per a estudis sobre llengua; etc. Així i tot, hi hauria d'haver recursos per augmentar aquestes accions i per fer possible un increment de la implicació de tots els ciutadans en els projectes de normalització.

P.- Fins quan seran necessàries aquestes ajudes?

R.- La complexitat de la societat actual, els majors moviments de població, les noves tecnologies, l'increment de diversitat de mitjans de comunicació... en definitiva, el major contacte quotidià dels ciutadans amb realitats plurilingües farà necessari que les institucions i els membres de totes les comunitats lingüístiques (no sols de les petites i mitjanes) actuïn en la planificació lingüística si volen mantenir-se cohesionades en el futur. Això vol dir que, si la nostra societat continua avançant en el sentit que ha fet fins ara, de cada vegada serà més necessari que des de les institucions es legisli en matèria lingüística i que s'estableixin línies d'ajuts institucionals per a determinades àrees.

P.- Com valorau la política del Govern Central en l'aspecte lingüístic? Creis que

menysvalora especialment les llengües que no siguin el castellà?

R.- Les millors actuacions que han tingut fins ara els governs de l'estat han estat quan no s'han preocupat de la situació lingüística dels territoris que no són de parla castellana, perquè quan se'n preocupen és per legislar en contra, per reduir el procés de normalització. En aquests moments, precisament, des del govern de l'estat s'està impulsant una política clarament contrària als processos de normalització lingüística de les comunitats de parla no castellana, amb actuacions que pretenen identificar la normalització lingüística amb el terrorisme, amb la insolidaritat o el retard cultural, o amb actuacions legislatives que retallen les competències de les comunitats autònomes.

Precisament és el govern de l'estat que, volent fer desaparèixer o subordinar la diversitat cultural de l'estat (o crispant amb fins electoralistes aquesta qüestió), està fora dels valors moderns i igualitaris, que precisament es troben en el respecte a la diversitat i la llibertat que ha de permetre la continuïtat de les comunitats lingüístiques i culturals existents.

P.- Ens trobam immersos ja dins l'Any Francisc de Borja Moll, una figura cabdal en la història de la llengua catalana que té un reconeixement molt especial en commemorar el centenari del seu naixement. En aquest moment, què hauríem d'aprendre d'ell?

R.- Francisc de B. Moll és una persona que va tenir un comportament cívica

exemplar en molts d'aspectes. Però voldria destacar dues coses, d'una part la tenacitat en la feina a favor de la nostra llengua, fins i tot en uns moments molt negres per a la nostra cultura; en segon lloc, l'encert de saber en tot moment quines activitats, quins projectes havia de prioritzar en la defensa de la llengua catalana: continuador de l'obra d'Antoni M. Alcover (Rondalles i Diccionari), editor, llibreter, professor, polemista a la premsa, divulgador, investigador, dinamitzador cultural... En aquest sentit, en els moments en què els qui volem veure el futur de la nostra llengua garantit ens desanimam davant les dificultats que descobrim, no és sobrer recordar el lema que va triar per a la seva editorial que ve a dir que a pesar de tot, amb constància, les aigües molles arriben a foradar les dures roques. Ω

LA JOVENTUT D'ESQUERRA "INDEPENDENTISTA" I LA NATURA HUMANA

Als 15-25 anys tendim a pensar que nosaltres farem el que no ha fet mai cap generació de tota la Història. I és sols un miratge a causa de la inexperiència i el rebotament.

Les utopies són necessàries si no les agafem amb un excés de doctrinarisme i si sabem veure les realitats. Altrament els resultats poden ser desastrosos, com ara els Khmers roigs, quasi tots adolescents, que assassinaren la meitat de la població cambotjana, feren tornar el país al ruralisme neolític, tot arrasant les ciutats, cremant els llibres i matant la gent simplement per dur ulleres (literalment). Un amic meu fou corresponsal de guerra a Cambotja. La violència duu, finalment, per aquest camí.

La Democràcia burgesa és molt insuficient i és una enganyifa de conveniències i interessos creats (dissortadament les alternatives reals són encara pitjors: stalinisme, guerra, feixisme, dictadures... i això! no ho teniu en comptes), però realment és de veure que el nivell de la gent de tot arreu no dona per a més, simplement perquè, en el fons, no els dona la gana. D'on no n'hi ha, no se'n pot traure.

Amb violència sols faran que es tornin més arrere, és a dir, més reacció. Després del maig del 68, la dreta arrasà a les eleccions franceses, igual que després d'anys d'atemptats i violència abertzale ha guanyat el més sinistre PP per majories absolutes contínues. Si no se n'adonen és que no tenen ni punyetera idea de com va la política real i sols volen desfogar-se com qui caga i es tira pets, per a la qual cosa no cal ni tenir neurones.

A la darrera Diada del atemptats a les Twin Towers assistí a Barcelona al concert d'en Llach. Estava tot ple net de parades impresentables amb gorres amb falces, martells, Lenins, etc. Això és la Diada? vinga ja! Quan llegiren el comunicat de lògica condemna als atemptats, els "antiglobalització" i "revolucionaris" de Diada! xiularen prou sonorament (quina vergonya i quina irresponsabilitat d'oligofrències, i després s'han dedicat a fer acudits de tota mena a costa dels més de 4000 morts civils. Algú ha fet acudits dels bombardeigs ianquis contra els talibans? Jo crec que no).

M'acostí a una parada plena d'estels vermells i similars i li demaní: I no en tindríeu una amb la figura d'Stalin que digués "Viva la burocràcia!"? (El de la paradeta féu un gest com de "vinga ja!").

Si aquests règims van començar amb Lenins i van acabar pràcticament tots amb Stalins deu ser per alguna dinàmica pròpia de l'enfocament marxista, no pas per casualitats de la vida. Realment poden ser classificats com a ideologies malignes pels seus resultats reals. Això no vol dir que moltíssimes coses de la globalització o d'altres ideologies no sien igualment detestables, però no podem aprovar ni confraternitzar amb aquests cadells d'unes ide-

ologies que ja coneixem sobradament a què porten.

Per això una part del que diu en Quintà m'agrada (encara que ja sé que és més dretà que independentista): diu el que el pensament políticament correcte català, tan ortopèdic, tan eixorc, no gosa dir. I ja és bo que algú ho digui clar i català d'una punyetera vegada, perquè a ca nostra tothom té por a ser titllat de fatxa per dir-ne quatre de fresques de les que s'han de dir. Altrament podem estar segles enfangats. Segles no pas: abans ens extingirem. I això és el que volen els ocupants, que sempre han enviat Lerroux i FAIs per acollonir la burgesia i l'Església Catòlica catalanes a fi que deixin córrer allò del catalanisme i vagin de genolls a Madrid a demanar policia que les defensi dels menjacapellans i afusellaburgesos que s'atrauen la plebs a la causa "revolucionària" (totalitària i anticatalana).

Quan ens adonarem clar d'aquesta maniobra, tan elemental, tant que la repeteixen? (i encara ens passa alta).

LA NATURA HUMANA

L'egoisme és l'essència de la natura humana. Però caldria que la gent fos més honesta per abocar-se a l'abisme de la pròpia natura i reconèixer-la, perquè, com deien tants i tants alliberacionistes marxistes, independentistes, poetes, místics, etc. de tots els temps, sense reconèixer les pròpies cadenes, és impossible alliberar-te'n.

Acusar "el capitalisme" és tan còmode com abstracte, és sols espolsar-se les puces irresponsablement per continuar fent el que els isca dels dallonsis.

A més, ja em contaran quina alternativa donarien al capitalisme i com (que parlin aquestes lluminàries anarcomarxistes, escoltaré amb respecte i interès).

L'única és, per dir-ho així, la de Bin Laden: bombes i al cel. El vostre problema de fons és que penseu que la natura humana és bona, la qual cosa és molt pròpia de l'idealisme juvenívol però molt teòrica, car les persones, per simple desídia, tendim profundament al mal, o dit altrament, a deixar les coses per fer, a no esforçar-nos per fer-les bé, a passar-les per alt, a agafar dreceres violentes, etc. i el resultat és el que veiem. Pensen que la natura humana és bona els qui no han treballat prou, els qui treballen molt s'adonen perfectament que la gent prefereix xalar.

Hi ha un principi que es resisteix a tota informació, que mai no deixa de mantenir l'home en una ignorància perenne... És el de desestimar el que mai no s'ha esbrinat (H. Spencer) La fe és l'antisèptic de l'ànima (Whitman) L'ateisme és la cossa per als qui no poden pas suportar la realitat de Déu (Stoppard) Hi ha gent que detesta qualsevol idea d'un ésser excepcional. Exigeixen als altres d'estar a llur nivell o bé per sota (D.H. Lawrence) Totes les èpoques de fe han estat grans; totes les d'incredulitat mesquines (Emerson). Ω

ANTIINSTITUCIONAL

Detinguts onze independentistes gallecs per manifestar-se contra el rei Borbó

Santiago de Compostela/Galiza.- Coincidint amb la presència del monarca espanyol a Compostela, un grup de militants de NÓS-Unidade Popular que pretenien manifestar la repulsa a la visita del borbó a Galiza, van ser detinguts poc després de les 11 de la nit del passat 23 de Juny. Un impressionant dispositiu policial que literalment voltava i ocupava un extens perímetre del casc antic de la capital gallega, va impedir exercir el lliure dret de manifestació i expressió, conduint a onze militants de NÓS-Unidade Popular, entre insults i empentes, des de la Plaça de Platerias fins a la comissaria. Fins que van passar prop de dues hores no van poder abandonar el recinte policial, coincidint amb el final del sopar que el monarca realitzava a la Fundació "Caixa Galícia", en companyia de l'élite política, econòmica i de la burocràcia sindical. Manuel Garrotxa, l'alcalde de Compostela, Bugalho, el dirigent del PSOE. Emílio Pérez Tourinho, el secretari general de la UGT "gallega", Suso Mosquera, diversos directors de mitjans de comunicació, així com alguns dels màxims representants de la oligarquia gallega: José Luís Mendez de Caixa Galícia; Julio Fernandez Gaioso de Caixa Nova; els germans Àries del Banc Pastor; el president del grup Calvo José Luis Calvo; Jesús Alonso de Jealsa, o els presidents de Pescanova, del Grup Tojeiro, o de Polyships, fins un total de setanta persones, participaven en el sopar. Durant la presència a comissaria, Carlos Moraes, va ser apartat de la resta del grup de detinguts, i conduït a un recinte annex per tres membres de la VII Unitat d'Intervenció de la Policia, on, a més d'insults i amenaces de mort, va ser agredit a la cara mentre dos policies l'agafaven pels braços. L'endemà va presentar una denúncia per agressions i maltractaments al jutjat de guàrdia de Compostela. Ω

C I U T A T D E M A L L O R C A

Fa 8 mesos que na Teresa Castro i els seus fills Oscar i Enric, regenten el Bar Jumar al carrer Tomàs Rullan, 11 de la Soledat. Despatxen menús a 6 €. Tel. 971 271 055

L'any 1960, en Pere Seguí de sa Pobla se va fer càrrec del Bar Restaurant can Blau a la rotonda de la carretera de Manacor a l'entrada de Ciutat. Despatxa menús a 6'60. Cuina poblera i espinagades per sant Antoni. A la foto amb els seus fills i nets. Tel. 971 271 087

Na Joana Porquer de sant Jordi és simpatitzant del PSM. Va quedar molt sorpresa i trista amb els resultat de les darreres eleccions.

Fa 23 anys que en Pep Corral i n'Antònia Nadal regenten el Bar Nadal al carrer de Sant Rafel, 58 de la Soledat. El pare de n'Antònia, Pere Nadal va obrir aquest establiment fa 37 anys. És el lloc on millor se berena de la Soledat. Si esmentau l'Estel vos convidaran a cafè. Tel. 971 278 818

Equip del Club de Futbol Pilares que acaba de pujar a Primera Regional. El seu president en Francesc Pilares n'està tot orgullós.

Fa 8 anys que n'Isidora Núñez, a qui veiem amb un clienta, regenta el Bar Isi al carrer del Pare Joan Crespi des Rafal. És una penya del Mallorca. El seu fill, José Antonio del Rio, és campió de boxa d'Espanya del pes welter. Tel. 871 959 098

Fa mig any que en Toni Ferrer i en Pep Vieiras han obert la botiga Salamanca Motors al carrer de la Mare de Déu de Montserrat, 14 des Rafal. Venen cotxes seminuos nacionals i d'importació. Tel. 971 472 641 salamancamotors@terra.es

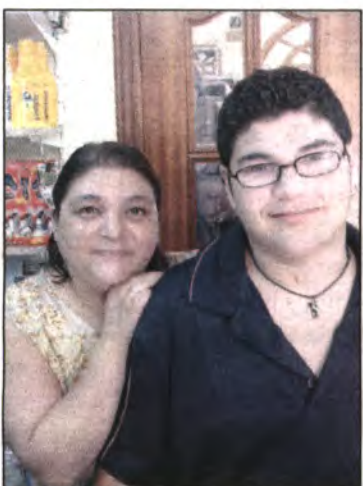
Fa 33 anys que n'Arnau Bennasser de sa Pobla i na Lina Moreno d'Elche de la Sierra regenten el Bar Bennasser al carrer de son Nadalet a la Soledat. Berenars i copes. Tel. 971 277 490

Fa 15 anys que en Francesc Pilares a qui veiem amb la seva dona Rosa Cortés i alguns dels seus nets, regenta el Bar Pilares al carrer Rector Petro de la Soledat. El seu local és la seu del Club de Futbol Pilares que juga al camp de son Gotleu i que acaba de pujar a Primera Regional. Tel. 971 246 380

Fa 8 anys que na Iolanda Palmer regenta el Bar de sa Gasolinera des Rafal. Tel. 971 476 394

Fa un mes que n'Adriana Artigues i el seu fill Yeray ha obert el Basar Un Poc de Tot a ses Cadenes de s'Arenal. Tel. 971 744 258

N'Enric Vila és el President de l'Associació Balear pel Desenvolupament del poble Gità amb seu a la Soledat. La seva principal preocupació és l'absentisme escolar. També està en contacte amb el Banc d'Aliments, la creu Roja, recull i dona roba usada, mobles... A la foto amb la seva dona na Josepa Rios i el seu fill Enric. Tel. 871 037 635

Fa 13 anys que n'Elisabet Villamuelas regenta l'empresa de fusteria, cuines, armaris, decoració... Víctor Decorama al carrer d'en Pere Ripoll i Palou, 17 des Rafal. És una empresa puntera en la seva especialitat. Tel. 971 472 344

Na Sandra Ocampo des Molinar i n'Aina Rodríguez de son Ferriol acaben d'obrir el Bar la Taverna del Gall al costat de la Gasolinera des Rafal. El fill de na Sandra nom Dani. Despatxen hamburgueses i plats combinats. Tel. 871 938 189

Fa 12 anys que en Maties Mena va obrir la botiga Autos Mendoza de compra venta de cotxes usats al carrer Pere Ripoll i Palou des Rafal. Te cotxes des de 1.800 a 30.000 euros. Tel. 971 479 169

CIUTAT DE MALLORCA

Fa un mes que n'Assutzena Lozai la seva germana Joana regenten la Perruqueria Unisex Eternes al camí de sa Cabana 58 des Pont d'Inca. Tel. 971 608 261

Fa 4 anys que n'Esperança Cerdà regenta el Forn ca na Mari al carrer de la Mare de Déu de Montserrat des Rafal. Tel. 871 941 820

Fa 12 anys que na Joana Coll i les seves filles Tonia i Isa regenten el magatzem de calçats Campos al carrer Josep Safortesa Mussoles des Rafal. Tel. 971 473 813

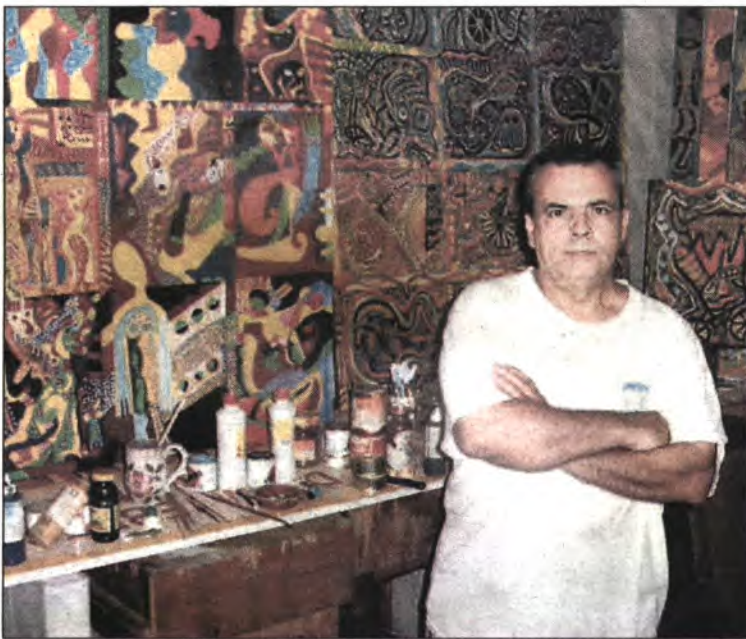
Fa 3 mesos que na Yessica Martín ha obert l'Adrogueria Yessica al carrer Romero de Torres de son Fortesa. Tel. 871 945 320

Fa 2 anys que n'Ipòlit Martínez va crear l'empresa de construcció Sa Font Vermella al carrer d'Aragó, 256 del Viver. Te una setantena de picapedrers. Tel. 971 476 826, fax. 971 479 769

Fa 25 anys que els germans Segura a qui veiem amb el seu fill i nebot Alfons regenten l'empresa Higiene Secer de climatització, energia solar i fontaneria a la Plaça de Segòvia a Son Fortesa. Son pare va obrir aquesta empresa fa 50 anys. Tel. 971 750 183

En Joan Mut de can Capes és pintor. Els alemanys i els col·leccionistes mallorquins compren la seva producció. Te el seu estudi al camí de sa Cabana, 62 des Pont d'Inca. Tel. 657 155 646

Fa 5 anys que en Jesús Ojeda i el seu fill Xim obren el Taller Ojeda-Sirvent al la Plaça de Segòvia, 4 de son Fortesa. Tel. 971 473 189

Fa 2 anys que en Francesc Aguiló i na Pilar Lara regenten el Restaurant el Rei del Peixet fregit al carrer del Pare Jeroni Boscana, 14 des Rafal. Despatxen menús a 6'80 €. A la carta se menja per una vintena d'euros. Tel. 971 915 469

ES PONT D'INCA

Fa 10 anys que n'Aina Jiménez i en German Conde obren l'empresa de muntatges de grues per a obres German al carrer d'Antoni Maura, 75 des Pont d'Inca. A la foto amb la seva filla Aina. Tel. 971 794 346

Na Xisca Ribes és la filla d'en Maties Ribes que és l'amo de l'empresa de construcció Ribes, amb una trentena de picapedrers al Pont d'Inca. Tel. 971 609 247

Fa 2 anys que na Belén Mouledo regenta el Bar Juan Cati II al carrer Antoni Maura des Pont d'Inca. Despatxa menús a 8 €. Tel. 971 600 872

'Coca-Cola, no gràcies'

La multinacional Coca-Cola vol instal·lar-se a Montornès del Vallès. Aquesta empresa, que per a molts és un símbol del capitalisme imperialista dels Estats Units, que ha finançat la campanya electoral de George Bush i que se li coneixen alguns casos de violència envers als seus empleats; té la intenció de construir la seva planta més gran a Europa en els terrenys de Can Fenosa.

Per evitar-ho, Ecològistes en Acció de Catalunya engegà una campanya. I posà al servei de tots/es tres cartes (una dirigida a la companyia Coca-Cola/Cobega, una altra a l'alcalde de Montornès del Vallès i l'última a al de Martorelles) i un plec de recollida de signatures adreçat a la Conselleria d'Urbanisme i Conselleria de Medi Ambient de la Generalitat.

La mateixa organització ecologista diu que "la construcció de l'esmentada planta -destruint irreversiblement aquest espai, amb el tràfic de grans vehicles previst per la companyia i amb un consum desmesurat i irracional d'aigua; en un àrea que es plena de projectes d'infraestructures (autovia del Besòs, pas de TAV, desviament i canalització del riu) a afegir a les ja existents (polígon industrial del Montcada i Reixach)- implica una major degradació dels ecosistemes de la comarca del Vallès".

Amb el suport que se li doni a la campanya s'intentarà evitar que es destrueixi "el darrer espai agrícola situat entre la llera del riu Besòs i la serra de la Conreria; hàbitat de moltes espècies de fauna vertebrada, sobretot d'ocells i mamífers petits, actua de corredor biològic i efectua un paper de pont entre el riu Besòs i la Serra-lada Litoral força interessant ecològicament" Ω

MONTAJES GERMÁN, S.L.
DISTRIBUIDOR: JRSB

Alquiler de Grúas, Montacargas y Maquinaria de Construcción

MONTAJES DE GRÚAS, TORRES Y AUTOMONTANTES.
MONTACARGAS Y HORMIGONERAS
REPUESTOS DE TODAS LAS MARCAS DE GRÚAS

ANTONIO MAURA. 75 • LOCAL 1-2 • 07009 PONT D'INCA
MARRATXI - BALEARES
TEL.: 971 794 346 - FAX: 971 607 081 - MÓVIL: 626 480 808

FERRETERIA GELABERT, S.L.

TEL.: 971 794 346 - FAX: 971 607 081 - MÓVIL: 626 480 808

Envia'm un àngel que sigui com tu.
Envia'm un àngel que s'assembli a tu.
Envia'm un àngel que em recordi a tu. **Ω**

CITACIONS HISTÒRIQUES SOBRE LA GUERRA

GUERRA I HISTÒRIA

-1ª part: les causes

PER RICARD COLOM

CAUSES

* "La guerra és l'estat habitual d'Europa. Sempre hi ha a l'abast de la mà una abundosa provisió de causes de guerra" (Piotr Alexeivtx Kropotkin, 1842-1921, escriptor, príncep i pensador anarquista rus).

P. KROPOTKIN.

* "Les diferències de raça són una de les causes per les quals és de tèmper que hi hagin sempre les guerres; perquè la raça implica diferència, la diferència implica superioritat, i la superioritat condueix al predomini" (Benjamin Isaac Disraeli, Comte de Beaconsfield, 1804-1881, polític imperialista anglès d'origen jueu).

* "Per a fer les paus en fan falta almenys dos; però per a fer la guerra amb un n'hi ha prou" (Neville Chamberlain, 1869-1940, polític anglès).

1) LA NATURA HUMANA:

* "L'estat natural dels homes no és de pau, sinó de guerra; quan no és de guerra oberta, és de guerra que pot esclatar en qualsevol moment" "La guerra no requereix pas un motiu determinat, pareix trobar-se arrelada en la natura humana; inclús hom té per un acte de grandesa en aquells que se senten impulsats únicament per l'amor a la glòria" (Emmanuel Kant, 1724-1804, filòsof alemany).

E. KANT.

* "La guerra és per a l'home un estat natural" (Napoleó Bonapart, 1769-1821, General cors esdevingut emperador francès).

* "En el procés biològic de la vida col·lectiva la guerra és un fenomen normal. És menester de plantejar el problema així: de les horrors de la guerra no cal deduir que la guerra pugui ser abolida. I plantejada així la qüestió, és de comprendre que tota destrucció de les que precedeixen en la vida a una nova construcció, és un fenomen horrible. En tals casos l'ordre es trastoca en desordre i les lleis que regeixen la vida de la pau perden tota vàlua i allò que abans era tingut per un crim s'esdevé sovint en una virtut" (Hermann

Alexander von Keyserling, 1880-1946, filòsof i científic alemany).

* "Sempre que hi hagi homes hi haurà guerres" (Albert Einstein, 1879-1955, juevoalemany nacionalitzat nordamericà, Premi Nobel de Física 1921 i el major científic del s. XX).

2) L'IDEALISME CEC:

* "No hi ha pas humanitat, sols hi ha individus vius. I aquell que vulgui desatendre els individus en profit de la humanitat, s'enganya de mig a mig. D'ací la monstruosa facilitat amb què pobles sencers es disposen a llençar-se a una guerra amb plena consciència de les seves horrors. És que volen morir. La vida tal com és a hores d'ara ha perdut per a ells tot el seu sentit" (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1946, filòsof i científic alemany).

* "L'arcaisme (és)...una reversió de la mimesi de les personalitats creadores contemporànies devers una dels avantpassats de la tribu: és a dir, una caiguda del moviment dinàmic de la civilització a la condició estàtica on cap veure ara la humanitat primitiva (...), una d'aquelles temptatives d'interrompre forçadament un canvi (...). Semblantment podem definir el futurisme com al rebuig de tota mimesi (...). (Els uns i els altres), en cercar llurs opcions fàcils (...) queden condemnats al desenllaç violent, perquè intenten una fita contrària a l'ordre de la natura. La recerca de la vida interior, per dura que pugui ser, no constueix cap impossibilitat, però és intrínsecament impossible desfer-se del present cap al passat o cap al futur. Les utopies arcaiques i futuristes són literalment atopies: són enlloc. Aquestes dues coartades seductores són inabastables, i l'únic i segur efecte de llançar-s'hi és enterbolir aigües mitjançant una violència que no hi aporta cap solució..." (Study of History, Arnold Joseph Toynbee, 1889-1975, reformador social i gran historiador anglès).

3) LA VIRTUT I L'HEROÏCITAT HUMANES:

* "Parlar de pau, segons els precedents històrics, és inhumà. El món ha glorificat sempre els guerrers, i l'heroïcitat ha estat tinguda per suprema virtut guerrera. Segons l'estimació humana, si deu aconsegueixen vèncer-ne cent, encara que els maten a tots, són herois; i si dels deu en moren nou en la lluita, el qui hi resta deixa escrit el seu nom en l'heroïcitat universal" (León Dandú, 1905-1985, escriptor foraster).

* "El culte als herois ha existit, existeix i existirà sempre amb caràcter universal en el si de la humanitat" (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

* "És perfectament comprensible l'afecció de la Humanitat per la guerra, car aquesta ve a trencar l'estancament de la societat i serveix per a palesar els mèrits personals de tots els homes" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estatunidenc).

* "En les adversitats surt la virtut a la llum" (Aristòtil, 384-322 a.C., filòsof grec).

4) LA NECESSITAT DE LLIBERTAT I JUSTÍCIA.

* "Quan els pacífics perden tota esperança, els violents troben motiu per a disparar" (Harold Wilson, nat 1916, polític laborista anglès).

* "Per a nodrir un poble amb fam de llibertat val més un camp d'espases que no cent camps de blat" (Angel Guimerà, 1847-1924, escriptor català).

ÀNGEL GUIMERÀ.

5) LES RAONS ECONÒMICOESPIRITUALS:

* "Tard o d'hora tota guerra comercial s'esdevé guerra sagnant" (Eugene V. Debs, 1855-1926, polític estatunidenc).

* "La pau fa riquesa; la riquesa, supèrbia; la supèrbia duu la guerra; la guerra la misèria; la misèria, la humilitat; i la humilitat fa de bell nou la pau" (Johann Geller-o Geyler o Coeller- von Keyserberg, pensador alemany).

* "Ix de la guerra, pau; de la pau, abundor; de la abundor, lleure; del lleure, vici; del vici, guerra" (Francisco de Quevedo, 1580-1645, escriptor anticatalà i antisemita castellà).

* "Nuyl hom no entèn tan poc raó com hom avar" (Llibre dels mil Proverbis, de Ramon Llull, 1235-1315, català de Mallorca, místic i savi).

6) CÀSTIG DE DÉU O PROPI DESTÍ:

* "Quan el poble es triava nous déus, tot seguit, la guerra es trobava a les portes" (Jutges 5:8, llibre bíblic sobre els esdeveniments a Israel dels segles XII-XI a.C.).

* "Has vist moltes coses però no les recordes; hi senties bé però no escoltaves! El Senyor, que és bo, s'havia complagut a fer gran i gloriós el seu disseny. Però vet ací aquest poble capturat i convertit en botí. Tots han estat caçats a les coves i entaforats en calabossos. Els han capturats i ningú no els allibera, són botí que ningú no reclama. Qui de vosaltres vol sentir-ho? Qui vol entendre el que jo havia predit? Qui convertia els de Jacob en despulles, els d'Israel, en captura? ¿No era el Senyor, contra qui havíem pecat negant-nos a seguir els seus camins i a fer cas del seu voler? Per això ell ha abocat sobre el seu poble l'ardor del seu enuig, una guerra violenta, que l'ha envoltat de flames. Però el poble no ho ha volgut entendre; la guerra s'abrandava dintre d'ell, però ell no n'ha fet cas" (Isaïes 42:20-25, profeta major, d'una alta família de Jerusalem, predicà inflexiblement cap a 740-680 a.C., probablement morí martiritzat pel rei Manasès).

* "No hi ha errades. Els esdeveniments que atraïem cap a nosaltres mateixos, tant se val com sien de desagradívol, són necessaris per aprendre el que hem de menester, qualsevol passes que prenguem, són necessàries per atènyer els llocs on hem triat d'anar" (The Bridge Across Forever, novel·la d'amor d'en Richard Bach, escriptor nordamericà). Ω

Curiositats electorals

Un català de la diàspora escriu:

Benvolguts amics, ací us escric unes ratlles per tal de compartir amb vosaltres alguns pensaments al voltant de les darres eleccions.

En primer lloc, i pel que fa al nostre país, hem pogut assistir a un augment considerable del vot independentista al Principat, de la mà d'ERC. Tanmateix, al País Valencià, a les Illes i a la Franja, els partits espanyolistes continuen dominant la situació. Per mi, el fet de que l'independentisme no arrela amb força als territoris de la perifèria nacional, es deu, en gran part, al menefotisme que els "patriotes" del centre mostren, majoritàriament, vers els territoris de frontera. CiU no ha tingut mai cap interès pel que passa més enllà del Pirineu, Lleida, i La Sènia, el seu regionalisme provincial ha lliurat més de mitja nació als forasters, i ho ha fet en safata d'argent i amb reverències, agraint humilment la petita i modesta autonomia principatina; i això ho ha fet mentre era forta a la Generalitat de dalt, que passarà ara que sembla que perd pistonada?, a què més renunciaran els convergents per tal de continuar mantenint petites quotes de poder al centre? (pactes vergonyants amb el PP, etc.). Mentre els espanyols defensen sense embuts l'espanyolitat (?) de Gibraltar, Galiza, l'Euskadi sud, la major part de Catalunya, Sebta, Melília, l'illa de Leila...; els bascos defensen tot el territori nacional, sense oblidar Nafarroa, Iparralde o Trevinyo; quina Catalunya defensen els patriotes? O els catalans anem amunt i avall pertot el nostre territori nacional, anomenant la nostra nació amb el seu nom de sempre, Catalunya, o ja podem començar a oblidar-nos de València, Fraga, Perpinyà o L'Alguer. Mentre des de Madrid, París i Roma no dubten a fer servir els seus poderosos mitjans per tal de conquerir-nos en tots els sentits, des de Barcelona es mira amb vertigen la nostra perifèria, que és nostra i ben nostra!

Que ERC hagi augmentat en vots, molt bé, però no n'hi ha! prou amb tenir vots i petites quotes de poder municipal, comarcal o autonòmic, cal fer molt més, i sincerament, jo als Caròds, Portabelles i companyia no els veig amb tremp suficient, i sinó fixem-nos en la Barcelona d'en Portabella, potser ha esdevingut una capital autènticament nacional o, per contra, continua com una capital autonòmica hispana més? Molt em temo que, alguns dirigents d'ERC, per tal d'aconseguir petites quotes de poder, s'acabaran llençant en mans del PSOE, de la mateixa manera que CiU s'ha posat en mans del PP. Ens cal una resposta patriòtica ciutadana, tot recordant als nostres representants polítics, mitjançant lletres personals, etc., que no ens poden trair, o els girarem l'esquena. No he vist encara, per exemple, que cap polític "patriota" defensi la creació d'una Llei del Retorn per als catalans de la diàspora que vulguin retornar a Catalunya, a l'estil de la que tenen els israelians, això sí, perden el cul (o millor dit, la dignitat) per no fer nosa als forasters que arriben

(o arribaren en el passat) a Catalunya, no fos el cas que qualcú els titllés de "racistes". Potser practiquen el racisme contra els catalans de la diàspora per així defensar els drets (?) dels forasters/ocupants?, potser temen els nostres polítics que si els catalans de la diàspora retornem a la Mare Pàtria "robarem" la feina als espanyols, als moros i als argentins que viuen a Catalunya? No sé per què sento com si se m'hagués pres una cosa meva, la meua Terra! I encara hem d'escollir propostes botifleres de part de suposats patriotes (CUP...) que defensen la plena ciutadania per als nouvinguts!, defensar la plena ciutadania per als nouvinguts significa, ni més ni menys, posar un Vidal-Quadras o un Jiménez Losantos al mateix nivell de catalanitat que a un Francesc Macià; és això patriotisme?, és pot ésser més babau i tenir menys seny?, i després encara protestarem si ens governen els del PP/PSOE o altres forces forasteres... Aquests prograpihos abotiflerats vénen barata la sang dels nostres màrtirs. No és català aquell qui vol, sinó qui pot. La nacionalitat catalana cal guanyar-se-la, no pot ésser cap regal. És més, a Catalunya hi ha molts "catalans vells" que no mereixen tenir la ciutadania catalana (Maragall, Jaume Matas, etc.). Per ésser jueu i tenir la nacionalitat israeliana cal aprovar un complicat examen; per aconseguir la nacionalitat alemanya cal, entre altres coses, saber parlar alemany; i per ésser espanyol, molts que ho volen (immigrants africans, etc.) no ho aconsegueixen ni fent-se del Reial Mandril i portant samarretes amb bandera espanyola al coll. I nosaltres regalem la ciutadania catalana, au vinga, que estem de rebaixes per liquidació (nacional, és clar)! Aquests prograpihos deuen viure molt bé, tenir una bona feina i una bona casa, així no m'estranya que regalin ciutadanes tan alegrement, amb tot el que això comporta de drets laborals, polítics, etc. Doncs no!, en la Catalunya rica i plena del rei en Jaume I, d'en Pere el Gran... no s'hi regalaven ciutadanes. I si aquests de la CUP van a la Cuba castrista, tampoc no rebran cap ciutadania cubana, que no ho dubtin pas, car allà no volen ocupants, són intel·ligents aquests cubans. O anem vius, o els partits ultres forasters estrangers (Front Nacional francès, Plataforma per Catalunya -espanyolista-, PP...) aniran ocupant les trinxeres que els catalans no volem. Els catalans, per autosolidaritat, hem de defensar, en principi, la immigració zero; a Catalunya només han de viure, en principi, catalans. Després, podrem oferir contractes a estrangers, per a feines que els nacionals no vulguin, tot establint quotes. Els immigrants que vinguessin ho farien amb contractes segellats en els seus països d'origen, amb tots els seus drets laborals plenament reconeguts, i en finalitzar la feina encarregada, retornarien als seus països; aquells immigrants que s'haguessin portat bé i no haguessin donat cap problema, serien tinguts en compte de cara a futures contractacions. Tot això em sembla lògic, oi?, car del contrari ens passarà (de fet ja ens passa) allò de la dita: "De fora vindran que de casa ens treuran." A Muxia, el PP ha guanyat per majoria

absoluta, i un home de Catalunya escrigué a una ràdio espanyola per dir que, després del que ha passat a Muxia, si s'hi tornés a enfonsar un altre Prestige, ja no hi aniria a ajudar. Molts catalans (Bascos, etc.) van a Galiza en solidaritat a ajudar en la neteja de platges, i els gallecs voten PP... collonut!, així aprendrem a racionalitzar la solidaritat.

Salutacions cordials.

VISCA CATALUNYA CATALANA I PER ALS CATALANS!!!

La Chunta (ChA), ICV, el Bloc i ERC.

PiS: el discurso ideológico y el político van por caminos distintos. Las elecciones no son un acto ideológico, son una acción política. ICV y CHA son aliados, aunque algunos no lo quieran ver.

JJ: > ICV-EU, i veiem que IU s'ha presentat a l'Aragó no pas coaligat amb la Chunta. D'altra banda, crec jo que el projecte de la Chunta és d'esquerra nacionalista, cosa que no és IC i sí ERC. Així, la postura del Labordeta és ben contradictòria.

L'origen de l'aragonesisme està molt vinculat amb Catalunya i, especialment, amb l'Esquerra Republicana. Llegiu aquest article sobre en Gaspar Torrene, considerat el pare del nacionalisme aragonès:

<http://www.avui.com/avui/diari/03/mai/13/c20213>.

RJ: L'aragonesisme, com l'asturianisme, en realitat no són nacionalistes, sinó jurídicament regionalistes, vull dir, els aragonesistes consideren que la Franja és Aragó i no pas Països Catalans, mentre que no es plantegen La Rioja (Aragó ocupat per Castella al s. XII) o les 6 comarques d'arrel aragonesa al País Valencià.

Igualment els asturianistes mantenen una agra polèmica! amb els gallecs per la zona de l'Astúries occidental de parla gallega, mentre que no es preocupen gaire de les zones de parla asturleonera de Portugal (on és llengua oficial), de Lleó, Cantàbria i fins i tot Extremadura (allò que podríem anomenar els "Països asturs").

A l'Edat Mitjana la noció de "nació" provenia de la noció romana de "gens" i s'identificava amb la llengua. A les universitats medievals classifiquen la nacionalitat segons la llengua (valencians que estudiaven a Itàlia eren, naturalment, "Catalanus"). El mateix St. Pau diu que ell és "israelita de nació i ciutadà romà", fent una distinció que moltes esglésies d'avui dia no saben fer. El nacionalisme romàntic i especialment l'alemany (Fichte, etc.) reprenen aquest concepte de nacionalitat front al jacobí de ciutadania jurídica que adora el fals déu-Estat i imposa la religió del nacionalisme d'Estat com si fos una islamització obsessiva (espanyolisme, "grandeur de la France" jacobina, etc.)

JM: Sí, crec recordar que el CHA te un acord amb ERC, ells defensen la oficialitat del Català i ERC no es presenta a la Franja.

Ra.: No sé pas quina mena d'acord deu ser aquest que ha fet que veiem en aquesta campanya un dels dirigents del ChA, Antonio Labordeta donant suport a ICV.

La política fa estranys companys de llit. Però no fa gaire ChA féu prou demagògia anticatalana, malgrat ser el BNV o PSM aragonès, per dir-ho així. Tot pel vot, és clar.

Ra.: A aquestes eleccions municipals crec que s'ha demostrat el poc arrelament dels grupuscles independentistes presentats com a CUP. Ningú hi confia.

RJ.: És normal i ja fan bé, perquè, com molts d'ells diuen, llur programa podria resumir-se en sexe, canuts i ska.

Ra.: Caldria exigir d'una vegada una reflexió a fons del Bloc.

RJ.: Hi ha molt de sectarisme partidista. Pere Mayor ha posat el càrrec a disposició de la direcció del BNV. Fa 4 anys féu igual i no li ho acceptaren. Trob que el Mayor és una persona vàlida políticament, però potser no sia la millor electoralment. Cadascú servim per a una cosa en aquesta vida.

Ra.: Per a mi tal i com estan les coses al País Valencià, potser caldria agafar d'un cop el bou per les banyes i mal per mal, parlar clar i català enfortint ERPV.

RJ.: Vols dir des d'ERC del Principat? Certament, em fa l'efecte que podrien ajudar-hi una mica més, almenys a les eleccions municipals (no crec que a hores d'ara sia una bona idea que ERPV es presenti a les autonòmiques com ara ha fet). Tin present que els vots a ERPV no arriben mai ni al 0'4%, i possiblement treuen vot al BNV i entrebanquen que superi la terrible barrera del 5%. De fet les relacions del BNV i el PSM amb ERPV i ERC-Illes són pessimes.

A més, què poden els d'ERPV fer amb semblant índex de popularitat? El cap d'ERPV a Castelló és un bon sindicalista, però barallat amb molta gent i ni tan sols sap somriure fora dels cartells electorals.

Ra.: A aquestes eleccions municipals crec que s'ha demostrat el poc arrelament dels grupuscles independentistes presentats com a CUP. Ningú hi confia.

RJ.: És normal i ja fan bé, perquè, com molts d'ells diuen, llur programa podria resumir-se en sexe, canuts i ska.

Xmet: Bé primer de tot dir que sóc membre d'una CUP i les vostres paraules crec que són un atac directe a l'independentisme català d'esquerres. A Mataró, nosaltres ens hem currat una campanya i un programa que quansevol altre partit amb milers d'euros i assessors d'imatge no han pogut aconseguir. La campanya i el programa però, no ho és tot. En aquest món compten molt més els mèdia i els diners. Ja se sap, qui surt per TV3 i Catalunya Ràdio juga amb avantatge, i aquest és el cas d'ERC. Perquè evidentment que si ERC ha aconseguit millors resultats no ha estat per la feina dels alcaldables, que no ha estat ni millor ni pitjor que altres anys, senzillament han recollit el descontentament de votants d'altres formacions. En el nostre cas la CUP va decidir presentar-

se a començaments de febrer i ho hem fet tot a "corre-cuita". Pensem que 1170 vots no estan malament per començar. Només ens havíem marcat l'objectiu de superar la barrera dels 1000 vots i l'hem aconseguit. A les properes ja ens posarem objectius més ambiciosos, tranquils. Ara també es tracta de muntar una estructura a nivell nacional, organitzar-nos i que el nom de CUP no deixi de sonar durant aquests 4 anys.

Res més. Només dir que penso que hi ha gent que no és digne de dir-se independentista.

Salut i CUP!

Ra.: És clar el vostre nul impacte. En un moment en què l'onada espanyolista us podria donar més motius que mai per agafar protagonisme se us veu més desinflats que mai. I pel que es veu, com ja va essent habitual, us dediqueu sovint a fer de cavall de Troia per tal d'intentar desunir i crear mal rotllo entre l'independentisme... Ja diu poc de si mateix una candidatura feta a corre-cuita i que aspira a treure 1000 vots... Tal i com ho pintes sembla que això de les CUP sigui quelcom nou, que tot just comenceu, i no és ben bé així però actueu com si. Ànims! Que de digne tothom creu que n'és, àdhuc n'Aznar.

Xmet: Bé parlaré a títol personal ja que és l'únic que puc fer. La CUP de Mataró és totalment nova. Només perquè us feu una idea l'any 91 es va presentar Catalunya lliure i va treure uns 150 vots. És veritat que les sigles CUP ja van aparèixer el 1991 i varen ser constituïdes com a partit, però aquí Mataró és nova. La tasca de les CUP senzillament és omplir un buit. I aquest buit es diu ESQUERRA independentista.

RJ: Per què dieu esquerra quan en realitat esteu parlant d'extrema esquerra? Feu un tant com el PP, que és de dreta dura i diu que és de centre.

Xmet: Només et demano que et lleigis el nostre programa d'"extrema esquerra" i em tornis a dir mentider si encara tens la cara de dir-ho. Jo per extrema esquerra entenc comunisme, no se tu.

RJ.: Si em dius on trobar-lo.

Per extrema esquerra entenc comunisme, anarquisme, simpatitzants de l'aberzalisme i normalment també antiglobalització. De tota manera un programa té un valor relatiu. He discutit sovint amb allò que se'n diu "esquerra independentista" i, encara que no pots generalitzar del tot, les conclusions que en pots traure no poden ser més desoladores en quasi tots els aspectes: immaduresa política, somiatruisme convulsiu, irresponsabilitat, profund desconeixement de la Història i de la natura humana, etc.

El teu mateix nick ja traspua poc centrament, perquè, a veure, amic, què vols dir amb XmetRaLLa? És un nick per desfogar la violència amuntegada per les malifetes del PP i del feixisme? És una reminiscència dels makis? És per dir que ets valent?...

Xmet: Una esquerra que ha estat abandonada per un altre partit que aquest cop, i per desengany de votants d'altres partits ha tingut força èxit. Jo sóc el primer a desitjar-li el millor a ERC però que tinguin clara la seva posició. Nosaltres la tenim ben clara.

RJ: Una ideologia no és per a votar en unes eleccions de mass mèdia i TV. La gent no vota democràcia cristiana o marxisme o liberalisme, vota coses molt més vulgars.

Quan et presentes en unes eleccions ha de ser per guanyar-les o, si més no, per a traure'n alguna cosa en clar.

Xmet: Ens presentàvem a les eleccions per fer conèixer a la gent que hi ha una alternativa. Aquest era el nostre objectiu, i crec que ho hem aconseguit. A les properes evidentment ja ens posarem objectius més alts.

RJ.: Des del teu punt de vista això ho trob correcte, lògic dins la vostra dinàmica.

Xmet: No anem a robar vots a ningú. Som candidatures que apostem per la democràcia PARTICIPATIVA (no confondre amb democràcia REPRESENTATIVA).

RJ: Quan jo era jove ja dèiem tot just això. Però llavors, que la gent tenia més temps i menys diners que no ara, ja fou totalment impossible. Molt més impossible és ara, amb Internet i mèdia de tota mena i sofisticacions especialitzades a graps. Això, estimat, és pura, dura i bella utopia.

Xmet: Molt bé, per tu és utopia, per mi el futur.

R.: A veure: on has vist que s'hagi fet una revolució representativa? Als soviets de la URSS que van durar tan poc sense control stalinista? Cals sandinistes que foren ofegats ràpid per les pressions de l'imperialisme? Concreta. Sols tenim dret a somiar sobre allò possible no pas sobre allò impossible. Per què? Perquè Catalunya es mor i se'n acaba el temps de dir ximpleries.

Es tracta de raonar, no pas de dir: "Si a tu t'agraden madures, jo és que les vull verdes", car no és problema de gustos i capricis sinó de possibilitats i de sobreviure. No hi ha lloc per a divagar sobre boira i fumera ni per a frivolitats.

Xmet: Diga'm il·lús però ho veig així ja que penso que algun dia la gent es donarà compte de com manipulen els partits tradicionals, de com agafen un seient per escalfar-lo i de com manegen el futur de les viles i ciutats com a ells els ve de gust.

RJ.: La gent, si fa no fa, ja ho sap o ho intueix, simplement no té ganes, ni forces ni el cap ordenat per criteris ètics o ideològics per actuar altrament.

Hi ha una cosa que mou molta gent que es diu Conductisme de masses, marketing, imatge, etc. que és el que fan els polítics a través dels mèdia que controlen i controlaran, perquè els polítics professionals són els criats del capital financer, de la Gran Banca (PP del BSCH, PsoE, del BBV, etc. i entre altres). Això, simplement, és ben improbable que canviï ni tan sols a llarg termini perquè el poble treballador no té eines per a canviar-ho, no té temps ni diners, ni mentalitat ni organitzacions, sols té els vicis i la degradació mental de les Operacions Triunfos i les Seleccions i tota la resta d'escombries que fan servir per estupiditzar la plebs.

Totes les generacions de jovent lluitador vénen a pensar que ells canviaran el món i que les anteriors eren estúpides, derro-

tistes i/o corruptes. En bona part tenen raó, però és que a ells els passarà igual, perquè ni són més intel·ligents, ni tenen més ànim ni són més honests que les anteriors: quasi sempre són del mateix estil.

Xmet: Anem a buscar el vot de les persones desenganyades de la política, en gran part de l'abstenció.

RJ: Aqueixa gent rara vegada és gent seriosa. A València han votat una llista per la legalització del Cannabis que ha quedat en 6è lloc a les municipals.

Xmet: Et parlo de gent desenganyada i em surts amb porros. Fes-t'ho mirar si penses que el 30-40% d'abstenció que hi ha actualment és perquè la gent no és seriosa.

RJ.: L'abstenció ve de distints rius: falta d'interès, desconfiança, desengany, etc. Però ja em contaràs la teva revolució pendent quan us votin el 30-40% d'abstenció. I dic això dels canuts perquè en sectors dits d'esquerra independentista, etc., això dels canuts sol ser tema central vital. I el sexe encara més. A mi no em pareix mal el canut o el sexe, sinó la remescla caòtica que en solen fer amb un caramull d'altres qüestions polítiques i ideològiques i que dona com a resultat un conjunt absolutament infumable.

Xmet: La candidatura feta a corre-cuita és senzillament perquè les sigles CUP ja es coneguin a la nostra ciutat, i entenem que amb les eleccions ja hem aconseguit aquest objectiu. Ara es tracta de continuar treballant bé i representar aquestes 1200 persones que ens han donat el seu suport, encara que sigui des de fora del consistori. També es tracta de teixir una organització a nivell nacional.

RJ: És un plantejament utòpic correcte, a més d'interessant per les ganes que traspues. Això, en una societat tan reblada com la nostra ja és molt. Dins uns anys segurament estaràs treballant per a ERC.

Xmet: Ves somiant. Abans que treballar per un partit que ha traït els seus propis principis votaré en blanc.

RJ.: Això deien molts a la teva edat (deus tenir cap als 20 anys o poc més, pels raonaments que fas tan prototípics de l'edat). No diguis mai d'aquesta aigua no en beure, la vida és molt llarga i dona moltíssimes voltes. Jo n'he vists de molt pitjors, fins d'anarquistes que han acabat al PPO semblants. L'història política de molts és fàcil de resegir i, si ho fessis, veuries que les coses no són tan segures ni definitives. Això és poc dialèctic, que dirien els marxistes clàssics.

Xmet: De totes maneres no cal ser molt intel·ligent per veure que els partits que gaudeixen d'un tracte preferencial als mèdia juguen amb avantatge a les eleccions.

RJ: Això de sempre: és la mateixa història i natura de la Humanitat pels segles dels segles. La resta del que calgui deduir ha de partir d'aquestes inamobibles premisses, dissortadament.

Xmet: Veig que tu ets dels que estàs d'acord amb la discriminació que es produeix a l'hora de fer campanya electoral pel que fa als partits mal anomenats "petits". Jo penso que en democràcia precisament

es tracta de que la gent pugui conèixer totes les opcions i aquestes gaudeixin de les mateixes possibilitats a l'hora de publicitar-se.

RJ.: Veus com no m'entens? Jo no hi sóc pas d'acord!. Sols et dic que això sempre ha estat, és i serà així, perquè el món no és Hawaii, ni ho ha estat ni hi ha perspectives q's'hi esdvingui. Com a molt pot haver-hi algun terrabastall atípic molt de tard en tard (tipus la invasió napoleònica, les repúbliques, etc.). La Història de l'Estat espanyol i de molts altres Estats són breus flamerades de violència revolucionària entre llargs períodes d'opressió obscurantista i oligàrquica. Els llargs períodes d'opressió impedeixen la formació d'una oposició lliure i madura i, per tant, quan el poder fa figa, sols hi ha el descontent popular esclatant amb la caòtica direcció de demagogs immadurs que el porten a la derrota i a un nou llarg període reaccionari.

Breu: La Història és mestra de la política i de moltes coses, però l'esquerra independentista catalana no escolta quasi mai la mestra, prefereix fugir d'estudis, somiar des del no-res del propi melic, perquè creu -si fa no fa- tenir la ciència infusa i el remei de tots els mals, a base de receptes tipus "contra tal problema, més socialisme, més participació, etc." (=esquematisme), en un mesianisme ideològic perfectament somiatruït. L'esquerra independentista rara volta sap quasi res d'Història: és tan ahistòrica que viu als llimbs de la política, dissortadament. Per això és tan marginal. Els militants d'aquests grupets ni tan sols s'han llegit els clàssics marxistes o catalanistes, normalment a hores d'ara es nodreixen de pamflets d'actualitat i de còmics i sovint els paeixen amb canuts. I com menys llig la gent pitjor entén el poc que llig.

Jo tinc quasi mig segle i un llarguíssim historial en moviments de tota mena, per tant, et puc ben assegurar que sé de què estic parlant.

Xmet: Per últim només dir que si no recordo malament entre les CUP soles i les que han format part d'altres candidatures s'han tret si no recordo malament una trentena de regidors i continuo pensant que el resultat es prou digne.

I de moment no tenim pensat presentar-nos a les eleccions aquest any perquè tots sabem les poques possibilitats que tindríem. Primer s'han de consolidar les CUP a nivell municipal.

RJ: Trob que feu bé i és un plantejament assenyat, i realista dins el vostre utopisme (per a mi inviable i, doncs, una manera, bàsicament, de perdre temps i oportunitats per a la independència amb criteris de realpolitik, de possibilitat històrica real).

Xmet: Evidentment ara no hi ha prou teixit a nivell nacional de les CUP i segurament seria una pèrdua de temps en preparar unes eleccions per la comunitat autònoma. No descartem però, que el 2007 les coses canviïn.

Xmet: Tranquils que en els propers mesos no deixareu de sentir de parlar de noves CUP's que apareixeran. Aquí al Maresme ja ni ha dues que en un termini aproximat d'un any ja seran una realitat.

Salut i CUP! Ω

APUNTS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA MENUDA

QUAN FEREN CAVALLER DEL SANT SEPULCRE A AQUEST INJUSTAMENT CRIMINALITZAT SERVIDOR VOSTRE

25 octubre del 1787

Entra en vigor la Reial Ordre que suprimeix l'antiga *Seca* o casa de la Moneda de Mallorca. Guillem Abri-Descatlar i Olesa, senyor de la Borsa d'Or (un noble mallorquí de 41 anys, avantpassat del coronell de cavalleria Jordi Descatlar Blanes molt apreciat a L'Estel de Mallorca) fa entrega, a l'intendent de Mallorca, de l'aparell de fabricació de monedes. Guillem Descatlar i Olesa, cap del llinatge Catlar dels marquesos del Palmer morirà a Ciutat l'any 1801.

28 maig del 1814

En el dia d'aquesta data, el general francès Habert abandona, amb les seves tropes, Barcelona i acaba per tant l'ocupació napoleònica de la Catalunya Sud i per tant el final de la guerra del francès, coneguda a terres de Castella com "la guerra de la Independència".

13 gener del 1891

Ha mort el senyor Nicolau Brondo i Safortesa, nascut el 6 de desembre de l'any 1816. Havia casat, per primera vegada, amb Maria Francisca Descatlar i Sureda, el 12 de desembre del 1835. La seva segona esposa fou Maria Antònia de Ballet i Garcia-Conde filla dels marquesos de Ballet (de Tortosa) amb qui celebrà noces el dia 9 de novembre de 1842. El títol nobiliari de "marqués de Ballet" és portat avui dia pels descendents de Maria Antònia de Ballet i de Nicolau Brondo.

17 març 1936

Avui a la ciutat germana de València i en ocasió de les falles de Sant Joseph, el matador de Braus, Domingo Ortega, ha donat l'"alternativa" al mallorquí Jaume Pericàs nascut a S'Alquerua Blanca l'any 1916 on visqué fins els 6 anys. Jaume Pericàs era fill d'un "torero bufa" de l'estil del solleric "Sacamontes" que evidentment tenia més talla professional que el pare.

9 octubre del 1941

El Govern civil de "la provincia de Baleares" recorda, avui, en una circular que els menors de 16 anys no poden assistir a balls de saló. Això de veure un home i una dona, ballant d'aferrat podia esser un mal exemple per ells.

26 octubre del 1960

Avui ha arribat a Ciutat, acompanyada d'Espartaco Santoni, l'actriu MARUJITA DIAZ (la mateixa folclòrica que el 2002 pretenien endossar per fer burla a aquest humil cavaller els de Cronicas Marcianas) per a presenciar l'estrena de la pel·lícula "La Pelusa".

18 gener del 1971

Mor Bartomeru Ankernan Marco que habitava al carrer "Caro". Havia nascut el 2 d'octubre; de 1892 i possiblement fos descendent del conegut pintor mallorquí d'ascendència alenana, Ricard Ankerman.

7 juliol del 1976

Aquest pobre i incomprés cavaller es fa càrrec de la delegació sollerica de l'Obra Cultural Balear. Fa uns quants mesos que el General Franco ha mort i semblen aparentment bufar millors vents; però per altra banda l'extremadreta nostàlgica del govern de l'anterior cap d'estat espanyol està

fomentant la cerimònia de la confusió respecte a les nomenades "lenguas regionales". Concretament aquí a Mallorca es va fomentant la polèmica respecte al nom de la llengua pròpia. El setmanari SÓLLER - fundat per Joan Martqués Arborea Pino i el 1885 i degà de la premsa forana- publicarà en forma de "carta oberta" tot un manifest del recent estrenat Delegat Comarcal de l'Obra Cultural -Joan Antoni Estades de Montcaire i Bisbal.

Començava amb les paraules *Companys, amics i deia*: "Acab de fer-me càrrec de la presidència del Consell de Gestió de la Delegació a Sóller de la entitat Obra Cultural Balear. Se prou bé que existeixen persones més capacitades que jo per assumir aquesta tasca. Ara bé -seguiu dient- la llealtat que profés a la llar dels meus avis i a l'idioma pairal que apreni de petit de boca dels meus progenitors m'obliga i m'estimula enfront a la incompreensible apatia general a prestar aquest servei a la causa de la catalanitat de les nostres illes i a la cultura autoctona dels seus fills." Més endavant el novell delegat comarcal afirmava: "La Pàtria, la llengua del poble, l'agermanament dels països catalans són raons que es troben per damunt qualsevol contrarietat o canvi d'humor". I aquest, repetesc, incomprés "cavaller" acabava afirmant: **SOLLERICS. Ben-volguts companys i amics. Aquesta Delegació pot morir per manca d'interès. Podem morir sols però morirem drets. EL QUE NO MORIRÀ MAI SERÀ L'IDEIA DE LA PÀTRIA QUE TENIM...** I afegint: **"RECORDEU QUE NOMÉS ABANDONEN LA LLUITA ELS COVARDS I ELS TRAÏDORS."**

17 gener del 1977

A la Catedral del Salvador de la ciutat de Saragossa i en presència del seu arquebisbe metropolità (aleshores membre del Consell de Regència del Regne d'Espanya) monsenyor Cantero Cuadrado i del Lloctinent del capítol noble d'Aragó, Catalunya Balears de l'Ordre de Cavalleria del Sant Sepulcre de Jerusalem, Senyor Alberto de Virto: l'Eminentíssim Cardenal de la Santa Església Romana, Príncep Maximilià de Furstenberg (Gran Mestre

de l'esmentada ordre de cavalleria) Investeix CAVALLER, juntament amb altres senyors a aquest molt de pics injustament criminalitzat servidor vostre. El nou cavaller és apadrinat pel també cavaller ja profés, Damià Contesti i Sastre d'Esthacar -d'antiga nissaga llucmajorera i algaidina- jutge de pau lletrat de Llucmajor.

9 de setembre de 1978

Monsenyor Teodor Ubeda Gramatge, bisbe de Mallorca -des de fa cinc anys- envia una carta al "Señor Don Juan Antonio Estades de Montcaire" o sigui al vostre servidor en la que després de donar-li el tractament de "Respetable señor" li confirma haver rebut la seva atenta tarjeta d'adhesió amb motiu de l'elecció del nou "Sumo Pontífice" i li agraeix la seva atenció.

4 setembre del 1988

El diari de Ciutat "Última Hora" publica una entrevista al "torero" mallorquí, Jaume Pericàs on aquest destaca que els mallorquins tenim un caràcter "punyetero" que no se sap donar importància. Jaume Pericàs s'havia jubilat de matador de braus l'any 1949. Quan esclatà la guerra civil espanyola es trobava en zona fidela al govern republicà. Fugí a Veneçuela i després passà una temporada a França. Retornat a l'Espanya, ja franquista, fou enviat al front de combat amb quatre anys de recàrrec per "rojo" a un camp de concentració on un oficial d'aviació, amic seu, el tregué i el posà de xofer d'un altre aviador José Ignacio Domingo.

15 de maig del 1995

El General Josep Falcó Rotger, mallorquí de Felanitx, envia un "Saluda" al "Sr.D. Joan Antoni Estades de Montcaire Bisbal" o sigui per tant a aquest injustament incomprés "cavaller" per comunicar-li l'haver cessat com "Governador Militar" i Cap de les Tropes de l'Exèrcit de Terra espanyol a Mallorca, per a passar a la situació de reserva. L'esmentat oficial general fa oferiment personal en lo que particularment pugui esser útil al destinatari del dit "Saluda"

Dilluns de Pentecosta 9 de juny de 2003-

Als noranta-un anys ha mort avui, a Valldemossa, l'aristocrata russa Nina Alexandrovna baronesa de Rahden i de Krummes, la qual vivia en companyia de la seva filla petita Irina (Planas i Sanmartí "Diario de Mallorca" dixit) o la seva filla Marina ("Última Hora" 16-06-2003 dixit) i del seu gendre Nils Burwitz un dels pocs no mallorquins, no catalanoparlants i tampoc no espanyols que parlen correctament la nostra llengua vernacle i la defensen gràcies a Déu. La difunta baronesa, vidua -des del 1963- de l'enginyer i geòleg Vladimir Schwerzoff, havia nascut el 1912, a Polònia, segons el Canonge Bru Morey Fiol qui oficià el funeral a l'Església de la Reial Cartoixa, o a Bielorússia, segons Jacint Planas i Sanmartí, visqué molts anys a Sudafrica després d'haver estat a Romania i a Alemanya on l'any 1935 va contreure matrimoni.

Dimecres 11 de juny de 2003.

El diari de l'empresa madrilenya "El Rey Sol", nomenat "El Día del Mundo", publica, a la pàgina 12 de l'edició d'avui, una crònica de Joan Riera Roca sota el títol de: *Cirer y destacados miembros del P.P. arro-*

pan a Cañellas y a su biografía racista" on es comenta l'acte social del dia anterior al Centre Cultural "Sa Nostra" de Ciutat de Mallorca on fou presentat el llibre "Conversa amb Gabriel Cañellas" escrit per Jaume Sastre i editat per Lleonard Muntaner. A la mateixa pàgina es pot llegir igualment un comentari de Marta Zoreda referit al mateix tema que porta el títol de "Sólo faltaban Pocholo y Tamara" fent referència burlona a dos coneguts freakis de la televisió espanyola. El mateix periodíc publica en primera pàgina una fotografia de la que el dissabte vinent

serà eligida primera batlesa de la Ciutat de Mallorca – la Senyora Catalina Cirer Adrover- enmig del que fou primer president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, Senyor Gabriel Cañellas Fons i Jaume Sastre Font. El peu de la fotografia diu: "Cirer a la dreta del escritor indeoendentista y racista..

Aquest mateix dia a l'Església de la Reial Cartoixa de Valldemossa, el canonge èmerit de la Seu, Bru Morey Fiol amb el rector de la parroquia de Sant Bartomeu de dita vila, Mossen Antoni Jesus Dols Salas, oficien el funeral de ritus catòlic romà

„pel repòs de l'ànima de la sogra de Nils Burwits". El canonge de Cal' Abat hi pronuncia un elogiós panegíric de la baronesa Nila de confessió cristiana ortodoxa però gran i fervent cristiana per damunt tot. A la cerimònia que es desenvolupa íntegrament en la nostra llengua hi ha acudit una nombrosa concurrència. Ω

APUNTS PRESOS PEL CAVALLER
ESTADES DE MONCAIRA

[en homenatge a Barcelona, la catalana, que és una festa, tota ella, multicultural, progigiosa, solidària i, a voltes, revolucionària]

Article publicat en el diari AVUI en vespres de Sant Joan, diada nacional dels Països Catalans i en la nit que les platges, de l'altra ciutat meravellosa que és València, també seran una festa amb les fogueres enceses i també amb les d'Alacant, i les de...

J.J. NAVARRO ARISA
LA CIUTAT ON BALLEN ELS OUS

Estava llegint La gent de Smiley de John le Carré en un cafè a l'aire lliure de la ciutat d'Hamburg. Una part de l'acció de la novel·la passa en aquesta localitat alemanya, jo era just en el punt en què el protagonista mira les llums de la frontera marítima, "més enllà de la qual s'estenen dotze mil quilòmetres d'imperi soviètic". Molt adient: pràcticament només havia d'aixecar el cap per contemplar la mateixa imatge. Tanmateix, quelcom m'impedia la concentració. Una presència física i sonora m'impedia gaudir de les delícies literàries de la Guerra Freda als seus escenaris reals.

La interferència visual la vaig identificar de seguida: cabells rossos, ulls d'un verd encès, cames llargues i bronzejades..., una prefiguració de Cameron Diaz amb la boca més petita. La banda sonora de la interferència la posaven ella i un individu amb qui era a la taula del costat. Discutien, però això no ho vaig notar pel volum de les veus, sinó pel to i, sobretot, pels silencis. Sempre m'ha intrigat la manera que tenen els nòrdics de discutir amb llargs i feixucs silencis, com a les pel·lícules de Bergman. Tot i així, era evident que la noia estava engegant a dida el seu acompanyant.

Després d'un silenci bergmanià, el noi -un tipus pelut amb avarques d'aquelles que van molt bé per als peus,

però fan mal als ulls- va remugar quelcom i la noia va respondre, francament enfadada: "Això ho faré el dia que vegi un ou com balla".

El de les avarques es va aixecar i se'n va anar, i la noia precursora de Cameron Diaz es va quedar asseguda i enfurismada. En circumstàncies com aquestes, fins i tot un home tímid i discret com George Smiley -l'heroi de John le Carré- s'oblidaria de la Guerra Freda i passaria a l'acció directa. Creieu-me si us dic que sóc tan tímid i discret com Smiley, però també sóc mediterrani i barceloní.

Així que vaig dir, amb veu prou alta: "Jo vinc d'una ciutat on fan ballar els ous un cop l'any".

Ara fóra bonic explicar que allò va ser l'inici d'una aventura de vacances, una relació romàntica o una bona amistat, però seria mentida. Unes quantes rialles, una breu conversa, una noia afalagada i disposada a reconciliar-se amb el seu amic, i un viatger content d'haver posat la pròpia ciutat i una de les seves tradicions més suggeridores al mapamundi mental d'una futura turista. Res més. De vegades, Barcelona i jo som així... de poca-soltes.

Recordo aquell moment sempre que torno a llegir La gent de Smiley (un vici com qualsevol altre) i cada any quan arriba el Corpus i es reproduïx el prodigi de l'ou com balla. D'una manera completament inexplicable, contemplar l'ou com balla damunt d'un sortidor d'aigua em produeix un plaer indescriptible des del primer cop que el vaig veure, de molt petit i portat a col·libè pel meu pare.

Em sembla que l'ou com balla expressa d'una forma inefable però molt intensa un munt de coses sobre el tarannà profund d'aquest país, sobre les paradoxes de la seva identitat. L'ou com balla sembla un desafiament al seny, però també és una culminació de l'observació, la previsió i el càlcul. Per a mi és un símbol de sòlida identitat amb vocació de singularitat i d'esperit d'aventura alhora assenyat i arrauxat.

La meua història amb l'ou com balla és de pura i personal fascinació: un veritable plaer de ma vida. No sé quin és el seu origen. No estic segur de si és un ritual medieval o si data del segle XVIII, com diuen altres. Tampoc estic segur de si l'ou és cru i sencer, bullit o foradat i buit, com indiquen diferents versions. No sé ni tan sols si la replicant hamburguesa de Cameron Diaz va arribar mai a la ciutat on ballen els ous. El sentiment que m'inspira l'ou com balla l'expressa molt bé una cançó de Billie Holiday: "El que és difícil / ho fem ara mateix. / L'impossible tardarà una breu estona". Aquest any, el prodigi es pot veure a diferents indrets de la ciutat i fins diumenge: no me'l perdré.

[L'ou com balla es pot veure a la CATEDRAL DE BARCELONA, MUSEU FREDERIC MARÈS, CASA DE L'ARDIACA, PARRÒQUIA DE SANTA ANNA, MONESTIR ROMÀNIC DEL POBLE ESPANYOL DE MONTJUÏC Fins diumenge 22 de juny] Ω

(De Vilaweb)

Els feligresos de Barcelona voten majoritàriament a favor d'un nou bisbe de perfil catalanista i triat pels fidels

Ahir es va fer una consulta popular a la diòcesi

La propera renovació del Bisbat de Barcelona, que ara mateix deté Ricard Maria Carles, continua mobilitzant col·lectius cristians oposats al fet que l'elecció es faci sense comptar amb l'opinió dels feligresos. Diumenge, Església Plural i Cristianisme en el segle XXI van organitzar una consulta popular entre els feligresos de la diòcesi de Barcelona, i avui al migdia n'han donat els resultats provisionals. La majoria dels fidels van votar a favor d'un nou bisbe de perfil catalanista, que conegui la diòcesi, dialogant i triat amb intervenció dels feligresos de Barcelona. La consulta sobre el perfil del nou bisbe es va fer ahir en 102 punts de la diòcesi. Es van lliurar més de 22.000 butlletes, i s'estima una participació

d'entre el 41% i el 45% de les persones a qui s'hi van lliurar. Els resultats que ara s'han fet públics són provisionals, amb el 64,7% de l'escrutini, més de 6.000 butlletes sobre un conjunt d'unes 10.000. A la pregunta 'Creus que el poble cristià ha de participar en el procés d'elecció del seu bisbe i dels rectors de les parròquies?', hi va respondre favorablement el 89,7%. A 'Creus que si disposéssim d'una Conferència Episcopal Catalana es podria donar una resposta més adient a les necessitats pastorals de les nostres Esglésies?', va dir 'sí' un 87,9%. Sobre el perfil del nou bisbe, els trets més votats van ser 'proper a la gent, acollidor, servidor, senzill, obert' (80,27%), 'ha de conèixer a fons les realitats de la diòcesi que ha de

servir' (77,58%), 'Ha de ser una persona dialogant' (75,14%), 'Que guiï l'Església pels camins de la solidaritat' (71,35%), 'Que sigui capaç de treballar en equip amb preveres, laics' (70,59%). 'Que sigui sensible i compromès amb les realitats històriques culturals i lingüístiques de Catalunya' (66,82%). El cap de setmana vinent, probablement, es presentaran els resultats definitius. Ω

<http://campanyes.org>
<http://www.personal.able.es/cm.perez/>
<http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm>
<http://www.edu365.com/diariescola/>
<http://www.leebs.com/lbec/index.htm>

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. IX LLIBRE

(Les lluites dels anys noranta)

Literatura catalana i resistència antifeixista (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Sortosament, no tot és odi, calúmnies, atacs o silencis vergonyosos contra els escriptors mallorquins

Ho hem escrit sovint: sortosament, no tot és odi, calúmnies, atacs o silencis vergonyosos contra els escriptors mallorquins. Hi ha una minoria reaccionària, virulenta en el seu odi a tot el que és progressista i esquerrà a les Illes, encaparrotada a fer el joc als nostres pitjors enemics, al feixisme que encara pul·lula arreu. Però, com explicàvem en altres articles, existeix una bona part de polítics de les Illes, molts d'ells nacionalistes i d'esquerra, de personalitats de la nostra cultura, d'intel·lectuals destacats, que saben quina és la seva tasca, són conscients del seu deure i, d'una manera honesta (sense tenir per a res en compte la ideologia política de l'escriptor o la seva militància partidista), estan a l'avantguarda de l'aferissada defensa dels nostres autors i de la cultura catalana. Personalment voldria deixar constància de l'actitud sempre encoratjadora -envers la meua obra i la d'altres companys de l'AELC- de Josep Melià; de Francesc Antich; de Mateu Morro, secretari general del PSM; de Maria Antònia Munar, presidenta del CIM; d'Antoni Mir, president de l'OCB; de Pere Fullana; de Cecili Buele; Damià Pons; de Joan Buades; de Jaume Font, batle de sa Pobla; de Fanny Tur; de Pilar Costa, expresidenta del Consell d'Eivissa i Formentera; dels professors i historiadors de l'UIB Carles Manera, Ramon Molina, Pere Rosselló Bover, Joan Mas i Vives i Joan Miralles; de l'erudit i director de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat Josep Massot i Muntaner; d'Antoni Serra i Mir, regidor de cultura de l'Ajuntament de sa Pobla; i d'intel·lectuals de provada honradesa i compromís amb la cultura com Antoni Vidal Ferrando, Lluís M. Xirínacs, Miquel Rayó, Eusèbia Rayó, Antoni Caimari, Jaume Santandreu, Gabriel Janer Manila, Quim Gibert, Rosa Maria Colom, Josep Rosselló, Pere Bonnín, Esther Olondriz, Rafel Socías, Pere Noguera, Gerard Matas, Alexandre Ballester, Ignasi Riera, Ferran Lupescu, Josep Lozano, Neus García Inyesta, Josep Marí, Bartomeu Ribas, Valerià Pujol (la memòria del qual restarà per sempre en el nostre record), Lluís Alpera, Ricard Salvat, Jaume Adrover, Llorenç Capellà, Bernat Jofre, Joan F. López Casanovas, Miquel Mas, Lleonard Muntaner, Carles Castellanos, Teresa Nieto, Esperança Mestre, Gabriel Noguera, Pau Faner, Miquel Julià, Guillem Bordoy, Rosa Planas, Manel Aires Pedreol, Agustí Pons, Joan Arrom, Bernat Pujol, Ramon Usall, Josep Cots, Ramon Badia, Francesc de B. Moll Marquès, Manel Costa-Pau, Mateu Joan Florit, Joan Fullana, Teresa Gelpí, Vicenç Calonge, Joan de B. Moll, Jaume Vidal Amengual, Damià Quetglas, Àngel Terrón, Gabriel Florit, Miquel Morell, Joan Pericàs, Víctor Gayà, Antoni Figuera, Olga Xirínacs, Adrià Chavarria, Jaume Bueno, Margalida Lliteres, Josep Planas i

Montanyà, Antoni Roig i tot el grup Al-Mayurqa i un llarg etcètera que ara seria completament impossible d'enumerar en aquest breu capítol. Sense oblidar tampoc els dirigents de partits, sindicats i ONG que treballen activament en defensa de la nostra cultura, entre els quals podríem destacar Antoni Sansó (PSM), Maria Antònia Vadell (PSM), Joana Maria Palou, Josep Serra (ERC), Bartomeu Mulet, Nanda Ramón (PSM), Jaume Obrador (Veïns Sense Fronteres), Miquel Àngel M. Ballester (PSM), Francesc Mengod (CGT), Josep Juárez (CGT), Llorenç Buades (CGT), Guillem Ramis (CCOO), Bernat Joan (ERC), Sebastià Serra (PSM), Antoni Alorda (PSM), Miquel Bauçà (UGT), Miquel Salas (POR), Antoni Roig (PSOE), Rosa Vich (PSM), Tomeu Martí (Alternativa per Mallorca), Francesc Mellado (PSOE), Anna Violeta Giménez (Endavant), Neus Santaner (STEI), el recentment traspassat Arturo Van den Eynde (POR), Víctor Baeta (Esquerra Valenciana), Ramon Díaz, Josep Capó (PIMEM), Demetri Peña (PIMEM)... Aquests -i molts d'altres- són els homes i les dones que, lluny de l'odi que res no crea amb el seu esperit de destrucció, han contribuït i contribueixen al sosteniment i la difusió del millor de la nostra producció històrica i literària.

Com a prova del que diem transcriure algunes de les cartes que, enmig de violentes campanyes rebentistes contra l'obra dels autors catalans d'aquesta terra, m'han fet arribar determinats polítics i intel·lectuals. El secretari primer del Parlament de les Illes Balears i diputat d'Els Verds Joan Buades, escrivia des d'Eivissa el 9 d'abril del 2003: "Estimat Miquel. En nom d'Els Verds de les Illes Balears t'escric unes línies per agrair-te les moltes i variats articles que has publicat en la premsa com a comentarista crític sobre la situació i perspectives polítiques de l'ecologisme a les Illes. Com a partit jove, encara petit i compromès amb la transformació social, ambiental i democràtica del nostre Planeta, et volem regraciar pel teu alè i suport.

"La vida és llarga i l'horitzó obert. El creixement de l'ecologisme ha d'anar paral·lel a la mobilització de les persones crítiques i amb criteri propi en favor dels interessos generals de les Illes i del Planeta. Des d'aquest punt de vista, Els Verds ens recordarem del teu ajut i comptem, també, que sabràs mantenir el to crític fins i tot amb nosaltres que és la base de la força i solidaritat democràtiques. Moltes gràcies i fins aviat. Pau, ecologia i alegria! Joan Buades".

"Vos anim a continuar escrivint per la multitud d'admiradors que ja teniu, entre els quals jo m'encloc. Amb molt d'afecte. Maria Antònia Munar"

Igualment Maria Antònia Munar, presidenta del Consell Insular de Mallorca, no ha deixat mai de donar suport als escriptors mallorquins. Recordem que aquesta pre-

De Maria Antònia Munar a Lluís M. Xirínacs, de Mateu Morro al president de l'OCB Antoni Mir, de Carles Castellanos a Josep Melià no hi ha tendència del nacionalisme dels Països Catalans que no hagi encoratjat l'exemple de resistència permanent de l'escriptor de sa Pobla Miquel López Crespi. Només els nazifeixistes illencs l'han atacat sense treva ni descans.

ocupació va fer que un home que sempre va estar a l'avantguarda de la lluita per la llibertat com Guillem d'Efak s'afiliàs, en els seus darrers anys, al partit de la presidenta del Consell. Mentre els pseudonacionalistes d'anar per casa, els reis de l'odi illencs, blasmen contínuament contra la nostra intel·lectualitat, ella, la presidenta, no deixa de fer costat a tot intel·lectual que aquí i allà treballi per la nostra cultura. Per a provar el que dic reproduiré unes quantes de les cartes (no totes, evidentment!) que Maria Antònia Munar m'ha enviat sempre que he guanyat un guardó literari o he publicat un llibre. Aquest encoratjament envers la cultura catalana és una cosa que, com explicava, fa -pel que sé d'altres companys- amb tots els nostres escriptors, amb qualsevol persona o col·lectiu que lluiti per la recuperació de la nostra nacionalitat i contribueixi a enriquir la cultura mallorquina.

En el meu arxiu hi ha una carta amb una cordial felicitació de Maria Antònia Munar per haver guanyat el Premi de Novel·la "Vall-daura", a Barcelona. Era per la tardor de 1997. Aquesta novel·la seria publicada posteriorment a "Columna Edicions". La presidenta del Consell Insular de Mallorca deia en la seva missiva: "Miquel López Crespi. Estic molt contenta que vos hagin concedit el III Premi Vall-daura de Novel·la Breu per la vostra obra *Estiu de foc*, ambientada a la guerra civil espanyola. Com a presidenta del Consell Insular de Mallorca, vos don l'enhorabona i vos anim a continuar amb la vostra trajectòria literària. Rebeu les meves salutacions més cordials. Maria Antònia Munar".

En carta del 24 de novembre de 1998, Maria Antònia Munar en tornava a escriure a ran d'haver obtingut el Premi de Literatura de l'Òmnium Cultural i em deia: "Miquel López Crespi. Benvolgut amic: rebeu les meves més sinceres felicitacions per haver guanyat el Primer Premi de Novel·la de l'Òmnium Cultural, per la novel·la *La Ciutat del Sol*. Com a presi-

dent del Consell de Mallorca vos vull donar l'enhorabona per aquest merescut premi i vos anim a continuar amb la vostra trajectòria literària. Rebeu les meves salutacions més cordials. Maria Antònia Munar".

És evident, com es pot comprovar, que estam a milions de quilòmetres de l'odi vergonyós al qual ens tenen acostumats alguns grupuscles d'extrema dreta que presumeixen de defensors de "lo nostro".

Però no acaba aquí el "seguiment" de l'obra d'autor mallorquí. El 24 de febrer de 1999 la presidenta tornava a agafar la ploma per a encoratjar-me un altre pic. Aquesta vegada era amb motiu d'haver obtingut el premi de novel·la més important de les Illes (i un dels més prestigiosos dels Països Catalans): el "Miquel Àngel Riera" de novel·la. En aquesta ocasió la dirigent nacionalista em deia: "Miquel López Crespi. Rebeu les meves més sinceres felicitacions per haver guanyat la III Edició del Premi "Miquel Àngel Riera" de narrativa amb la vostra novel·la *L'Amagatall*, concurs organitzat per "Sa Nostra" recentment.

"Com a presidenta del Consell Insular de Mallorca vos don l'enhorabona per aquest nou premi i vos anim a continuar amb la vostra brillant trajectòria literària. Rebeu les meves salutacions més cordials. Maria Antònia Munar".

I fa ben poc tornava a dir-me, referint-se a un article publicat a la revista més combativa del nacionalisme i l'antifeixisme illencs, *L'Estel* -la qual cosa demostra el seu interès per a saber el que es cou dins les publicacions catalanes més avançades i més a l'avantguarda del nostre alliberament nacional i social-: "He llegit amb molt de plaer el reportatge que heu escrit a *L'Estel* titulat 'XX Aniversari del Consell Insular de Mallorca' i volia fer-vos arribar les meves més entusiastes felicitacions pel tractament intel·ligent i imparcial que heu donat a aquest esdeveniment i per haver captat perfectament el sentit i esperit dels nostres plantejaments per transmetre'ls als vostres lectors. Rebeu les meves més cor-

dials salutacions. Maria Antònia Munar".

Molt més recentment, el 4 de desembre del 2002, Maria Antònia Munar, presidenta del Consell de Mallorca em deia: "Benvolgut amic. Estic molt contenta de fer-vos arribar les meves més sinceres felicitacions per haver guanyat el Premi de Literatura 'Claudi Isern Llorens 2002', amb la vostra obra titulada *Fugitiu de l'incendi*, un text amb to polític que enfoca la literatura del segle XX espanyol des d'un punt de vista d'esquerres.

'Aquest nou premi s'uneix a una sèrie de merescuts reconeixements al vostre talent. Jo, com a presidenta del Consell de Mallorca, em sent molt contenta i vos anim a continuar amb renovada il·lusió la vostra trajectòria literària i, estic segura que rebreu molts més futurs èxits. Rebeu les meves salutacions més cordials. Maria Antònia Munar".

I, el 23 de desembre del 2002, la presidenta del Consell continuava: "Vaig rebre

la còpia de l'article que vos han publicat al diari *El Mundo-El Día de Baleares*. [] Crec que és de justícia expressar l'admiració quan un membre de la nostra illa rebí tota mena de premis a la seva tasca i talent. Això és la meua idea, i no té res que veure amb tendències o ideologies polítiques.

'Vos anim a continuar escrivint per la multitud d'admiradors que ja teniu, entre els quals jo m'encloc. Amb molt d'afecte. Maria Antònia Munar"

La darrera carta de Maria Antònia Munar que he rebut és del 1 d'abril del 2003, amb motiu del premi de novel·la "Roc Boronat 2003" que he acabat de guanyar a Barcelona i diu: "El fet que la vostra novel·la *El darrer hivern* hagi merescut el premi 'Roc Boronat', que us ha concedit l'Organització Nacional de Cecs (ONCE) de Catalunya, em fa sentir molt satisfeta i contenta per moltes raons, principalment perquè això constitueix un nou reconeixement a la vostra capacitat literària i també perquè el tema

de l'obra dóna una altra visió de l'estada de Chopin i de George Sand a Mallorca, més envoltada en dades i ambientació històrica.

'Estic segura que la resta de les produccions que encara teniu dins el vostre 'calaix' resultaran com les precedents, uns nous èxits. Amb les meves millors salutacions. Maria Antònia Munar".

Missatges recents són també els de Marta Prunès, secretària d'organització del JEN-PSM i de Pere Fullana, director general de Presidència del Govern de les Illes Balears. Dia 19 d'abril del 2003, Pere Fullana, molt cordialment, escrivia "Esperant que aquesta no sigui la darrera publicació [es referia a *Temps i gent de sa Pobla*] i felicitar-vos per la feina magnífica que estau fent". I, els joves nacionalistes d'esquerra, amb data 6-III-03, escriven: "Tingúes ben segur que seràs sempre per a nosaltres un referent en la lluita per la democràcia, la llibertat i la justícia social.

'Esperam que ben aviat tinguem l'oportunitat de conversar sobre aquesta etapa històrica que tant ha marcat el nostre present, i sobre el qual, tu has escrit tantes pàgines. Tot agraït la teva trajectòria i compromís, rep una salutació cordial. Marta Prunès i Vigo, secretària d'organització del JEN-PSM".

Sortosament, en aquests darrers temps són més freqüents les nostres de solidaritat i ajut que no pas les acostumades campanyes rebentistes dels sectors més reaccionaris de la nostra societat. Dia 8 d'abril del 2003 l'històric dirigent de l'independentisme dels Països Catalans Carles Castellanos em feia arribar la seva imprescindible obra *Reviure els dies* (Pàges Editors), amb aquesta sentida dedicatòria: "A en Miquel resistent i lluitador de les Illes, que ha sabut conservar la memòria i la integritat moral en temps difícils. Compartint el futur d'un país i una societat més lliures. Carles Castellanos". Ω

Els acords de Lizarra-Garazi podrien haver encetat el camí cap a la pau

El nacionalisme no és terrorisme

AGUSTÍ COLOMINES

El 25 de novembre de 1994 els oients del programa "Boulevard" de Ràdio Euskadi van poder escoltar la veu emocionada d'una dona que va declarar el següent: "Egunon, soy Bego; mi marido es el consejero de Interior y quiero decirle públicamente a ETA que nuestra única fuerza es Euskadi, que no cederemos al chantaje del terror. Hemos nacido abertzales con mayúsculas y estamos dispuestos a dar la vida por Euskadi. Nuestros padres sufrieron cárcel y represión por ser abertzales. Ahora sois vosotros los nuevos dictadores. No hemos nacido para vivir arrodillados. Y un ruego, la próxima vez que intentéis matar a mi marido, os ruego que primero os aseguréis de que le acompaño, porque quiero morir con él. Gora Euskadi askatuta". La Bego que retrunyia per les ones era, doncs, Begoña Zalduegi, dona de Juan María Atutxa, conseller d'Interior del govern basc des del 1991. Però aquella no va ser l'única vegada que ETA va voler matar Atutxa. Segons va poder saber-se per mitjà de la declaració que va fer José Luis Martín Carmona, Koldo, quan va ser detingut com a presumpte membre del comando Biscaya, ETA va intentar eliminar-lo de diverses maneres almenys sis cops. Atutxa, però, no era el primer membre de l'administració basca a rebre les ires dels etarres. El 26 de novembre del 1993 Joseba Goikoetxea, sergent major de l'Ertzaintza, va ser assassinat per ETA sense parar esment tampoc si aquell senyor era o no era un abertzale, com quan el 1985 un cotxe bomba va acabar amb la vida del tinent coronel Carlos Díaz Arcocha, llavors màxim responsable de la policia basca, o bé quan el 2 de novembre del 1986 Genaro García de Andoain, delegat general de l'Ertzaintza, va morir en l'enfrontament que va seguir l'operatiu policíac per alliberar l'industrial alabès Lucio Aguinagalde, en el qual també va participar Goikoetxea. I és que, diguem-ho sense complexos, ETA mata quan li convé, a qui li convé i segons una filosofia que té poc

a veure amb si la víctima és o no és nacionalista, si és membre dels cossos de seguretat de l'Estat o de la policia autonòmica. Ja em perdonaran la gosadia, però cada dia estic més convençut que la violència d'ETA recolza en un plantejament esquerrià -vull dir, leninista- de la pràctica política més que no pas en l'abertzalisme. Vaja, que, en aquest cas, però també en molts altres casos d'organitzacions terroristes europees, per exemple l'IRA o l'UDA, l'ús del terror és més fill de Lenin que de Herder.

I això és així des de fa molt de temps. Qui hagi pogut escoltar un disc de vinil de quaranta-cinc revolucions que circulava clandestinament després del procés de Burgos se n'adonarà de seguida. El testimoni de Mario Onaindia és, en aquest sentit -tingui el posicionament polític que tingui avui dia aquest senyor-, paradigmàtic: a la pregunta d'un dels militars que el jutjava sobre com es definia ideològicament, Onaindia aclaria que ell era marxista-leninista més que no pas nacionalista. Al capdavant, com es podia llegir a la Carta dels presos de Burgos (1972), el binomi entre marxisme-leninisme i nacionalisme revolucionari era evident, com també ho és en alguns dels textos teòrics posteriors de l'MLNV -per exemple, de Federico Krutwig o Francisco Letamendia-, en els quals el "nacionalisme revolucionari" és una construcció ideològica que deriva de Mao Zedong. Aquesta manera d'entendre el nacionalisme, necessàriament adjectivat, afegit al menyspreu de la legalitat institucional basca, encara que es trobés a l'exili, a la no-acceptació del model democràtic occidental, al rebuig, cada vegada més notori, dels valors cristians i humanistes i a l'ús de la violència, tots aspectes ben ressaltats, per exemple, en les conclusions de la V Assemblea d'ETA (1966-7), marquen les diferències entre gent que no dubta a autoqualificar-se d'abertzale, com Begoña Zalduegi, i aquells a qui la premsa sempre anomena així i els presenta com a fills directes de l'univers simbòlic basc creat pel PNB.

La violència política no és privativa

d'ETA, és clar. Hi ha un llibre, relativament antic, de l'any 1966, que porta per títol *Estrategia de la guerrilla urbana*, les 133 pàgines del qual van convertir-se en una mena de manual per a la guerrilla llatinoamericana d'aquella època (Tupamaros, MIR, Montoneros, ERP, ALN, etc.). Va escriure l'Abraham Guillén (1913-1994), un anarquista espanyol que s'havia exiliat a l'Argentina i l'Uruguai el 1939 i que durant la Guerra Civil va ser un dels teòrics de les col·lectivititzacions. Si tenen l'oportunitat de fullejar-lo, juntament amb un altre llibre, *Guerra de guerrillas* (del 1968 i amb pròleg, precisament, de Guillén), d'Ernesto Che Guevara, podran extreure moltes de les claus per interpretar com es comporta una organització terrorista: "La guerra revolucionària -va escriure Guillén- es guerra de superfície (en todas partes, pero en ninguna con frente fijo, ya que el objetivo no es el terreno, sino ganar población, destruir al enemigo)". A més, el terrorisme gairebé sempre barreja aspectes, entre altres, històrics, polítics, econòmics, estratègics o religiosos. Com ha escrit Rafael Calduch a *Dinámica de la Sociedad Internacional* (1993), el terrorisme es diferencia de la violència delictiva comuna pel fet de ser una estratègia política, certament violenta, la qual, però, cerca de posar en relleu, primer, la capacitat d'una organització per provocar danys importants, tot demostrant la vulnerabilitat de l'adversari atacat; segon, estimular reaccions desmesurades o excessives de l'agredit per obtenir la solidaritat dels qui reben els danys col·laterals que, en teoria, només es dirigien a desarborar el terrorisme; tercer, produir un impacte psicològic i emocional que fracturi, afebleixi o desestructuri les xarxes de contenció social amb l'objectiu de provar la incapacitat de les estructures legals de respondre racionalment, ajustant-se a l'Estat de dret, a l'agressió. Dit d'una altra manera, el terrorisme va dirigit contra la gent que mira i no contra les víctimes, encara que això els pugui semblar inhumà i d'una fredor esgarriosa. Les organitzacions terroristes tenen una manera de

funcionar molt precisa, que recolza en una sèrie de controls polítics, morals i organitzatius que es reforça amb els sentiments de lleialtat, de compromís i de missió que uneix els militants. Però l'espina dorsal del terrorisme és la clandestinitat i una pràctica de guerra duradora, que encara té el regust maoista d'abans, que s'alimenta de l'aïllament, del victimisme -massa sovint, per desgràcia fonamentat- i de les morts patriòtiques dels activistes. I aquí és on volia arribar. La violència a Euskadi no s'acabarà mai si els anomenats constitucionalistes insisteixen a identificar nacionalisme amb terrorisme. El camí a seguir és tot el contrari. Cal reforçar el nacionalisme d'aquells que, com la senyora Zalduegi, no estan disposats a agenollar-se davant del terror perquè creuen en la força d'Euskadi i de la democràcia. Ho vaig escriure ja fa molt de temps i ara em refermo: els acords de Lizarra-Garazi podrien haver encetat el camí cap a la pau a Euskadi per la via de la negociació. Per contra, la il·legalització de Batusana, del grup parlamentari SA i de les altres organitzacions de l'entorn radical, engrandida per les amenaces de suspensió de l'autonomia basca que va fer la setmana passada Mayor Oreja, només abona l'estratègia terrorista que els acabo d'explicar.

Agustí Colomines i Companys.

Professor d'història contemporània de la UB

Hi ha un principi que es resisteix a tota informació, que mai no deixa de mantenir l'home en una ignorància perenne... És el de desestimar el que mai no s'ha esbrinat (H. Spencer) La fe és l'antisèptic de l'ànima (Whitman) L'ateisme és la cossa per als qui no poden pas suportar la realitat de Déu (Stoppard) Hi ha gent que detesta qualsevol idea d'un ésser excepcional. Exigeixen als altres d'estar a llur nivell o bé per sota (D.H. Lawrence) Totes les èpoques de fe han estat grans; totes les d'incredulitat mesquines (Emerson). Ω

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1571

PER RICARD COLOM

E com els espanyols reescriuen la Història.

les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "picaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enraciat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denunciaven a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluïts pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

4-1571: Començ de la conquesta de les Illes Filipines per Castella: Mikel López de Legazpi (Zumàrraga ca.1510-Manila 1572), un basc conqueridor també de les illes Marianes, conquesta l'illa de Luzon (Filipines) amb 27 vaixells i més de 280 homes: els rajàs se li sotmeten sense resistència. Estableix les bases per a la colonització de l'arxipèlag.

24-5-1571: Els tàrtars de Crimea saquegen i arrensen Moscou.

MIGUEL DE CERVANTES.

6-1571: Miguel de Cervantes passa amb els terços castellans des de Vila-real (Plana Baixa) a Vinaròs (Baix Maestrà), camí a Lepant. Al Quixot parlarà dels seus viatges pels països catalans.

24-6-1571: Legazpi funda Manila -de "Mai-nila", que vol dir "hi ha mangle"-, ciutat que esdevindrà centre administratiu i port comercial principal i fortificat. Des de Mèxic rebrà argent cap a Occident i de Xina seda cap a Orient.

1571: Com a mesura contra la pirateria, Felipe II ordena l'evacuació total de Mallorca i Pitiüses. Creació de l'Audiència al Regne de Mallorca.

Constitució d'unions i concòrdies contra els bandolers.

El virrei de Catalunya es plany del contraban de cavalls per Cerdanya cap a Occitània.

Instauració de la festa de la Marededéu del Roser

a Catalunya a fi de difondre la devoció del rosari.

Mor Abn Aboo, després de dura resistència. Desfeta definitiva de la resistència morisca granadina front al genocidi de Castella.

Els moriscs granadins són massivament deportats -uns 50.000, tant els revoltats de les Alpuixarres com els submisos de la ciutat de Granada- a Castella (i alguns a València, i a l'Amèrica), escampats en nombre reduït per les viles de l'Altiplà com a esclaus a fi que sien definitivament assimilats per l'hispanopapisme. Un 20% moren, a Extremadura especialment, a causa del tifus i la mala alimentació. La majoria són pagesos, pastors i artesans humils. Molts s'amaguen en vilatges perduts per les serralades andaluses, on donaran lloc al futur anarquisme mil·lenarista andalusí. D'altres vagaregen per Andalusia i regions veïnes, morts de fam i mig despulats, ja que per llei no poden rebre cap auxili de cristians. D'altres intenten fer-se passar per cristians vells, tot fent ostentació de catolicisme (les peanyes de les cofrades de Setmana Santa, els pernills i carn de porc a la vista...). Finalment, els qui poden, s'exilen al Berberia. Aquesta neteja ètnica o deportació massiva cap al sinistre interior castellà és preludi del foragitament general dels moriscs de la península el 1609-1610, primera neteja ètnica moderna.

Granada serà repoblada sobretot per asturians i pareix que devers Almeria vénen colons de la veïna Múrcia, la qual cosa explicaria la parla similar, el murcià, que a hores d'ara encara conté més de 50 catalananismes (boira, colla...).

Venda a Castella de béns arrels improductius (mans mortes, comunals...).

Teresa de Jesús funda el convent de monges d'Alba de Tormes.

JOANA D'ALBRET.

Els turcs s'emparen definitivament de Xipre: cop fatal al comerç venecià i matança de 20.000 xipriotes. Pius V convoca una "Lliga Santa" contra el turc.

1571-1630: Vida de l'alemany Johannes Kepler, inventor del telescopi i anunciador de les tres lleis referents a la mecànica celest.

**IESVS CHRISTEN
EVANGELIO SAIN-
OVA S. IOANNEN
ARAVNA.
CAP. I.**

1 Christ Iainco, 4 Vicitze, 5 eta Argui, 6 Ioanne-
fec Christa testificatu. 12 Iaincoare haourra cen
17 Gratiu, Christa. 18 Iaincoare nashore ca shuffi.
20 Nola Ioanne estin Christa. 26. 33 Presco ho-
pitima. 29 Iaincoaren fildatja. 37 Ioannefen
discipulanc Christa iarrigu. 40 Andriu. 43 Si-
mon Cephas, Pierri. 44 Philippe deitatu. 45, 48
Nathanael, eta haren fedea.

1 **H**ATSEAN cen Hitzu, eta Hitzu cen Iainco
baithan, eta Iainco cen
Hitzu.
2 Hitzu haur cen batfean
Iainco baithan.
3 Gauca guciac Hitzu har
caz eguin ian dirade: eta hura gabe deus ezia
eguin, eguin denic.
4 Hartan cen vicitze, eta vicitze cen guico-
nen Arguia:
5 Eta Argui hunc ihumbean arguitzen du: e-
ta ihumbeac hura estu comprehenditu.

S. IOAN. CAP. I. 180

6* Ican da guicon-bat Iaincoaz igorria, Ioan-
nes deitzen cenic.
7 Haur ethor cedin testimoniage ekariera Ar-
guiaz testifica lecanpat, guciac harpaz finhets
lecanpat.
8 Etzen hura Arguia, baina igorri cen Arguiaz
testifica lecanpat.
9* Haur cen Argui eguiazcon, mundura ethor
ten den guicon gucia arguitzen duena.
10 Munduan cen,* eta munduac estu hura egagutu.
11 Berotara ethorri ian da, eta berce extute
hura, recebitu.
12 Baina hura recebitu duten guciac, eman dra
ue priuilegio Iaincoaren haour iateco, haren i-
conean finhesten duteney:
13 Cein espacitade iayo odoletaric, ez hara-
guaren vorondatic, ez guiconaren vorondatic:
baina Iaincoagane.
14* Eta Hitzu haragui eguin ian da, eta habitatu
ian da gure artean, (eta *contemplatu vkan du-
ga haré gloriá, gloriá diot Aitaganic engedratu
bakoitzarena becalu) gratiaz eta eguiaz bethoa
15 Ioannefec testificatu vka du harpaz, eta oi-
hu eguin, cioela, Haur da coinez erraité-bainu,
Ene ondoan ethortien dena, ni baino aitzineco-
ago da: eoen ni baino lehen cen.
16* Eta haren abundantatic guciac recebitu v-
kan dugu, eta gratia gratiagatic.
17 Eoen Leguea Moysefec eman ian da, bai-
na gratia eta aguiá Iesus Christa eguin ian da.

NOU TESTAMENT EN EUSKARA.

Encarregat per Joana d'Albret, reina de Navarra (de facto sols d'Iparralde, però amb moltes altres possessions) a Joanes de Leizarraga (Joan Lizarraga), de Briscous, exsacerdot convertit a la Reforma, és publicat a La Rochela un Nou Testament en euskara.

Les nacions ameríndies, confinades a terres pobres i muntanyenques, mentre els colons castellans arramblen amb les millors.

"Parecer de Yucay", probablement escrit pel dominic Garcia de Toledo, cosí del virrei del Perú (1571-1628), Francisco de Toledo. Es tracta d'un llibre pregonament racista i blasfemament materialista que retrata la mentalitat real del xovinisme hispanocàtic. Diu: "Déu s'ha mostrat, envers aquests desgraciats pagans i també envers nosaltres, com un pare que té dues filles: una de blanca, preciosa, distingida, plena de gràcia i de discreció; i l'altra lletja, espantosa, guenya, curta de gambals i estúpida. Per a casar la primera, no cal cap dot...però en el cas de la lletja, pocatraça, ximpleta i curta...li han de donar una gran dot" per a trobar marit. L'autor ho aplica a l'expansió del catolicisme als Andes: si Déu no havia donat muntanyes d'or i argent a les terres índies, l'Evangeli no els hauria mai arribat "car cap soldat o capità d'exèrcits no vol anar en un país sens aquest dot d'or i argent, ni tampoc cap predicador de l'evangeli". Suprema avarícia espanyola.

Constituït el tribunal de la Inquisició a Mèxic.

L'edecte de Saint-Germain enfurisma els catòlics, els quals es dediquen, al llarg del 1571, a assassinar protestants, mentre que Caterina de Mèdicis-intenta posar-hi pau.

Obertura de la Borsa de Londres.

JOHANNES KEPLER.

amb el genovès Andrea Dòria. Uns altres generals de l'època també hi participen: el Marquès de Santa Cruz, l'almirall Venevia, el general Colonna i Andrea Doria. Nominalment, però, el germastre del rei (fill bord de l'Emperador amb Bàrbara Blomberg), de 26 anys, cruel repressor de la moreria granadina, Juan de Austria, hi comanda a títol honorífic. Miguel de Cervantes hi queda manc.

Alba 7-10-1571: Els guaites de Kara Koix informen del moviment de la flota catòlica, que es dirigeix cap al sud vorejant la costa. La flota turca es prepara per a la batalla, a l'espera que les primeres naus enemigues voltin el cap que les separa del golf de Lepant. Tan prest com es troben, les dues armades adopten el propi ordre de batalla. A l'esquerra de la flota aliada hi ha les naus venecianes, a la dreta les genoveses i malteses mentre que les hispàniques i romanes són enmig. Hi ha un grup de reserva comandat per Alvaro de Bazán, amb 50.000 homes, principalment catalans i castellans, i alguns milers de voluntaris italians. Felipe II paga la meitat de les despeses, Venècia un terç i el Papa la sisena part. Els beneficis dels botins s'hauran de repartir també segons aquesta proporció, Venècia hauria de conservar les terres conquistades en Europa i Àsia i Felipe II les africanes.

Mig matí 7-10-1571: Canonada solitària, de la nau capitana turca, segons costum, el desafiament turc a la flota cristiana, que contesta tot d'una amb els dos trets que signifiquen l'acceptació del repte.

Comença la batalla: Les galeres egípcies—la dreta dels turcs—, ataquen durament les naus venecianes, i n'enfonsen 8 abans que l'almirall Venevia arribi per auxiliar-les amb les reserves amagades darrere el rocam. La destrucció de la capitana turca provoca la fugida de la resta.

Les naus de l'Orde de Malta reben la pitjor part de l'atac d'Alí: la capitana de l'Orde és envoltada per set naus contràries i presa a l'abordatge. Els genovesos la recuperen de seguida i fan fugir els turcs, però tots els tripulants de la nau han estat exterminats.

L'almirall otonomà Piali ataca directament la nau de Don Joan d'Àustria, el qual li presenta la proa amb un xoc terrible que deixa ambdues naus unides pels ponts i convertides en un sagnant camp de bata-

9-1571: El protestant Coligny i Charles X, rei de França, es reconcilien.

7-10-1571: **L'esquadrà catòlica, amb nodrida presència de naus catalanes, derrota els turcs—comandats per Alí Paixà— a la batalla naval de Lepant, davant Grècia sota ocupació otomana. Les forces hi són semblants en nombre: unes 246 naus de part dels cristians i 230-260 de musulmanes. En Cardona i en Lluís de Requesens (aquest supervisor real de la flota), experimentats caps catalans, esdevenen els herois de Lepant, i hi comanden de fet la flota aliada, junt**

lla. La intervenció del Marquès de Santa Cruz i d'en Lluís de Requesens amb les 35 naus de reserva precipita el resultat del costat cristià i aviat l'estendard turc és arriat pels occidentals. La mort de Piali determina la victòria de la Lliga i el final de la batalla.

4-tarda: La mar apareix vermella de sang i coberta de cadàvers en moltes milles a la rodona. En cinc hores hi han mort 35.000 homes. Alguns vaixells turcs intenten escapar i són perseguits per naus cristianes, però la lluita principal ja hi ha finit. De les 230 naus turques, 117 són capturades pels cristians i menys de 50 aconsegueixen fugir i part de les quals es troben massa fetes malbé per a mantenir-se en ús i els hi calen foc. Hi moren uns 75.000 homes de la part otonomana, més uns altres 5.000 presoners. L'armada cristiana ha perdut entre 7 i 8 mil homes, més el doble de ferits, i sols unes 10-15 galeres enfonsades. Uns 15.000 presoners cristians, utilitzats com esclaus en les galeres turques, són alliberats.

Amenaçada per l'empitjorament del temps, la flota catòlica es refugia en una badia propera on els capitans supervivents celebren amb Don Joan d'Àustria la victòria sobre l'enemic.

D. 10-1571: L'armada musulmana queda anorredada i el perill dels atacs aturat. **Lepant significa una derrota definitiva per al poder marítim de l'Islam**, en la primera derrota de la invicta armada turca. A partir de Lepant, la importància de l'imperi otomà decau definitivament.

Les notícies de la victòria recorren de seguida tot Europa i provoquen la celebració general i l'aparició d'innombrables històries, contes i cançons que relaten la batalla. La victòria és celebradíssima arreu Catalunya, molt amenaçada per la pirateria, ofegada comercialment a la Mediterrània per la pressió turcoberber. També Venècia celebra la victòria amb particular entusiasme, erigeix una capella per a commemorar la victòria i hi dedica la festa del set d'octubre. Poc després estableix amb Selim II un nou pacte per l'activitat comercial veneciana. Aquest acord, juntament amb la mort de Pius V i la prioritat per a Felipe II d'acabar amb la guerra dels Països Baixos impedeixen dur avant els plans de conquesta de Constantinoble.

BATALLA DE LEPANT.

3-11-1571: Reial Ordre: La "Història General de les Índies", del pare Casaus/de las Casas, és manllevada (segrestada) del monestir on havia volgut protegir-la de la implacable censura castellanopapista i duta a Madrid, a petició de Juan de Ovando, i posada sota custòdia de Juan López de Velasco, censor del Consell d'Índies, "para consulta restringida". Segons Lewis Hanke, especialista en l'obra del bisbe de Xiapes, aquest hi era vehement contra el brutal genocidi castellà. El control sobre tota crònica històrica de l'època és totalitari: la Història que ens en queda és reescrita segons els interessos de l'oligarquia castellana Ω

DOS MOTS DE LA VERITAT

Si pels gran amants de l'espanyolisme folclòric i més que folclòric jo diria que mal lletat, L'ESTEL DE MALLORCA és el portaveu del catalanisme mallorquí més radical; doncs EL DIA DEL MUNDO DE BALEARES ho és del centralisme i colonialisme madrileny més tronat. El dia 3 de juliol surt publicat negre damunt blanc i en lletres ben grosses aquestes noves perles d'encoratjament al dirigent del Lobby per a la Independència JAUME SASTRE FONT: "JAIME (sic) SASTRE DE PROFESIÓN INSULTADOR OFICIAL DE LAS ISLAS BALEARES" o "EL BIOGRAFO OFICIAL DEL EX-PRESIDENT CAÑELLAS ES FASCISTA, XENOFORO, INDEPENDENTISTA Y ADEMÁS RACISTA."

Ja han passat les eleccions autonòmiques i municipals. A les nostres illes les ha guanyat la dreta espanyolista no perquè la majoria dels nostres conciutadans i conciutadanes siguin, això, "espanyolista" sinó perquè l'esquerra -que tampoc és sincerament nacionalista i molt manco catalanista- encara no ha paït del tot un vocabulari anticlerical i antiinordamericà passat de moda i principalment passat de rosca. Una cosa és estar contra la guerra en sí i l'altre es tirar-nos pedres damunt la teulada. Ω

En Joanet de Can Nyirvi

La Volta Ciclista de Catalunya discrimina el català

La història es repeteix de nou. La Plataforma per la Llengua no entén perquè aquesta discriminació de la llengua catalana en la web de la Volta ciclista a Catalunya, i per això s'ha posat en contacte amb la Secció Ciclista de Sants (tel 93-431 82-98), organitzadora de la Volta, i Creu de Sant Jordi.

La resposta obtinguda per l'entitat ha estat que tenia coses més importants a fer, i ens ha penjat el telèfon.

La Plataforma per la Llengua vol denunciar de manera contundent que la Secció Ciclista de Sants maltracti la llengua catalana, tot i que té la Creu de Sant Jordi, en contraoposició al nombre cada vegada més alt d'empreses que aposten per la llengua catalana també a la pàgina web. També vol fer pública la maleducació de l'entitat envers aquells que els demanen tan sols la introducció a la pàgina web de la llengua catalana.

La Plataforma anuncia actuacions per tal que el català sigui respectat per a la Volta Ciclista.

Plataforma per la Llengua

Telèfon de contacte: 93-321-18-03

La Volta Ciclista de Catalunya discrimina el català

Que malparits! A la web hi ha deshabilitat el Mail de contacte. Serà perquè la gent no es queixi? La volta passarà per davant de casa meua, penso fote una mega-pancarta al balcó anunciant la discriminació del català a la Volta a Catalunya. S'ha de fer alguna cosa!!!

[Respondre]

No sembla pas que hagin "amagat" la seva adreça d'email. Més aviat sembla que són víctimes d'una programació pèssima de la plana web. Si desplaça el punter del ratolí una mica a l'esquerra d'on diu "«E-Mail»", trobareu l'enllaç a l'adreça csd.palma@jet.es. Se'ls podran fer alguns comentaris, no? ;) Ω

La porta preocupa a Madrid

Després de les primeres hores positives de valoració de tots els candidats per la victòria de Joan Laporta a la presidència del FC Barcelona, a Madrid i des dels sectors propers del PP a Catalunya, han començat a demostrar la seva preocupació pels resultats de les eleccions.

S'han mostrat especialment preocupats els sectors pro-PP de l'entorn del Nuñisme i Joan Gaspar davant la derrota de Lluís Bassat, perquè veien en el publicista i els seus contactes amb els sectors econòmics i amb un home pont amb Madrid, com Miquel Roca, la candidatura en la que podrien influir. Joan Laporta, amb el seu discurs jove, desenfadat, i desacomplexat envers el seu país i el catalanisme, s'allunya completament d'aquests cercles de poder.

Periodistes de l'entorn dels diaris ABC i La Razón han començat a buscar les possibles vinculacions de Laporta i alguns membres de la seva candidatura amb els sectors més sobiranistes de CiU i ERC, que van assistir a la presentació de la candidatura del jove advocat.

Aquest és el cas de Joan Puigcercós i d'altres dirigents d'ERC i de dos coneguts líders del sector més sobiranista de CiU com Antoni Vives, secretari del govern de la Generalitat o el regidor convergent de l'Ajuntament de Barcelona, Joaquim Forn.

Laporta, al marge del seu protagonisme com a president del Barça, una entitat primordialment esportiva, ha agafat una altra responsabilitat, la de recuperar no només l'entitat des d'un punt de vista econòmic i esportiu, sinó també de país.

Respondre

Laporta president, Catalunya independent!

Els que pensin el que vulguin, com si volen fer servir el "diari" la Razon (perquè és diu així?) per eixugar-se la merda, que de fet és la millor utilitat que se li pot donar...

[Respondre]

Si preocupa als de Madrid es que anem pel bon camí. Amb el Gaspar ells estaven encantats, cap d'ells ho hagués fet tan bé per destruir el Barça en poc temps com el seu correligionari i amic Gaspar. Menys mal que el soci ara sí se n'ha adonat del interès del govern central en destruir un altre símbol de catalanitat. Però hem reaccionat a temps. Visca el Barça i Visca Catalunya!

[Respondre]

Efectivament en Laporta preocupa a Madrid, només cal veure com ja es foten amb ell des de qualsevol diari de Madrid. Anem pel bon camí!!!! això és senyal de que els hi fa por!!! S'ha acabat l'espanyolisme a can Barça. Visca el Barça i Visca Catalunya

Oriol//*/

[Respondre]

Només pel que diré no es pot dir que sigui bo, però el que està clar és que, aquest president pinta bastant bé. Durant la campanya electoral el vaig sentir dir bastants cops que volia un club catalanista, i que representes a Catalunya i els catalans arreu del món. A més, quan va guanyar les eleccions, tots els components del seu equip i simpatitzants van cantar els Segadors per celebrar-ho.....esperançador si mes no. Ω

VISCA EL BARÇA I VISCA CATALUNYA

Amb el 52,6 % dels vots vàlids emesos pels socis del Barça, Joan Laporta ha aconseguit guanyar la presidència de l'entitat que era més que un club.

D'entrada, pens que tots els catalans ens hem de felicitar per aquests resultats. Ha guanyat la candidatura més catalanista i més renovadora. Ha vençut l'alternativa més propera als socis i a la societat civil. Ha triomfat la persona i l'equip més preparat per portar el Barça als llocs on es mereix.

De tota manera, a partir d'aquests moments la gent d'en Joan Laporta té molta feina. Ha d'intentar solucionar la gran crisi econòmica i esportiva que pateix la principal entitat cívica de la nació catalana. Encara que la tasca més important d'en Joan Laporta és la de restaurar la dignitat del Barça en majúscules, fer que aquesta agrupació esportiva torni a ser més que un club. VISCA EL BARÇA I VISCA CATALUNYA !.

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

CULTURA CATALANA I LLUITA CONTRA LA REACCIÓ

Propera publicació del llibre

El saber dir les coses

De tant en tant revifa el debat sobre el compromís de l'escriptor (o l'artista, si es vol) amb la societat que l'envolta, allò que es diu engatjar-se, i que no vol dir sinó empenyorar-se amb el seu temps, acceptar el desafiament que la realitat imposa. De tot això se'n poden fer teories, tendències i escoles; mantenir aferrissades controvèrsies sobre si convé supeditar l'estètica a la ideologia, escriure llibres canònics i anticànònics,

una crítica valenta i sense concessions vergonyants. Em reben, sincerament, certs aplaudiments quan el vent bufa a favor (potser a favor d'allò que es diu el políticament correcte), sobretot quan molts dels que ara fan mambelletes han blasmat i tractat d'anorrear els engatjats de sempre, com Miquel López Crespí. Sobre l'engatjament o millor el no engatjament, el mestre Joan Fuster ens va deixar un excel·lent assaig, que ara, esperonat per les circumstàncies, he rellegit.

talià, Odisseu podria perfectament ser el paradigma de l'intel·lectual orgànic d'avui dia. Primer posa els seus coneixements a treballar pel poder (cavall de Troia) i després, com a recompensa, diu Eco, se'n va a fer un creuer. En Plató s'emmirallen tots aquells que basteixen paoroses utopies, inservibles per a la vida humana. En Aristòtil trobem l'exemple del mestre que no influeix en qüestions de govern i que, com a prefecte, aconsella sols bones lectures a Alexandre el Gran. Conta Eco (ho escric de memòria) que, quan va acabar d'exposar la seva classificació en una conferència, algú del públic assistent l'assabentà d'un oblit imperdonable: Sòcrates. I és que si hagués d'aixoplugar Miquel López Crespí sota algun d'aquests paradigmes, sens dubte escolliria Sòcrates: fidel a unes lleis, a un programa, a un compromís, fins al punt d'arriscar-se a criticar obertament l'incompliment per part del poder del seu contracte amb el poble.

Qui llegeixi el darrer llibre de Miquel López Crespí Saber dir les coses, un tast d'autèntic periodisme i d'excel·lent crítica política (Perifèrics, 2003), comprovarà el que dic.

Puc donar fe, com a responsable de la secció d'Opinió de El Mundo-El Día de Baleares en el període en què foren publicats tots aquests articles, del rigor, l'honestat i la valentia del treball de Miquel López Crespí. Rigor, perquè darrere cada article hi ha hores de feina, de recollida de dades, d'entrevistes, d'investigació. Honestat, perquè no hi ha ni una sola concessió en la crítica al poder (al Pacte de Progrés, en la majoria d'articles), ni en l'hora de recordar als partits que han governat les Illes entre 1999 i 2003, els seus compromisos amb els més dèbils, amb el medi ambient i amb el recoberament de la llengua i del País. Valentia, perquè Miquel López Crespí sí que entén la literatura com a indestruïble de l'opinió i no supedita la seva literatura ni a la subvenció ni al reconeixement. Saber dir les coses és un llibre indispensable per a entendre aquest quadrienni progressista que acabà amb la llarga transició política a les Illes. Ω

PER
JOAN
PERICÀS

Joan Pericàs, director de la revista L'Estel, va presentar el llibre de Miquel López Crespí Literatura mallorquina i compromís polític en la Fira del Llibre.

però no és la voluntat d'aquest articlel endinsar-se per viarany tan erudits. Emperò, podríem convenir que Miquel López Crespí, de qui pretenc parlar aquí, sembla més partidari de l'escola gramsciana, tot i que tal positura li hagi de suposar d'ésser inclòs en l'anomenada Escola del Resentiment que tant blasmen els partidaris de Harold Blomm.

A les nostres contrades, la recerca infructuosa de Ben Laden per les coves afganeses, la morca alliberada del Prestige i, sobretot, el nou imperialisme encetat per l'era Bush, amb l'ajut irresponsable d'alguns nanets sàtirs engatats de poder, han aconseguit que alguns escriptors abandonin la solitud creativa per a dir la seva, la qual cosa no em sorprèn gens ni mica. Sí que em sorprèn, i molt, és que alguns vulguin que, per això, repiquin totes les campanes. Em sobta perquè Miquel López Crespí, i alguns comptats resistent, no han deixat d'estar mai empenyorats, ni amb el passat -deixondint els badoes amnèsics pel camí de recuperar la memòria-; ni amb el present -practicant ara i suara

Segons Fuster, l'intel·lectual europeu es veu normalment immers en una aventura erasmiana: convidat ara i adés per dos bàndols enfrontats (llegim partits polítics, per exemple), no acaba de decantar-se ni per un, ni per l'altre (ni Roma, ni Luter). Fins a quin punt aquesta actitud respon a un desig sincer d'independència o bé a un nedar i voler guardar la roba? En el cas d'Erasme no voler perdre la protecció econòmica dels ortodoxos però sense sotmetre's; en el cas de l'escriptor actual, no perdre les subvencions que li permeten publicar la seva obra però sense que això suposi silenci còmplice davant les malifetes del poder. Fuster és benèvol amb Erasme i amb els intel·lectuals contemporanis. El mestre valencià afirma que, amb excepcions, per a l'escriptor actual "literatura i opinió són una sola i indiscutible entitat". Jo no estic tan segur que les excepcions siguin poques.

Umberto Eco també ha intentat trobar paradigmes en l'antiga Grècia per a les diverses actituds dels nostres intel·lectuals davant la realitat social. Per a l'i-

ANTONIO ALEMANY DEZCALLAR

*Saps que hi vas, aquí de mudat
Antonio, de Madrid, pobre criat
amb aquest ciri gros a ses mans:
tu renegues dels nostres germans
Oh Puput de Cresta Molla!*

*Tu i els de la teva colla
enlloc de criticar ferieu millor callar.
Creieu ésser homes de gran ciència
i malparlau dels que estam per la independència
presentant-nos avui per racistes i feixistes,
(ahir deieu que érem marxistes i comunistes)
pensaveu fer-nos propaganda dolenta,
més la cosa no ha sigut així
sinó ben al revés ha sigut tot el contrari.
"Gracias Antonio" per la teva empena.
Amb un quants més com tu,
segur que, aviat, tendrem el que no vols tu.*

Ràbia Forta. Ω

Primera crida a la resistència lingüístico-cultural després de la victòria del PP

Homenatge a Francesc de Borja Moll

Voldria dedicar aquest breu parlament en la inauguració de la Fira del Llibre 2003 a una de les persones que més ha fet pels llibres i per la nostra llengua. En referesc evidentment a Francesc de Borja Moll. En la campanya del centenari del naixement a Ciutadella (Menorca) de Francesc de B. Moll, els organitzadors han escrit: "De les múltiples raons que hi ha per celebrar una efemèride, com el centenari del naixement de Francesc de Borja Moll, en podríem destacar tres. Per una banda, hi ha la necessitat de transmetre a les joves generacions qui fou i quin significat va tenir l'obra del filòleg menorquí; en definitiva, que el nom de Francesc de Borja Moll els soni a alguna cosa més que a un nom d'institut, d'una plaça o d'un carrer. 'Una segona raó, seria, en el nostre cas, per a la gent que tal vegada ha tengut la sort de conèixer-lo o per a les persones que varen ser els seus coetanis, una bona oportunitat per actualitzar el significat de la seva obra i per evitar que aquest nom es conservi més o menys 'immortalitzat', sovint 'fossilitzat', dins el rerafons de la memòria.

'Finalment hi ha una tercera raó que, segurament, és més important que les anteriors: es tracta d'aprofitar l'avinentesa perquè aquelles coses per les quals el recordat va ser distingit prenguin un nou impuls. De res no serviria retre un homenatge a Francesc de Borja Moll si això no comporta, com a mínim en els seus objectius, una embranzida per a la recuperació de l'ús social de la llengua catalana".

Francesc de B. Moll ens ha ajudat a servir la paraula i, també, l'esperit de lluita en uns temps foscos. Ara mateix, malgrat els avanços que s'han fet en el camp de la nostra normalització lingüística i cultural ens cal tenir sempre present l'esperit de resistència contínua del nostre gran filòleg. No fa gaire, des d'aquest mateix indret, el poeta i amic Antoni Vidal Ferrando parlava de la difícil situació en la que encara es troba la nostra

cultura. Deia l'escriptor de Santanyí: "No vull seguir amagant el meu dolor per una llengua que veig amenaçada, no tant pels adversaris com per la nostra indolència i pels excessos del temps. Hem sabut sobreviure a una terra malmesa per estigmes històrics com el colonialisme, la pirateria, la misèria, els dominis senyorials, les crisis demogràfiques, l'autoconsum o l'emigració. Les assutzenes del benestar econòmic han vengut a florir dins els vells sementers de ravenisses i cugula. El preu pot haver estat la desmemòria, i la cendra que plana sobre els nostres signes d'identitat".

I, per esbandir la cendra que encara plana sobre els nostres signes d'identitat res més podrós que l'obra vital, gegantina de Francesc de Borja Moll. Vet aquí doncs, els motius de pes per dedicar aquestes breus paraules a la memòria de qui ha tant ha fet pel llibre, per la nostra cultura, per l'expansió de l'esperit de la persona.

L'any 1962, en la col·lecció "Les Illes d'Or", Francesc de B. Moll editava els Rudiments de gramàtica normativa per a ús dels escriptors baleàrics. Un llibre que, juntament amb el Vocabulari mallorquí-castellà (Palma, 1965) del mateix Francesc de B. Moll, editat, com l'anterior, a la seva editorial, va ser bàsic en el descobriment dels fonaments del català normatiu i amb un inicial contacte amb la cultura catalana de les Illes per a molts dels escriptors de l'anomenada generació dels anys setanta.

Cal dir que aquest llibre era la represa de Rudiments de gramàtica preceptiva per a ús dels escriptors baleàrics, una gramàtica fabriana que Moll havia reeixit a publicar el 1937, en plena guerra i en plena persecució lingüístico-cultural; un autèntic miracle, doncs, tot i que, evidentment, fou, si no l'últim, un dels últims a aparèixer legalment en català a la Mallorca ocupada.

Si ara hagués de fer recompte dels meus deutes (i de molts d'escriptors de la meua generació) amb la feina de Francesc de B. Moll, no bastaria

un llibre sencer.

Quins són els nostres primers contactes juvenils amb la vida i obra del gran filòleg ciutadellenc? En els anys seixanta, amb la lectura de les Rondaies mallorquines per Ràdio Popular, ens apropiava al més important de la imaginaria popular del nostre poble, a la riquesa de la nostra llengua. Aquelles rondaies, llegides a començaments dels anys seixanta per l'equip de col·laboradors que va poder reunir el prestigiós filòleg, tengueren una importància cabdal en la preservació del nostre llegat cultural.

En aquells inicis dels anys seixanta, nosaltres ja érem, com a corresponsals de Ràdio Espanya Independent, en plena activitat política clandestina contra la dictadura franquista. I, cap a finals dels seixanta, l'OCB, fundada per Francesc de B. Moll, ja és una "tapadora" de les més variades formes d'intervenció cultural antifranquista de les Illes. En els inicials cursets de llengua i literatura catalana, els primerencs militants antifeixistes dels anys seixanta entràvem en contacte amb el que, a poc a poc, seria, també, la fornada dels joves esquerrans de la transició. L'OCB és, en aquell temps, un dels principals llocs de trobada "legal" dels homes i dones que, d'una manera o una altra, lluiten per la democratització de la nostra societat. Paper que, d'una altra manera, també acomplien entitats com el Cineclub Universitari o les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la organitzades pel nostre coratjós amic, l'incansable lluitador i dinamitzador cultural Jaume Adrover.

El paper de l'Editorial Moll, de Llibres Mallorca, l'àmplia activitat del senyor Francesc desplegada en tots els camps de la societat amb l'Obra Cultural inclosa, són els fonaments que ajuden a enfortir el nostre renaixement cultural després de l'ensulsiada de la guerra. L'Obra Cultural Balear és també, l'indret on (com hem explicat una mica més amunt) les naixents organitzacions polítiques de les Illes, essencialment marxistes, troben aixopluc i una ajuda. L'O-

Francesc de B. Moll l'any 1975.

bra Cultural Balear ens servia com indret "legal" de reunions clandestines, com a cobertura de mil muntatges que sota l'excusa culturalista eren les primeres activitats antifeixistes d'aquell final de postguerra.

Fins i tot els Cursets de Català i de cultura catalana eren, també, "escola de quadres" dels partits d'esquerra mallorquins.

En els cursets de Català (que també ho eren d'història i de literatura catalanes) intervenien, donant-nos les seves inigualables lliçons, Francesc de B. Moll, Aina Moll, Josep M. Llompart, Maria Aurèlia Capmany, Jaume Vidal Alcover, Maria Barceló...

La continuació de la gran obra interrompuda de mossèn Alcover, el Diccionari català-valencià-balear, és una de les fites més importants en la nostra història pel que fa a la preservació de la llengua catalana. No hem d'oblidar, tampoc, que, entorn de la represa de postguerra, l'Obra del Diccionari (a Mallorca des del 1949, a València des del 1951, etc.) constituïa una autèntica plataforma unitària de reconstrucció nacional dels Països Catalans, molt modesta per les circumstàncies, és clar, però important com a nucli de reagrupació de supervivents, de divulgació i conscienciació envers el poble en general i les noves generacions en particular, etc., etc.

Quasi la totalitat d'escriptors mallorquins ens hem alle-

tat amb el material sortit de l'Editorial Moll. I no es tracta solament de la Gramàtica normativa o del Vocabulari mallorquí-castellà, de les Rondaies, de les xerrades radiofòniques, o del paper de "Llibres Mallorca" en els anys seixanta i setanta. L'Editorial Moll ens fornava d'altres llibres, bàsics per a la nostra formació com a ciutadans i ciutadanes d'una terra trepitjada pel feixisme. Pens ara mateix en l'imprescindible llibre de Josep M. Llompart La literatura moderna a les Balears, que Moll va editar l'any 1964, i en tots aquells llibrets de la col·lecció "Les Illes d'Or" que ens permeten conèixer les arrels més profundes de la nostra cultura. Record la importància cabdal que per a la nostra formació d'escriptors tengué poder fruit, en plena dictadura franquista, enmig de tants silencis i prohibicions culturals, de llibres com Comèdies, I de Pere d'A. Penya, La minyonia d'un infant orat de Llorenç Ribet; L'Hostal de la Bolla i altres narracions, de Miquel S. Oliver; Cap al tard, de Joan Alcover; Aiguaforts, de Gabriel Maura; Flor de card, de Salvador Galmés; Els poetes insulars de postguerra, de M. Sanchis Guarner; L'amo de Son Magraner, de Pere Capellà; L'hora verda, de Jaume Vidal Alcover o Un home de combat, de Francesc de B. Moll. Precisament Un home de combat, una apassionada biografia de Mn. Alcover, ens permetia copsar l'e-

xistència d'un Moll escriptor de primera magnitud. Com deia Josep M. Llompart en La literatura moderna a les Balears: "Tractant-se de l'obra d'un lingüista, no ens ha de sorprendre la perfecció de la seva prosa. Però a més de la bellesa que li donen la claredat i l'ordre, l'estil literari de Francesc de B. Moll és càlid i cordial, humaníssim; flueix sense esforç, amb persuasiva senzi-

llesa, lliure de tot enfarfec. Això fa que la seva biografia alcoveriana sigui d'una amenitat insuperable i s'apodori completament, des de les primeres pàgines, de l'atenció del lector".

La tasca d'editor de Francesc de B. Moll duta a terme en els anys de la més fosca repressió franquista (el quadrienni 1949-1952) és fonamental per a anar creant els

fonaments de la represa cultural dels anys seixanta. Alhora que la titànica capacitat de feina de Francesc de B. Moll prosseguia la tasca del Diccionari i s'anaven publicant les Rondaies de mossèn Alcover, la col·lecció "Les Illes d'Or" arribava al número 50. (...) Aquest va ser l'inici de la represa. Antoni Vidal Ferrando finia el seu parlament de fa uns anys amb aquestes senti-

des paraules: "Que tots aquells que, a partir de Lluïll, s'han sumat a l'estela del patrimoni cultural de les Illes no hagin hagut de morir dues vegades; una físicament i, l'altra, a dins els nostres cors. Hi ha una cosa que em pesa i que m'angoixa: que els fills dels meus fills puguin arribar a residir en aquesta terra com a turistes. Perquè en voler guaitar a dins ells mateixos, només hi tro-

baran desolació, ciment, perplexitat".

I és contra aquesta desolació, contra aquest ciment, contra aquesta perplexitat que lluita de forma contínua Francesc de B. Moll. Ell va ser qui més va fer per finir amb la desmemòria i la cendra que planava sobre els nostres signes d'identitat. Ω

(Miquel López Crespí)

A C U D I T S

- Mama, mama, perquè t'has casat amb el papa?
- Ai, filla meva, tu tampoc t'ho expliques, oi?

(Tramès per Marta. 16 d'agost de 2002)

El marit diu a la dona:

- Montse, la carn d'olla està boníssima!
- Vols repetir?
- Montse, la carn d'olla està boníssima!

(Tramès per Marta. 30 d'agost de 2002)

- Mama, mama, és veritat que a la Xina les dones no coneixen els seus marits fins després d'haver-s'hi casat?

- Sí, filla meva, però això passa a la Xina i a tot arreu!

(Tramès per Marta. 16 d'agost de 2002)

- Estimada, la teva mare està feta una merda!
- Voldràs dir que s'ha fet caca!
- No, que s'ha caigut per la finestra i ha quedat destrossada.

(Tramès per Marta. 11 d'agost de 2002)

La dona està dia i nit a l'hospital al costat del llit del seu marit que es debat entre la vida i la mort. En un interval de lucidesa el marit li diu a la dona:

- Saps què? Has estat al meu costat donant-me ànims en tots els moments dolents que he passat: quan vaig tancar l'empresa per fallida, quan vaig tenir l'accident de cotxe, quan se'ns va cremar la casa, i ara que he tingut l'infart. I saps què penso de tot això?

- Què en penses, estimat?
- Que has sigut tu la que m'ha portat tanta mala sort!

(Tramès per Marta. 11 d'agost de 2002)

Un home li pregunta a la dona:

- Què creus que passaria si ara sortís despullat davant els veïns?
- I la dona li respon:
- Que dirien que és segur que em vaig casar amb tu pels teus diners!

(Tramès per Marta. 20 de juliol de 2002)

Ell diu:

Què et sembla si avui fem alguna cosa especial i sortim a divertir-nos fins ben entrada la nit?

I ella li respon:

D'acord! Ah! i el primer que torni que deixi la llum de l'entrada oberta...

(Tramès per Marta. 20 de juliol de 2002)

Ell li diu:

Però estimada, per què et pintes?

Ella li respon:

Per estar més bonica.

I ell li contesta:

I trigarà molts més anys a fer-te efecte?

(Tramès per Marta. 20 de juliol de 2002)

Una rata-pinyada es creua amb una altra tota plena de sang.

- Com has aconseguit tanta sang?
- Veus aquella paret d'allà?

- Sí, sí que la veig
- Doncs jo no la vaig veure a temps!

(Tramès per Marta. 24 de juliol de 2002)

Un mexicà surt ben torrat del bar. En trobar-se un altre li crida:

- Visca la Menstruació!
- Voldrà dir, visca la Revolució
- Això no importa, el que és important és que corri la sang!

(Tramès per Marta. 24 de juliol de 2002)

Dos amics tornen a casa en cotxe un pèl "carregadets". Un d'ell crida:

- Alerta amb l'arbre! Alerta amb l'arbre!
- S'encasten contra l'arbre. Tots dos coberts de sang aconsegueixen sortir arrossegant-se del cotxe i el que havia avisat de l'arbre diu:
- Però no m'has escoltat quan t'avisava que anessis alerta amb l'arbre?
- Sí, però el que conduïa eres tu!

(Tramès per Marta. 24 de juliol de 2002)

Entre dos amics:

- Hola! Saps que he obert una joieria?
- Però què dius? Si no tenies ni un duro !
- Amb un tornavís, hi, hi, hi...

(tramès per Marta. 18 de juliol de 2002)

Mor Bill Gates i un cop a l'altre barri, un àngel li demana:

- On vols anar, al Cel o a l'Infern?
- No ho sé, m'agradaria veure com és cada un. L'àngel li mostra un espai amb música moderna, noies boniques, bon menjar, begudes fortes...
- Això és l'infern -li diu.

Després li mostra un altre parc tranquil on només hi ha vells jugant a la petanca, música carrinclona...

- Això és el Cel. Què? Et decideixes?
- Sí, aniré a l'Infern.

Amb prou feines acaba de dir això, és enviat a un lloc on baixa un riu de lava incandescent enmig d'un mar de porqueria.

Desesperat, es queixa:

- On és la música, les noies, el whisky..?
- Hehehehe! -riu l'àngel. Això només era en la versió "demo"!

(Tramès per Rafael. 29 de juliol de 2002)

- Mama, és veritat que venim dels micos?
- No ho sé filla, ton pare mai no em va voler presentar la seva família!

(Tramès per Marta. 9 de setembre de 2002)

- Mama, a l'escola em diuen que sóc una antipàtica.
- Perdona, què has dit?
- Ah no! Si no m'escoltes a la primera ja no t'ho repeteixo.

(Tramès per Marta. 9 de setembre de 2002)

- Mama, per què estem empenyent el cotxe cap a l'espadat?
- Nena, no cridis tant que despertaràs ton pare!

(Tramès per Marta. 9 de setembre de 2002)

Mama, a l'escola em diuen que sóc una despistada!

- Ho sento, bonica, però casa teva és aquí davant.

(Tramès per Marta. 9 de setembre de 2002). Ω

Contra el PP

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

25 de Maig de 2003. La dreta ha tornat a recuperar el poder de gestió dels seus afers polítics (l'econòmic, el cultural, l'ideològic, mai no el va perdre) després d'una llarga travessia pel desert. L'agost de 1999 començarem a escriure des d'aquestes mateixes pàgines els articles encoratjant les iniciatives avançades del Pacte (normalització lingüística, ecotaxa, millora de l'agricultura, recuperació del tren, parcs naturals...) i a senyalar els errors que podrien perjudicar l'avenç de l'esquerra dins de la nostra societat: la constant persecució i criminalització d'Els Verds, el fracàs territorial, el greu error de Jaume Carbonero amb l'oficina de l'Ibavi a Eivissa desmantellant l'eficient treball que allà s'havia fet, la mala gestió de la política sanitària portada a terme per Josep Carbonero que s'ha posat en contra la majoria de col·lectius de treballadors del sector sanitari i, per a més inri, el desgavell final d'aquest doctor-ajudat per Ignasi Ribas portant a judici l'escriptor

nacionalista i d'esquerrers Jaume Santandreu, en els darrers dies de la campanya electoral... El llistat podria allargar-se molt més, però pensam que ja és prou indicatiu de per on poden haver marxat uns vots progressistes que, ben cert, haurien pogut ajudar moltíssim a mantenir i augmentar els resultats electorals de l'esquerra oficial. Des d'aquestes mateixes pàgines i, precisament, per evitar el retorn de la dreta al poder, ho hem advertit durant quatre anys per activa i per passiva.

Pel que sembla, no han servit de res les advertències que, des dels diversos col·lectius nacionalistes i d'esquerra que donam suport al Pacte, hem fet durant aquests anys. I allò tan temut, és a dir que l'experiència progressista esdevingués, com desitjava la dreta, "un parèntesi en la història de les Illes", s'ha consumat. Malauradament ens resta prou temps per endavant per anar analitzant responsabilitats, les causes profundes de la desfeita. Ara, el que més ens preo-

cupa és la possible liquidació d'alguna de les línies polítiques que ja s'havien iniciat amb prou bons resultats. El més inquietant és la frenada que hi pot haver en tot el procés de normalització cultural i lingüística que tan encertadament portaven endavant Damià Pons, Joan Melià i el seu equip de col·laboradors. En el fons, i no ens enganyem al respecte, el famós "bilingüisme" que defensa Jaume Matas, en un

context de ple predomini mediàtic del castellà, tan sols significà la lenta però segura substitució del català per l'espanyol. El poder omnímode de l'Estat, els mitjans de comunicació, les successives onades d'immigrants, l'arribada de molts treballadors i treballadores de cultura hispanòfona, tot plegat tan sols contribueix a consolidar la substitució del català pel castellà fins a fer-la irreversible.

Les altres possibles conseqüències de la victòria del PP ja s'han insinuat en la passada campanya electoral: concreció del pla d'autopistes sense tenir en compte el consum de recursos i territori; anul·lació del Parc de Llevant i conversió del de Tramuntana en una simple mesura decorativa en la línia del que volien Munar i els sectors més contraris a la política de la conselleria de Medi Ambient. Tampoc no crec que se salvin de la cremadissa generalitzada que s'apropa els plans, per altra banda ben raonables, de manteniment, preservació i ampliació del teixit agrícola de la nostra comunitat autònoma que portava encertadament Mateu Morro des de la Conselleria d'Agricultura. El possible pla territorial que sens falta s'hauria d'haver redactat en la passada legislatura, segurament quedarà per sempre més en el somni d'"allò que hauria estat possible i ja no ho és". En definitiva, la victòria del PP al poder representa l'oblit per un llarg període històric de totes les il·lusions que un dia foren la força que permeté a l'esquerra oficial l'usdefruit de la gestió de determinats ressorts essencials del poder. **Ω**

ERC presenta Buele i proposa un pacte amb el PSM per a les generals

L'exdiputat critica els polítics que només ho són per enriquir-se

Esquerra republicana de Catalunya (ERC) va presentar el seu nou «militant ras» Cecili Buele i va proposar un pacte amb el PSM per concórrer plegats a les pròximes eleccions generals. L'exdiputat del PSM explicà el seu canvi d'afiliació perquè no s'identificava amb les polítiques defensades des de les institucions, i perquè «vull un altre futur en què els polítics no hi siguin per enriquir-se ells, sinó per enriquir el poble».

«Me'n vaig perquè vull un altre futur, no per deixar-me del passat». Sense criticar directament el partit en què ha militat els darrers 15 anys, Buele afirmà que no és per millorar professionalment que s'ha d'entrar en la política, i apuntà que ell s'hi ha dedicat «en cos i ànima», amb la «màxima honestat possible».

Buele avançà que hi ha molta gent disposada a fer polítiques diferents de les portades a terme des de les institucions, polítiques «genuïnament d'esquerreres, sense por, profundament democràtiques», fins al punt de poder triar el cap de l'Estat, i «nacionalistes»

perquè Mallorca «ocupi el lloc que li correspon dins els Països Catalans». Segons l'exdiputat, ERC és «el partit que té més futur», si bé «necessita temps».

El nacionalista va estar acompanyat pel president de la federació regional d'ERC de les Illes Balears i Pitiüses, Joan Lladó, i pel secretari d'Organització del partit, el català Xavier Vendrell, que celebrà l'entrada de Buele, el qual pot ajudar a consolidar el projecte d'aquesta formació a les Illes.

El diputat català també proposà «un gran acord nacionalista» amb el PSM per anar plegats a les eleccions generals de principi del 2004. Precisament, aquesta va ser un de les decisions que prengué dijous l'executiva d'ERC a les Balears. Vendrell deixà clar que la decisió final queda en mans del PSM i avançà que, si no hi hagués acord, el seu partit presentaria candidatura. Buele, que podria ser el candidat d'ERC en aquests comicis, va assegurar ahir que aposta per la gent jove, però «si els més joves troben que he de ser jo, hi estic disposat». **Ω**

Terrorisme madridista

«La sortida de l'expedició igualadina, amb un autobús amb força nens i nenes de la comarca, per anar a recollir, com és tradicional, la Flama del Canigó per portar-la en relleus d'atletes fins a la ciutat d'Igualada, va estar plena d'incidents. Pares, mares, familiars i els escolars esperaven la matinada del dilluns -diumenge a mitjanit- l'arribada de l'autobús a la parada de la plaça Catalunya, quan, des del Parc de l'Estació Vella, van aparèixer un centenar llarg d'afecionats al Real Madrid, que diumenge al vespre es va proclamar campió de lliga. Fonts consultades per LA VEU han indicat que "sense que nosaltres féssim res, aquest grup de gent va començar a posar-se amb els que érem allí". Un grup reduït dels afecionats -la majoria ebris-, i entre els quals hi havia un conegut delinqüent igualadí, van dedicar-se a proferir insults -els lògics contra el Barça però també molts contra Catalunya i el poble català-, davant l'estupefacció dels components de l'expedició igualadina i de la quitxalla present en aquell moment. "Va ser molt desagradable, perquè ens sentíem no només ofesos, sinó impotents". Fins i tot es va produir alguna agressió, com la que va patir el gerent del Patronat Municipi-

pal d'Esports d'Igualada, Albert Tarriada, tot i que, afortunadament, no va ser important. Altres fonts han indicat que un cotxe de la Policia Local va fer acte de presència a l'indret, però va desaparèixer seguidament. Va ser la Policia Nacional, d'altra banda la competent en casos d'aquestes característiques, la que posteriorment va arribar als incidents i va encarregar-se de posar pau, tot parlant amb algun dels afecionats. "La cosa no va anar a més, però el cert és que no sé què hagués passat si algun d'aquells borratxos treu algun ganivet, o algú perd els nervis". Aquesta no és la primera vegada que afecionats del Real Madrid -si és que ho són realment- ocasionen problemes. Fa quatre anys el local de la Penya Blaugrana del carrer Sant Magí també va patir desperfectes. Només faltaria, els incidents no van entorpir per a res el veritable objectiu de la festa de la Flama del Canigó, que a la tarda va gairebé omplir la plaça de l'Ajuntament, amb la participació dels Moixigangues i molt de públic que no es va voler perdre aquest acte que obre la revetlla de Sant Joan." **Ω**

Fora botiflers dels Països Catalans! **Ω**

Absoltes les 5 persones jutjades per pintar una estàtua de Franco

Madrid.- El Jutjat penal número 8 de Madrid ha acordat absoldre als cinc membres d'Izquierda Castellana, veïns de Valladolid, que van ser acusats d'un delictes de danys comès al maig de 2001 sobre una estàtua equestre de Franco, situada a la capital i que va ser pintada de vermell. Encara que el Ministeri Fiscal havia sol·licitat per als acusats multes de 2.160 euros i que indemnitzessin de forma conjunta i solidària a l'Ajuntament de Madrid amb 4.062 euros pels danys ocasionats en el monument erigit al dictador, situat en la plaça de San Juan de la Cruz. El citat jutjat, ha resolt absoldre'ls per entendre que

els fets no constitueixen un delictes de danys sinó tan sols d'un mer «deslluïment». A més s'estableix que no ha quedat acreditat que el monument sigui de titularitat municipal; per aquest motiu es considera que l'Ajuntament de Madrid no està legitimat per a reclamar per danys. Després de conèixer la fallada, una de les lletrades de la defensa, Doris Benegas va expressar la seva satisfacció i va advocar per que, 'atès que no se sap si l'estàtua és de propietat pública o privada, sigui retirada de forma definitiva en un gest de neteja democràtica'. Izquierda Comunera + Contra-Infos 1/7/03. Ω

LES PRÒXIMES ELECCIONS

El votant, deuria de saber què: El TERRO-RISTA es persona indesitjable, però que ho és 1000 vegades més el que va contra la terra que trepitja, els adjectius qualificatius, poden ser de TRAÏDOR-JUDES-INFIDEL-DESELEIAL-INVASOR-OPRESOR-TIRÀ-NEGRER, etc. i sobre TOT aquests darrers deuen de tenir clar que son 1000 vegades més INDESSIT-

JABLES que els TERRO-RISTES que ells critiquen...que SÍ que d'escuses les que vulgueu... els TERRORISTES també en tenen de sobres.

Trobareu TERRORISTES fins a la sopa, els altres a "l'ultratomba" i... és curiós, ni tant sols parlen d'ells els INDEPENDENTISTES. Ω

Josep Casalta

POBRESA POSTMODERNA I ESPANYOLISME

Cada vegada es va generalitzant més un molt preocupant fenomen polític i/o sociològic consistent en el fet que en els barris perifèrics (abans anomenats obreristes) els partits conservadors i ultradretans tenen uns bons resultats electorals; fins i tot, hi ha una tendència que fa que l'augment de vots cap a aquests partits dretans, en aquestes perifèries, siguin molt més importants que no pas en els centres urbans i en els eixamples benestants.

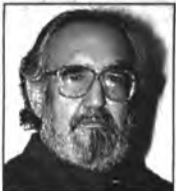
Aquesta situació es deu a dues raons fonamentals

1/. Per les noves formes que adopta la misèria; és a dir, pel que s'anomena de "pobresa postmoderna", consistent en l'accelerada pèrdua de consciència social de les classes baixes, les quals per culpa de certs mitjans de comunicació tipus tele-brossa, ja no culpen als rics ni als governs reaccionaris dels seus mals. A més a més, aquests mateixos mitjans exerceixen la funció de "droga dura" per tal d'amagar la gran manca de serveis socials que pateixen aquestes perifèries.

2/. Per la manca de consciència nacional catalana d'una important bossa de vots existent d'aquests barris des de fa 25 anys. De fet, aquest sector electoral havia estat tradicionalment com una mena de reserva de vot castellanoparlant del PSC/PSOE, que no interessava integrar clarament a la societat catalana; ara una important part d'aquest sector s'està dretanitzant - són una autèntica quinta columna a casa nostra - i, lògicament votant cada dia més a la opció anticatalana al 100 % del PP.

En síntesi, que entre les polítiques ultraliberals de dràstiques retallades socials, les polítiques malgirbades en matèria d'immigració i la demagogia del quintacolumnisme espanyolista - tant del PP, com de sectors influents dels PSOE - tenim determinats barris perifèrics cada dia més manipulats i que són els principals esculls per a la normalització plena (política, social i lingüística) de la nostra, cada dia més espoliada, nació catalana. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

Foc i Fum

MATEU MARIÓDE SANT JOAN

- * Al carrer Joan Mestre de Ciutat, a prop de Pere Garau hi ha uns carrers que semblen un poble de moros. Hi ha la Mesquida, uns quants restaurants i bars, carnisseries, forns de pa i molts de moros, tant a dins dels establiments com al carrer. Sembla que estau a un país de moros.
- * Si anau al Rafal Nou, hi trobareu un poble andalus. Tos els bars, botigues, perruqueries són d'andalusos, i les cases plenes totes d'andalusos. Sembla que estigieu a un poble d'Andalusia.

lusia.

- * Si voleu veure un poble mallorquí, anau a Costitx. Allà els espanyols hi pinten ben poc. A les passades eleccions, els partits espanyols no tragueren cap regidor. Unió Mallorquina amb un 59'9 dels vots tragué 5 regidors, El PSM amb un 28'6 % de vots en tragué 2 i el PP amb un 11'5 % no en tragué cap. Els altres partits espanyols no se presentaven. Si anau a Costitx, sembla que estigieu a un poble mallorquí. Ω

EA TORT I A DRET CONTRA ERC

Després de la gran ressaca de les eleccions municipals, les dues grans forces polítiques de Catalunya, no fan més que etzibar unes (rabiosament irracionals) crítiques destructives contra ERC. D'aquesta manera, els grans jerarques de CIU i el PSC, no paren de culpabilitzar, al partit dels hereus de Macià i Companys, de tot els mals que pateix Catalunya. Potser, el problema de fons de tot plegat és que tant el regionalisme conservador de CiU com l'espanyolisme "pijo" i pseudoprogressista del PSC, s'han adonat que ERC és la veritable alternativa de futur per Catalunya. Potser els dos grans partits de govern a casa nostra s'han adonat, que ERC és el partit més coherent i que va pel camí de guanyar molta centralitat política.

coherència, tant CIU com el PSC, en tenen molt poca. Ambdues forces polítiques han pactat descaradament amb el moviment neofalangista del PP, la qual cosa ha comportat una regressió important de la, ja esquifida, autonomia catalana. Per altra banda, tant CIU com el PSC, ja no poden oferir cap mena de renovació política a la societat catalana, són partits completament esgotats.

En síntesi, que els atacs, a tort i a dret, contra ERC, no són més que un símptoma evident que el partit de Macià i Companys va pel bon camí. Són un indicatiu clar que Catalunya vol canviar de debò, tant des de l'òptica nacional com del vessant social.. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

Hem de pensar que, pel que fa a la

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLINGÜA

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83

Alcoholics Anònims

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m², cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m². Amb vivenda de 80 m². Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m². + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite) armari emportats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climallit i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisos-catalans.org/tres>.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloves. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrraga tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

Anoia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home maldur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaut de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluita>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Vic-

toria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus n° 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m². a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i viestes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m². amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m² dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven amarrament 8x3 a Port Portals. Siutació escollera. Fàcil aparcament. Tel. 971 232 260 - 667 604 104.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m². 3.000 €. Escripura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

Ha mort Marçel Baissa

El divendres 27 de juny de 2003 ha mort a Pàmias, l'occità Marçel Baissa, que fou durant 13 anys president del CAOC occità. És el primer president que ens deixa, dels sis que ha tingut la secció occitana. Ha mort a l'edat de 82 anys. Havia nascut el 1920 a Pàmias. La seva llarga presidència de 13 anys permeté la consolidació i enfortiment del CAOC occità i el foment cordial de les relacions amb els catalans i el CAOC català.

Ha estat un president de gran talla intel·lectual i humana. Parlava moltes llengües clàssiques i modernes entre les quals el grec, el llatí, català i occità, les quals ensenyà fins els darrers dies de la seva vida a Andorra, a la seva Acadèmia d'Idiomes. La seva sola presència donava dignitat i qualitat als actes amb la seva gran erudició històrica, cultural i lingüística.

Havia anat a ensenyar a Amèrica. Ensenyà l'occità i el català i altres llengües clàssiques com a catedràtic de la Universitat de París. Era president de l'Acadèmia de Llenguadòc, de Tolosa; President d'Amics de Lengua d'Òc de París; Mestre de Gai Saber, del Felibritge; el X Premi Batista i Roca de l'IPECC (1998), etc.

Marcel Baissa, descansa en Pau, el CAOC recordarà sempre el teu treball excepcional pels nostres dos pobles i la teva gran bondat i gentilesa. Ω

Enric Garriga Trullols.
President del CAOC català
CAOC (Cercle d'Agermanament Occitano-Català)
Hotel d'Entitats. Providència, 42
08024 BARCELONA
Tel. 93 284 36 34
Fax. 93 213 76 48
Web: <http://www.ictnet.es/caoc>

Coca de recapte (cóc ràpid)

Ingredients:

400 gr. de pasta de pa, 60 gr. de llard, pebrot i albergínia escalivats, botifarra crua, arengada, oli, sal i pebre negre.

Preparació:

Es barreja el llard amb la pasta i es deixa pujar, fregada amb unes gotes d'oli, sobre el marbre, també oliat lleugerament, durant unes hores. Quan ha pujat bé, es funy, de manera que la part més perifèrica de la massa es barregi amb la part més interna i el ferment quedi ben distribuït. Llavors s'estén sobre una llauna oliada i es deixa reposar mitja hora.

Després, es decora amb línies de pebrot i d'albergínia, fets a tires i ben escorreguts, alternant-les i deixant dos o tres dits de separació entre elles, per a què la pasta no quedi massa mullada. S'hi posa l'arengada, sense tripa, i la botifarra, a trossos, de manera que vagi bé de repartir, quan es talli la coca.

S'enforna a 220°C, a baix de tot, per a que posi sola.

Coca d'espínacs

Recepta de la Sra. Eliana Thibaud, inspirada en el manuscrit del Sent Soví (el manuscrit culinari més antic de la llengua catalana, de principis del XIV).

Ingredients:

Per a la pasta, 300 gr. de farina, 150 de mantega o llard,

LA NOSTRA CUINA

1 ou batut, el suc de mitja llimona, un polset de sal i la pell ratllada d'una llimona. Per al guarniment, 2 kg. d'espínacs crus, trinxats i sense cues, 4 cullerades soperes d'oli d'oliva, 20 cl. de flor de llet, 4 grans d'all xafats, 3 brotets picats de julivert, 1 bri engrunat de farigola seca, 300 gr. de ventresca fresca de porc, 2 ous durs, 40 gr. de pinyons, sal, pebre, nou moscada, 80 gr. de formatge de vaca o d'ovella, ratllat, i un altre ou batut, per daurar.

Preparació:

Per fer la pasta, es fa un pou amb la farina, barrejada amb la pell de llimona. S'hi barreja el greix, esmicolat i tou, i es treballa de pressa, fins a obtenir una textura granulada. Es torna a fer un pou i s'hi posa la sal, el suc de llimona i un ou batut. Es va incorporant el sòlid als líquids, a base de fer-los voltar tocant les vores del pou, i se'n fa una bola. Es treballa una estona, xafant-la i tornant-la a fer mitja dotzena de vegades. Cal que quedi ferma i que no s'enganxi als dits, però tova. Es deixa reposar uns 20 minuts, tapada amb un drap de cotó, en un lloc fresc, però fora de la nevera. Després s'estira amb el corró i es deixa sobre la taula.

Per fer el guarniment, es salta la ventresca en una paella amb oli i, quan comença a agafar color, s'hi posen els espínacs trinxats. Es deixen coure cinc minuts i es treu la paella del foc. Llavors s'hi barregen la sal, el pebre, la nou moscada, els pinyons, la flor de llet, el formatge, els ous durs trinxats, la farigola, l'all i el julivert. Es talla la pasta pel mig, més o menys, i es posa en un motlle rectangular, després s'hi aboca el guarniment i es tapa amb l'altra part de la pasta. Es pincen les vores i se li fan uns talls al damunt amb la punta del ganivet. Se li fan unes quantes punxades amb una forquilla, per a què desvapor i es pinta amb l'altre ou batut. S'enforna a uns 180°C i es deixa coure (entre 20 i 30 minuts).

DITES RELACIONADES AMB EL VI

Tabac, dones i vi si se n'abusa donen mala fi.

Tan bo és el raïm com dolent és el vi.

Tant el vi bo com el dolent pel maig floreix.

Tant vi com entra, tants secrets com surten.

Taula sense vi, no la vull per mi.

Taverna que té bon vi està plena vespre i matí.

Taverna que té bon vi, no li faltarà mosquits.

Taverner que ven bon vi ventura té prop de si.

Tenir la dona borratxa i el vi al celler no pot ser.

Tenir un mal vi.

Terra de calç, vi de molts graus.

Terra de romaní, terra de poc vi.

Terra grassa, vi magre.

Terreny sorral, poc vi, però de molt grau.

Tort com el vi de quarto.

Tot bon català beu vi pel seu dinar.

Tot el menjar crida vi.

Tot el que es menja sense vi es torna danyí.

Traginer de vi no ha de ser borratxí.

Tres coses en el vi s'ha de trobar: bon color, bona olor, bon paladar.

Tres coses enganyen el fadrí: gràcia de nina, pluja menuda i el bon vi.

Trons al matí no prenen pa ni vi.

Un bocí de pa, i un trago de vi, i alça, Martí.

Un bon sopar sense vi, és un ball sense orquestra.

Un bon vi, fa dormir.

Un dit de vi fa enfadar el metge.

Un geni com el vi de quatre barrejat amb aigua.

Un got de vi negre amb polls vius, cura el fel sobreixit.

Un home valent i una bóta de vi bo, aviat s'acaben.

Un petricó de vi té més paraules que el missal llatí.

Un poc de vi fa pair, molt és verí.

Un tassó de vi i una brusca prima enganyen un home.

Una mica de vi és meitat de sang.

Una mica de vi, fa pair; molt, és verí.

Va dir la llet al vi: Bon dia veí; i va dir el vi a la llet: bon profit no t'hauré fet.

Va dir Sant Antoni que Déu va fer el vi, i la borratxera el dimoni.

Val més borratxo de vi que de medecina.

Val més fer olor de vi que de medecina.

Val més mal vi que bon sagí.

Val més mal vi que bona aigua.

Val més pa i vi que ben vestir.

Val més que sobri pa que no que falti vi.

Val més tot en vi que tot en lli.

Val més vi maleït que aigua beneïta.

Val més vi poc fort que aigua millor. Ω

SANTA MARIA DEL CAMÍ

Fa 9 anys que els Germans Serra regenten la Gerreria Serra a la carretera d'Inca km. 14'200 a Santa Maria del Camí. Va obrir aquest establiment el seu avantpassat Miquel Serra. Ara fa uns 200 anys. Tel. 971 620 171

Fa 3 anys que na Maria Teresa Santa Cruz és la delegada de zona de l'asseguradora Mapfre a Santa Maria del Camí. Hi van a assegurar-se del poble i dels voltants ja que l'aparcament és fàcil. Tel. 971 140 664

Fa 5 anys que en Miquel Sastre regenta la Perruqueria Unisex Sastre al carrer del Marquès de la Font Santa de Santa Maria del Camí. En Miquel és president del Gremi i perruquers i perruqueres de les Balears i Pitiüses. És un dels perruquers més simpàtics del país. Tel. 971 140 244

El duo Antonio Alemany-Miguel Payeras i el derrotisme

N'Antonio Alemany, damunt El Mundo/El día de balears i en Miguel Payeras, damunt el Diari de Balears, fa un fester d'anys que no s'aturen de dir que el catalanisme està perdut, que no té res a fer, que és un moviment acabat, fracassat, que no té futur i que debades puny per fer però que no farà res mai.

Bé, jo els deman, tant a un com a l'altre, què punyetes fan, encalçant tants d'anys, per la via de la guerra psicològica i del foment del derrotisme, una cosa morta, perduda, que no té res a fer? Si som quatre perduts que no

tenim res afer, Antonio i Miguel, què putes esperau a cercar altres quimeres amb què entretenir-vos? O és que, davall-davall, encara ens trobau un perill massa gros per al vostre projecte espanyolista com per deixar-nos fer i donar-nos efectivament —i coherentment amb vosaltres dos mateixos— per derrotats?

Vaig endarrer de sentir-vos respondre! Ω

JORDI CALDENTÉY

ALCOHOL I CONDUCCIÓ

- Una vegada més, i per si no t'ho havien dit mai, conduir sota els efectes de l'alcohol pot provocar una **falsa sensació de seguretat**, que pot ser la causa d'un accident.
- Si condueixes, t'aconsellem que prenguis begudes no alcohòliques.
- Si has de moure't amb cotxe, condueixes tu, i has begut, **fes servir mitjans de transport alternatius**: espera't una bona estona i dorm al cotxe, que condueixi una persona que no hagi begut, agafa els transports públics (taxi, bus, metro, etc.).
- La conducció i l'alcohol són, ara per ara, legalment parlant, gairebé incompatibles:
 - Les taxes d'alcoholèmia permeses per conduir havent consumit begudes alcohòliques són inferiors a **0,5 g/l. d'alcohol en sang** (0,25 en aire expirat). Aquestes disminueixen per conductors novells, amb menys de dos anys de carnet, i per "automòbils especials" (taxis, mercaderies, ambulàncies, etc.). Aquests límits no permeten molts marges de consum.
 - Negar-se a realitzar la prova d'alcoholèmia pot provocar una **sanció molt greu** davant l'autoritat competent.
- Si et lies amb facilitat, procura tenir-ho en compte al llarg de totes les consumicions.
- Els col·legues a vegades han de pringar amb les accions dels altres.
- **Sexe i alcohol...** diuen que disminueix la conducta de posar-se el preservatiu. Tant tu com la persona amb la que hi vagis ho heu de tenir present. No oblidis de portar-ne un sempre. També pot passar que no es funcioni tal i com un ho desitjaria...

- Al dia següent, per la teva tranquil·litat, mola **enrecordar-se del que un ha fet**.
- Alguns dies especials es beu massa i és possible que comencis abans del que estàs acostumat. **Regula el teu consum** en funció de quant durarà la festa.
- Moltes **baralles i incidents** són provocats pel consum d'alcohol.
- Les "llegendes urbanes" dels vòmits, de les dutxes fredes i del cafè potser et fan sentir millor, però no eliminen l'alcohol de l'organisme.
- A més consum, **més impostos** pagues a l'Estat. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**